Raftul Denisei

„Un roman strălucit."— Co Im Toi bin

Naoise
Dolan

Traducere de
Mihaela Buruiană

Naoise Dolan
Fericitul cuplu

Traducere din engleză şi note de MIHAELA BURUIANĂ
Pentru John şi familia McNally
Partea I MIREASA
1

S-au logodit aşa.

În Dublin, s-au dus la o petrecere la cineva acasă, iar la întoarcere au luat-o pe nişte străduţe pietruite. Celine avea douăzeci şi şase de ani, iar Luke, douăzeci şi opt. El era înalt, suplu, brunet şi purta o cămaşă bleu băgată pe jumătate în pantaloni. Ea avea o urâţenie de bun-gust: faţă pătrată, sandale negre, plate. Deşi seara era călduroasă, purta mănuşi.

Amândoi vorbeau repede, dar tonul lui era constant, pe când al ei era mai viguros. Discutau despre doi dintre invitaţi, care se despărţiseră.

— Nu cred că şi-au vorbit toată seara, a spus Celine.

— Sincer, ar fi trebuit s-o facă mai demult, a răspuns Luke.

— De ce zici asta?

— Păi despărţirile sunt naşpa de fiecare dată. Dar sunt mult mai puţin naşpa dacă cei doi se despart când încă se mai plac.

Au cotit la stânga pe o stradă cu un şir de case identice. Celine a răsucit cheia în uşa roşie, din lambriu, de la intrare şi, împreună, au escaladat treptele şubrede ale scării comune. Apartamentul lor cu două camere se afla la nr. 23, într-o casă construită în stil georgian şi împărţită în mai multe apartamente. Boilerul se tot strica, principala atracţie locală era tipul care vindea iarbă din Nissanul lui, iar chiria era două mii de euro pe lună.

Cu un an în urmă, când se mutaseră acolo, proprietarul îi avertizase: „Aici nu-i ca la Ritz, copii.” Lui Celine nu-i era deloc greu să-şi amintească asta. Pe holul lor era un preş de fibră de cocos şi un suport de alamă pentru încălţăminte: aici lăsai mizeria la intrare, în timp ce la Ritz puteai să plimbi mizeria peste tot, atâta timp cât plăteai. Dormitorul şi baia erau simple şi înghesuite şi, din păcate, nu semănau cu cele de la Ritz. Camera de zi includea pianul lui Celine şi o bucătărioară în tonuri de verde şi galben. Nu era loc nicăieri pentru o masă. Doar nu stăteau, nu-i aşa, la Ritz. Prin urmare, mâncau pe canapea.

La chiuveta din baie, Celine şi-a dat jos mănuşile negre din piele şi s-a dat cu cremă de mâini. Era pianistă profesionistă şi îşi aplica doar seara cremă, ca să nu păteze clapele.

După aceea, s-a şters pe mâini cu un şerveţel şi s-a dus lângă Luke în pat. La contactul cu corpul lui, a scos un O!, de parcă nu se aştepta să-l găsească întins acolo.

A reluat subiectul de mai devreme.

— Nu închei o relaţie cât încă îţi mai place celălalt, a spus ea. Te gândeşti, da, e rău, dar o să fie bine din nou. Dar continuă să fie rău până când se termină.

— Hotărăşti dinainte, a zis Luke. Care e cel mai rău lucru pe care ar putea să-l facă celălalt, încât aproape să nu-l mai placi. Aia e limita ta. Dacă face lucrul ăla, atunci pleci. Sau ai putea să foloseşti – ştii formularele alea de feedback?

— Unde trebuie să încercuieşti 10 dacă adori noul cuptor cu microunde sau 0 dacă nu-ţi place deloc şi-ţi vine să-l arunci?

— Îhî.

— Nu sunt sigură că ar merge ca să evaluezi dacă eşti fericit.

— Poate că nu, a zis Luke.

Celine s-a abţinut să întrebe: „Totuşi, tu eşti fericit?”

Nu obişnuiau „să vorbească despre sentimente”. Familia lui Celine nu o învăţase niciodată cum să facă asta. Să considere că barometrul ei de emoţii trebuie împărtăşit şi să se aştepte la un public încântat – nu, nu. Nu ştii cum sunt irlandezii? Dar erau împreună de trei ani, şi Celine măsura relaţia lor după cantitatea de lucruri acumulate. Luke îşi aliniase cărţile broşate jerpelite pe pervazuri, făcuse rost de o râşniţă de cafea şi de jumătate de pisică. Ea deţinea cealaltă jumătate, iar bunul ar fi fost greu de împărţit, aşa că spera că vor fi împreună pe termen lung.

Celine a închis veioza de pe noptieră.

— Pentru tine, care e limita? Teoretic.

— Păi sună cam de modă veche.

Luke s-a oprit, de parcă aştepta ca ea să-i smulgă restul cuvintelor.

— Dar, dacă aş crede că n-o să ne căsătorim niciodată. Sau că nu o să avem o implicare de nivelul ăsta. Dacă aş şti că nu o să se întâmple aşa ceva, atunci – mda. Teoretic.

— Când spui că n-o să se întâmple, cine a hotărât asta?

— Nu asta am zis.

— Dacă citeşti gânduri, ştii că asta o să provoace mult mai multe probleme decât o să rezolve.

— Nu am spus că n-o să...

Luke a lăsat fraza neterminată.

— Totuşi, n-o să se întâmple. Noi doi nu o să ajungem niciodată la căsătorie. Şi asta nu e neapărat o problemă. Ar fi o prostie să ne oprim, având în vedere că merge bine. Dar nu o să rămânem împreună.

O pauză, pentru care Celine s-a simţit responsabilă. Pisica a mieunat din camera cealaltă.

În cele din urmă, Celine a spus:

— Dacă chiar crezi asta, atunci ar trebui să ne despărţim chiar acum.

Nici un răspuns din partea lui Luke.

Ea a adăugat:

— După criteriile tale.

Tăcere.

— Dar, a zis Celine, uneori spui ceva pentru că vrei să te contrazic. Şi e în regulă dacă nu-i aşa şi vrei să fiu de acord cu tine.

Tot nici un răspuns.

— Zi-mi ce să spun, a continuat ea.

— Spune ce vrei.

— Bănuiesc că unul din noi trebuie s-o facă. Păi: eu mă gândesc des la momentul ăla când ai zis că tu nu vrei o relaţie. Şi eu am spus că, în cele din urmă, eu vreau o relaţie cu cineva, dar nu cu un tip pe care abia l-am cunoscut, aşa că deocamdată suntem OK. Mai târziu, am spus că, dacă tot nu vrei nimic serios, ar trebui să ne oprim. Şi tu ai spus că te-ai răzgândit. Uneori mă gândesc că ai vrut dintotdeauna să fii cu mine. Doar că nu ai putut să recunoşti asta decât când am spus-o eu.

Altă pauză.

— Dacă trebuie să spun lucrurile cu voce tare înainte ca tu să ţi le zici măcar în minte, a spus Celine, să ştii că aspectul ăsta al personalităţii tale nu e preferatul meu. Nu e un lucru pe care l-aş lua cu mine pe o insulă pustie, dacă aş putea să iau numai trei. Dar tot mi-ar fi greu să aleg. De fapt, mi s-ar părea imposibil să aleg numai trei lucruri. Probabil te iubesc cu totul. Şi cred că, pentru mine, asta înseamnă că vreau să fiu cu tine pentru totdeauna.

Atunci Luke a cerut-o.

2

Toţi ceilalţi voiau ca nunta să aibă loc în Dublin, dar mătuşa Maggy prefera Londra, aşa că Londra a rămas.

Celine era din Dublin şi nu mai locuise niciodată în altă parte. Luke crescuse în Londra, dar părinţii lui erau irlandezi, şi el se mutase înapoi în ţară în urmă cu trei ani.

Dublin părea alegerea evidentă.

Celine a scris „DUBLIN” în mica ei agendă neagră.

Cu toate astea, au ajuns să stabilească ceremonia în Londra.

*

— Te foloseşti de petrecerea de logodnă să sortezi lista de invitaţi, i-a zis mătuşa Maggy lui Celine de la telefonul ei fix din Londra. Zi-mi dacă se aude zgomot. Şterg păsările de praf.

Păsările erau bibelourile lui Maggy din cristal Waterford: lebede, dar şi o selecţie de ulii, vulturi şi porumbei. Unchiul Grellan făcuse odată greşeala să îi cumpere lui Maggy o vrabie din cristal Tipperary. Specia Maggy putea s-o accepte, dar trebuia să fie Waterford. Să le dea bani ălora de la Tipperary? Vezi să nu!

Maggy se măritase cu unchiul lui Celine, Grellan, când amândoi erau tineri imigranţi irlandezi în Londra, în anii optzeci. Nu au avut copii, aşa că Maggy le deranja mereu pe cele două nepoate ale ei. După ce îşi forma o părere, era mai presus de puterile ei să nu şi-o exprime şi nu exista vreo treabă în care să nu-şi bage nasul.

E adevărat că nu ea se mărita acum. Dar avea resurse.

Datorită succesului firmei lor de instalaţii, unchiul Grellan şi mătuşa Maggy îşi cumpăraseră o casă uriaşă în nordul Londrei. În schimb, suprafaţa pătrată pe care o împărţeau Celine şi Luke în Dublin reprezenta un luxos procentaj de optzeci la sută din minimul legal.

Prima mutare a lui Maggy:

— O să găzduim noi petrecerea de logodnă.

Foarte bine. Avea bunăvoinţa; avea şi spaţiul.

În felul ăsta, Maggy a luat un deget. Urma toată mâna.

— Mă mir că mama ta nu te-a învăţat nimic despre petrecerile de logodnă, a continuat să-i zică Maggy lui Celine la telefon. Dar a fost ocupată. I-a trebuit să se facă doctor şi să divorţeze de tatăl tău. Ei, domnişoară, uite cum stă treaba. Vezi cine vine la petrecerea de logodnă, şi atunci o să ştii câţi vor fi la nuntă.

— Bine, a răspuns Celine.

Era extrem de alergică la două lucruri: logistica şi comunicările.

— Doar că... a zis Maggy. Lasă! E păcat, dar asta e.

Atunci şi-a dat seama prima dată Celine că e jucată pe degete. Nu ştia cum sau în legătură cu ce, dar Maggy folosea o voce specială pentru ceea ce ea considera manipularea ei de maestră.

— Dacă faci petrecerea de logodnă într-o ţară, şi nunta în alta, a zis Maggy, atunci nu ai de unde să ştii cine o să vină. Iar nunta e peste un an. Cine ştie unde o să fim atunci? În Mallorca, poate, sau în Meath. Dar, fii atentă, sunt modalităţi prin care poţi să prevezi. Dacă petrecerea are loc în Londra în iunie anul ăsta, iar nunta o să fie în Londra în iunie anul viitor.

Pe Maggy nu puteai s-o întrerupi când încerca să te convingă. S-ar fi simţit jefuită, chiar trădată.

*

În seara aceea, când Luke a ajuns acasă, la nr. 23, Celine i-a spus:

— Am făcut ceva îngrozitor.

— Sincer, şi eu, a răspuns Luke.

Celine a bătut uşor cu palma în pernă, iar Luke s-a aşezat lângă ea pe canapea.

Stârnită de sosirea lui Luke, pisica lor siameză cu ochi albaştri a sărit pe pian şi a dat târcoale pe capac. Îi dăduseră numele Madame Esmeralda, după animalul de companie al compozitorului Franz Liszt. („Încă o pisicuţă în viaţa lui Liszt”, comentase sora lui Celine, Phoebe.) Deşi Madame Esmeralda ura alte feline, pe oamenii ei îi preţuia datorită degetelor opozabile. Erau nişte gimnaşti jalnici şi îngrijorător de lipsiţi de păr, dar îi deschideau conservele cu mâncare de pui, şi asta era ceva.

Se întuneca. Celine s-a ridicat şi a tras draperiile, pe urmă s-a întors pe canapea şi şi-a întins picioarele în poala lui Luke.

El i-a mângâiat gleznele şi a zis:

— L-am convins pe managerul naţional să spună „suntem în traversul pieţei”.

Luke era strateg de comunicare la o multinaţională din domeniul tehnologic, care cumpărase zona portuară din Dublin, pentru a-şi face acolo sediul central. Manifesta un interes morbid faţă de limbajul corporatist. La început, se limitase să şi-l noteze, dar în curând inventa unul propriu. Jargonul de birou era ciudat de nautic: „a urca la bord”, „a fi la cârmă”. Aşa că s-a inspirat de acolo şi a aşteptat să vadă care cuvinte prind.

— Ce înseamnă „suntem în traversul pieţei”? l-a întrebat Celine pe Luke.

— Încă dezbatem asta, a răspuns el. Eu voiam să sugerez că suntem perpendiculari pe piaţă, adică marginali. Dar şeful meu s-a gândit la „a traversa” şi a înţeles că suntem prezenţi de la un capăt în celălalt al pieţei.

— Eşti foarte neînţeles. Dar la mine e mai rău.

I-a povestit.

El nu a răspuns nimic o vreme. Pe urmă:

— Ne descurcăm şi aşa.

— Eşti sigur? a întrebat Celine. Ştiu că voiai ca nunta să fie în Dublin.

— Păi, dacă tu eşti fericită cu Londra, a zis Luke.

— Mătuşa Maggy o să fie fericită cu Londra, a spus Celine. Şi asta o să-l facă fericit pe unchiul Grellan, ceea ce o s-o facă fericită pe mama, şi ăştia sunt oamenii pentru care mă mărit. În afară de tine. Şi de încă cineva, bănuiesc.

— Tu?

— Pisica.

Atunci, ca la un semnal, Madame Esmeralda şi-a înfipt dinţii într-un şoarece de jucărie, l-a cărat de pe pervaz şi l-a depus pe canapea. Luke a mângâiat-o pe faţă.

— Eşti foarte amabilă, i-a zis. Merrrsi, Madame, pentrrru cadou.

— Crede că nu poţi să te hrăneşti singur, a zis Celine. Slavă Domnului că nu stă pe afară, că ar aduce capete de iepuri. Dar mai voiam să zic ceva.

— Eşti plină de surprize.

— De data asta nu mai e vina mea, a zis Celine. De fapt, nici cealaltă nu a fost, ţin să subliniez. Încearcă tu să te certi cu irlandeze de vârsta a doua!

— O să am privilegiul ăsta peste paisprezece ani.

— Nu o să fiu de vârsta a doua peste paisprezece ani.

— Ai douăzeci şi şase, a zis Luke. Vârsta a doua începe la patruzeci de ani.

— Tu eşti mai mare.

— Aşa e. Va fi un interval de doi ani în care tu o să te certi cu un soţ de

J J J

vârsta a doua, iar eu, nu.

— Al doilea lucru, a zis Celine. Trebuie s-o invităm pe Maria.

De data asta, Luke a rămas fără cuvinte.

3

În urmă cu şase ani, Celine vedea în Maria cea mai mare dragoste pe care avea s-o trăiască vreodată.

*

— Asta n-o să se termine bine, a zis Maria.

Era primăvară. Stăteau în Dublin, pe malul canalului în Portobello, şi beau cocktailuri la doză. Maria avea un mers încrezător, ruj închis la culoare şi o colecţie mare de cămăşi bărbăteşti. Amândouă aveau douăzeci de ani şi se aflau la jumătatea studiilor universitare la Academia Regală Irlandeză de Muzică. În generaţia lor, erau cele mai bune studente la claviatură.

Maria şi-a pus o mână peste mâna lui Celine.

— Eu sunt Salieri, a spus. Iar tu eşti Mozart. Suntem compozitori rivali, eu vreau să te întrec, dar tu doar te distrezi. Aşa că te omor.

Celine a privit în jos, spre mâinile lor.

— Fără crimă, te rog.

Maria a zis:

— O să încerc.

— Să mă omori?

— Să fiu cu tine.

*

În august, după examenele de absolvire, au închiriat un apartament chiar mai mic decât cel pe care Celine îl va împărţi în cele din urmă cu Luke.

De acolo, Celine şi Maria şi-au început carierele de pianiste profesioniste. Visul lui Celine era să-şi câştige traiul numai din concerte. Maria tânjea după premii, La Scala şi contracte de înregistrări. În viaţa reală, amândouă dădeau lecţii ca să-şi poată plăti facturile.

Unul dintre profesorii lor de la Conservator îi spusese în privat lui Celine că ea e mai bună la tehnică, iar Maria, la prezenţa scenică. Felul Mariei de a interpreta, plin de candoare şi efuziune, putea să stârnească emoţie în orice public. Stilul lui Celine era mai viclean, plin de aluzii, de glume. Muzicienii o iubeau pe Celine; toată lumea o iubea pe Maria. Pe Celine nu o deranja. În lume era loc pentru amândouă. Dar Maria părea că nu poate să scape de suspiciunea că popularitatea ei o făcea inferioară – şi/sau că, în secret, probabil asta gândea Celine.

La fiecare etapă importantă, Maria ajungea prima. Pe urmă o prindea din urmă şi Celine, iar Maria se simţea eclipsată.

Reacţia Mariei:

1. Maria nu reuşeşte să se bucure pentru Celine fără urmă de ambiguitate, ceea ce înseamnă că Maria e o iubită rea.
2. Bine, Celine nu a spus că Maria e o iubită rea, dar asta gândeşte Celine. Maria îşi dă seama.
3. Maria se întreabă dacă e posibil ca, de fapt, Celine să se fi bucurat fără urmă de ambiguitate când Maria a reuşit prima. În cazul ăsta, Celine e o persoană mai bună, iar „mai bună decât Maria” este, aşa cum am stabilit, teritoriu de vexare emoţională.

4. Dacă Celine doar se prefăcea amabilă, atunci Maria vrea ca ea să ştie că poate să spună asta. Dar e adevărat şi că Celine a reuşit să-şi ascundă
resentimentele, în timp ce Maria nu ar putea niciodată să facă asta, ceea ce înseamnă că Celine e mai bună la stoicism. Foarte bine atunci, n-are decât s-o întreacă la asta, să culeagă toate laudele, ce altceva e Maria decât praful de pe drum, să fie mai bună decât Maria în toate modurile posibile, chiar aşa.

Amândouă crescuseră cu convingerea că trebuie să-i domini pe alţii ca să răzbaţi în viaţă. Dar răspunseseră diferit. Maria avea nevoie să câştige. Celine s-a gândit: Bun, atunci pur şi simplu nu o să-i domin pe alţii şi nu o să răzbat în viaţă.

Asta nu înseamnă că Celine era leneşă, ci că ea cânta doar de dragul de a cânta.

Odată ce învăţa să cânte o piesă nouă, i se dedica întru totul. Începea cu pasajele cele mai dificile, astfel încât, până la sfârşit, să fie bucăţile pe care să le cânte de plăcere. Avea timp să exerseze fizic doar cinci ore pe zi – oricum, mai mult de atât ar fi însemnat tendinită –, dar în mintea ei nu înceta niciodată să repete. În creier avea o claviatură în alb şi negru. Cânta la ea în timp ce spăla vase, stătea la coadă la Lidl şi mergea cu autobuzul acasă la elevii ei. Partitura din creierul ei nu-i lăsa deloc energie să vorbească, nici măcar cu Maria.

Pentru Celine, asta însemna fericirea.

*

— Nu poţi să zici că nu vrei să vorbeşti cu mine şi să nu-ţi ceri scuze
Jr j j j j
deloc, a spus Maria în holul de la intrare după ce Celine ieşise dintr-o comă indusă de Liszt, lungă de o săptămână. Nu poţi şi tu să zici că-ţi pare rău?

— Dar nu-mi pare rău.

Celine şi-a pus umbrela pe calorifer. Era septembrie şi ploua în fiecare zi.

— Altfel n-aş face asta.

— Am nevoie să ştiu că regreţi că m-ai rănit.

— Dar nu regret asta, altfel n-aş...

Etc.

Motivul certei lor nu era dacă Celine ar trebui uneori să o ignore pe Maria. Asta nu o deranja pe nici una din ele. Maria era mai puţin disponibilă pentru Celine zi de zi decât era Celine pentru Maria, întrucât concentrarea Mariei era
distribuită mai uniform.

Problema era că Maria putea să-şi ceară scuze atunci când nici una nu se considera vinovată. Celine nu putea.

— Asta ar însemna să mint, a zis Celine, iar minţitul e stresant.

— Dar nu ar însemna să minţi.

Maria şi-a pus propria umbrelă lângă cea a lui Celine.

— Chiar dacă ai făcut ce trebuia, tot îţi pare rău pentru cum m-a făcut asta să mă simt.

— Nu asta înseamnă să-ţi pară rău.

Celine plângea acum.

— Îţi pare rău atunci când nu ai fost corect faţă de celălalt.

S-au certat pe tema asta cam o dată pe lună timp de trei ani.

*

Dar, când lucrurile mergeau bine, atunci era cât se poate de bine.

Sexul, de exemplu.

Multă vreme, Celine crezuse că, în cazul ei, orgasmul e imposibil fizic. Nu avea să urce niciodată pe Everest; nu avea să se dea niciodată cu caiacul; nu avea să ajungă niciodată pe culmile plăcerii.

Partenerii ei se resemnaseră cu această limitare.

(Asta, în cele din urmă, după ce mai întâi insistaseră că toate femeile cu care fuseseră până atunci reuşiseră. În cazul acesta, ignoranţa lui Celine a devenit o mişcare strategică accidentală. Nu avea încredere să se prefacă, mai ales după ce auzise câte orgasme reale văzuseră ei la viaţa lor. Nici nu se punea problema să-i păcălească pe armăsarii ăştia.)

Cearta despre jucăria sexuală a fost altă temă de discuţie frecventă dintre Celine şi Maria.

— M-ar scoate din stare, a zis Celine într-o seară de octombrie.

— Bine, a răspuns Maria, dar pe mine mă scoate din stare faptul că sunt singura care ajunge la orgasm. Poţi măcar să încerci singură un vibrator?

— N-o să funcţioneze. Am încercat de toate.
— Mai puţin ce-ţi sugerez eu.
— N-o să funcţioneze.
*
Pe urmă, după doi ani de întâlniri şi patru luni de locuit împreună, s-au dus în Japonia. Era mijlocul lui decembrie. Celine cânta la o competiţie în Tokyo. Când juriul a anunţat că Celine a terminat pe locul al treilea, Maria i-a bombănit lui Celine că primul clasat fusese „letal de inofensiv”. Celine i-a răspuns:
— Locul al treilea e bun. Nu-mi strica plăcerea.
Seara s-au întors în camera de hotel. Covorul era gros sub degetele lui Celine, iar parfumul Mariei mirosea a crini şi a lemn.
— Am un cadou anticipat de Crăciun pentru tine, a spus Maria.
Părea să fie o minge antistres, verde mentă, într-o cutiuţă de sticlă. Celine a scos-o şi a strâns-o în mână.
— Drăguţă, a zis ea. Mulţumesc. E chiar – oh!
Vibra.
— Dacă nu merge cu ăsta, încercăm unul suedez, a spus Maria. Suedezii sunt tari la funcţionalitate, iar japonezii la design.
— Nu ştiu, a zis Celine. Dacă încerc şi tot nu pot să ajung la orgasm, va trebui să accept că sunt defectă.
— Nu pot să cred că sunt prima ta parteneră care îţi dă un vibrator, a zis Maria. Bărbaţii sunt luddiţi. Doar distrug maşinăria dispreţuită, care a furat locul de muncă al unui bărbat. Şi măcar luddiţii erau buni. Ştiau să ţeasă.
J J J J
Doar că nu erau rapizi. Şi atunci, o grămadă de pânză nici nu se făcea.
— Bine, a spus Celine. Hai să încercăm!
*
Două minute.
A durat două minute.
Putea să le ierte bărbaţilor orice, mai puţin asta.
*
Dacă relaţia lor ar fi constat numai în sex, Celine s-ar fi căsătorit cu Maria.
Restul era problema.
În afară de invidia profesională a Mariei, mai erau şi răzbunările ei. Vărsa mult vin pe covorul lor pestriţ, tunând şi fulgerând că toată lumea e obsedată
de ea, dar o şi neglijează, dar şi vrea să fie cu ea, dar şi s-o vadă moartă.
Celine putea să participe. De fapt, era mai creativă. Nimic din toate astea nu avea valenţe emoţionale pentru ea, aşa că dispunea de claritatea mentală necesară pentru a face remarci usturătoare şi meschine, cărora incoerenţa înciudată a Mariei nu le putea face faţă. Numai că ranchiunele Mariei se tot schimbau. În fiecare săptămână, avea alţi duşmani şi diferite niveluri în fiecare categorie. Partea asta, Celine nu putea s-o evalueze, pentru că presupunea nu analiză (cea mai ascuţită sabie a ei), ci intuiţie (fisura din armură). Făcea lucrul la care se pricepea: aranja cuvintele astfel încât să-i pălmuiască pe nenorociţi, pe urmă îşi dădea seama că lovise prea tare sau că-i pălmuise pe alţi nenorociţi.
— Îmi trimiteam mesaje cu Jack, a zis Maria într-o după-amiază de vară, în timp ce se plimbau prin magazinele înţesate din George’s Street Arcade. În acelaşi timp, şi cu Ro, şi Ro zice că şi ea îi scrie lui Jack, iar el nu îi răspunde nimic. Pe bune, Jack. Ro e iubita ta. Vorbeşte cu ea prima dată.
Celine a răspuns:
— El speră că ea o să ajungă ca tine, dacă o lasă pârloagă.
Şi asta a depăşit limita. Jack şi Ro făceau parte din cercul lor, la o distanţă la care puteai să fii oarecum răutăcios, dar nu de tot.
Conştiinţa socială a Mariei era periferică şi constantă, în timp ce Celine observa lucrurile doar dacă se concentra activ; şi atunci vedea prea multe. Maria putea să facă aluzii la faptul că Jack era, în secret – cine nu era? –, adept până la moarte al cultului Mariei. Celine însă a dus gândul până la capăt şi a verbalizat concluzia. În sinea ei, Celine credea că Jack chiar o preferă pe Ro şi doar le răspunde mai repede oamenilor care îi creează anxietate, de exemplu,

vorbindu-l de rău pe la spate. Pentru cineva care se declara sătulă de nenumăraţii ei presupuşi admiratori, Maria nu obosea să aducă vorba despre ei. Şi de ce mereu în discuţiile cu Celine? Dacă Maria avea nevoie de validare masculină, poate că altcineva i-ar fi fost mai de ajutor, un bărbat, de exemplu.

Celine nu i-a vorbit niciodată despre asta Mariei. Îi era prea teamă de cum ar fi putut s-o răstălmăcească Maria altcuiva.

*

Erau împreună de aproape trei ani când Celine a interpretat un concert de Brahms alături de o orchestră în Madrid. În timp ce era în cabină, a sunat-o Maria.

Celine şi-a îndoit degetele, apoi şi le-a întins la loc. Degetele i-au pocnit. Exersase prea mult?

— Mâine te întorci? a întrebat Maria la telefon.

— Scuze, a zis Celine şi şi-a flexat degetele din nou. Am uitat să-ţi spun. Au mai adăugat două seri în Sevilia.

Maria a răspuns:

— Nu-mi vine să cred că te obligă să rămâi.

— Nu mă obligă. Mi-au propus, şi eu am acceptat.

— Ştii că mâine plec la Praga?

— Da, a zis Celine. Să-mi scrii cum merge.

— O să fiu plecată toată săptămâna.

— Mi-ai zis.

— Asta înseamnă că, în total, stăm despărţite o lună.

Oh!

Maria se aştepta ca Celine să ghicească cum se simte ea şi, când Celine nu a făcut asta, a luat-o drept neglijenţă intenţionată. La fel de greu era pentru toată lumea?

— Îmi pare rău, a spus Celine.

— Nu-ţi pasă de mine, a zis Maria. Numai eu fac eforturi.

Celine făcea astfel de afirmaţii numai dacă le considera de necontestat. Dar Maria se juca cu contrastele. Spunea un lucru, iar treaba ta era să o contrazici. „Nu-ţi pasă de mine” însemna „Spune-mi că-ţi pasă”, iar „Numai eu fac eforturi” însemna „Spune-mi că încă eşti dedicată relaţiei noastre”.

Până la urmă, Celine avea să înveţe regulile acestui joc alături de Luke. Însă, în momentul acela, a presupus că a primit un verdict pe care trebuia să-l accepte. Maria se pricepea mai bine la oameni şi îşi cunoştea propriile sentimente.

— Îmi pare rău, Maria, a zis Celine. Îmi pare rău pentru toate astea.

— Pentru mine, s-a terminat.

După atâţia ani împreună, era nevoie de mari eforturi pentru a comunica. Fiecare simţea că se face nefericită pentru cealaltă. Relaţia avea să se încheie
oricum.

Dar despărţirea tot a durut ca dracu’.

*

După despărţire, Celine se mai putea obliga să se aşeze la pian şi să cânte. Dar, în restul zilei, claviatura din mintea ei dispărea. Cineva închisese capacul. Se mişca greoi pe străzile ploioase ale Dublinului; fără coloana ei sonoră internă, fiecare pas era mai lent. În noul ei dormitor, în care stătea singură, asculta lucrările lui Beethoven din ultimii ani, Beyonce, indiferent de perioada din carieră, şi – cine nu a ascultat-o pe asta după o despărţire recentă? – *I Will Survive.*

Îşi ocupa timpul cu elevii. Toată iarna aceea şi la începutul anului următor, Celine s-a gândit din ce în ce mai mult la descifrarea partiturilor şi interpretarea lui *Für Elise* de către elevii ei şi din ce în ce mai puţin la cât de frig îi era. Îşi aţintea privirea asupra mânuţelor lor şi le spunea să nu se grăbească.

Notă cu notă, pianul ei intern a revenit.

Într-o zi de primăvară, în timp ce aştepta în staţia de autobuz, în playlistul ei amestecat a început să cânte *I Forgot That You Existed,* a lui Taylor Swift. Celine încă nu ajunsese acolo, dar, de fapt, nici Taylor, altfel nu ar fi scris cântecul acela. Remediile culturale efemere pe care le folosim pentru a ne vindeca de relaţiile încheiate se bazează pe munca celor care nu au reuşit să se vindece de ale lor.

Celine nu a mai ieşit la întâlniri până în vară. Ştia că, o vreme, va fi pierdută. Şi aşa a şi fost, până când l-a cunoscut pe Luke.

4

— Mai explică-mi o dată, a spus Luke în salon, la nr. 23. Adică explică-mi aşa, ca unui copil, de ce trebuie s-o invităm pe Maria la petrecerea noastră de logodnă.

Pisica a sărit pe pervaz şi a frământat cărţile lui Luke de parcă făcea cozonaci. Dădea din lăbuţe fără să simtă privirea proprietarei, absorbită, cum era, de arta ei. Madame Esmeralda semăna cu Celine în privinţa aceasta: nu
lăsa niciodată ceva mărunt, cum ar fi interacţiunea umană, să o abată de la eforturile ei creatoare.

Celine a întors capul înapoi la Luke.

— Mătuşa Maggy este genul de irlandeză de vârstă mijlocie cu o eficienţă militară. E ca Prusia. Dar mama este mai degrabă o diplomată, iar părinţii Mariei locuiesc pe aceeaşi stradă cu ea.

— Îi invităm pe toţi cei care locuiesc pe aceeaşi stradă cu mama ta? a zis Luke.

— Sunt vecini şi vecini. Burke sunt vecini.

— Aşa. Trebuie s-o invităm pe fosta ta antipatică pentru că vecinii ăştia nu sunt simpli vecini, ci vecini.

— Nu e o fostă antipatică, a zis Celine. E doar o fostă. Şi nu o să vină.

— Atunci de ce s-o mai invităm?

— Nu putem să-i invităm pe părinţii ei, iar pe Maria, nu, a zis Celine. Nici părinţii ei n-o să vină, dar s-ar supăra, dacă nu i-am invita.

— Asta nu e diplomaţie. E o fobie naţională de cuvântul „nu”.

— Îţi zic eu, Maria n-o să vină.

5

Bineînţeles, Maria a venit.

6

— Credeam că n-o să vii, a spus Celine şi a dat să o îmbrăţişeze, chiar când Maria a vrut să o sărute pe obraz.

— Ne îmbrăţişăm? a întrebat Maria.

Şi-a retras sărutul.

Era prima dată când se vedeau după câteva luni. Ultima oară se întâlniseră scurt, de Revelion, la o prietenă acasă, unde Celine se dusese cu Luke.

— Erai din întâmplare în Londra? a întrebat Celine.

— M-am mutat aici, a spus Maria. Unde e Luke?

*

Casa din Hampstead a unchiului Grellan se numea Mesteceni. Avea trei niveluri, o faţadă de cărămidă roşie şi doi stâlpi albi.

În holul de intrare, se afla o scară în spirală. Rafturile care acopereau pereţii nu conţineau cărţi sau plante, ci multe lebede Waterford.

Uşa dublă dădea spre sălile de recepţie. Pe masa de sufragerie erau tocătoare cu antreuri pe care mătuşa Maggy le considerase „continentale”: salam, măsline şi biscuiţi pentru brânză de la Tesco. Luase în calcul să facă o extravaganţă şi să cumpere selecţia Tesco de cele mai bune sortimente, dar biscuiţii erau biscuiţi, iar faptele, fapte.

Cineva cu gusturi atât de neschimbătoare ca mătuşa Maggy descoperea din când în când că moda se întorcea să i le satisfacă. Maggy dispreţuia mocheta şi îndurase deceniile de acoperire de la un perete la altul ştiind că va veni şi vremea ei. Podelele de arţar lustruite, motivul ei de mândrie şi bucurie, anunţau din nou: aici locuiesc oameni bogaţi. Se făcea însă vinovată cu cealaltă dragoste a ei, imprimeurile. Draperiile ei din catifea cu flori nu erau la modă. Dar rămâi pe poziţii, iar moda, la fel ca Fedex, se va întoarce.

*

— Luke e pe undeva, i-a zis Celine Mariei. Mai sunt câţiva pe care cred că-i ştii. Tanja, Ro, Jack, Grâinne...

Ea şi Maria stăteau în picioare lângă scară. Celine a arătat spre vechii lor prieteni de la Conservator, care erau aşezaţi pe două şezlonguri, în afara sufrageriei.

— Iar Phoebe e în grădină. Bate lumea la cap să-i dea ţigări.

Celine îşi vedea sora de douăzeci şi doi de ani pe fereastra din spate. Cu fard de pleoape

roz şi tenişi albi, voluminoşi, stătea de vorbă cu două dintre verişoarele lor. Se exprima cu gama ei obişnuită de gesturi tragicomice şi, cel mai probabil, era nepoliticoasă la adresa lui Luke. Phoebe nu-l plăcuse niciodată. Aşa era ea, dificilă.

Tatăl fetelor nu era prezent. Un bărbat precaut, distant, doctor, ca mama lor. Înainte să le părăsească, o ajuta pe Celine în fiecare duminică la careul de cuvinte încrucişate. De la unsprezece ani, nu mai încercase niciodată să rezolve unul, dar faţă de tatăl ei se prefăcea că-şi păstrase obiceiul. Nu putea să-i spună că nu fusese niciodată vorba despre puzzle-uri.

Nici tatăl lui Luke nu venise. Din câte ştia Celine, era un actor ratat, de la care Luke moştenise vocea aerată şi cam atât.

— Dar unde-i Luke? a întrebat Maria din nou. Speram să avem o discuţie de suflet.

— Ar trebui să ai suflet, ca să reuşeşti, a zis Celine.

Au râs amândouă.

— *Tu* stai de vorbă cu mine, a zis Maria. Dintre toţi oamenii cu care ai putea sta de vorbă. Deci n-am cum să fiu aşa de rea.

— Brava! a zis Celine. Ai câştigat petrecerea de logodnă.

— Sunt în frunte. Dar tot trebuie să-l găsesc pe Luke. Ştii, abia dacă l-am cunoscut.

— Ce impresie ţi-a făcut până acum?

Maria s-a gândit.

— Atrăgător într-un mod discret, nu prea vorbăreţ. Pe vremuri, era futăcios, dar a ştiut dintotdeauna că o să se aşeze la casa lui. Asta-i treaba cu futăcioşii. Nu le e frică. Ştiu că, atunci când vor fi pregătiţi, vor găsi pe cineva care să-i vrea.

— Nu încetează să mă surprindă, a zis Celine, cât de bine îi înţelegi pe unii oameni pe care abia dacă-i cunoşti.

— Mă înşel cumva?

— Tu nu te înşeli niciodată, Maria. Numai cei atrăgători în mod discret fac asta.

Dacă s-ar fi întâlnit pe stradă, n-ar fi putut să se tachineze cu vechea lor brutalitate. Dar la petreceri e altceva. Viaţa normală ia pauză.

Petrecerile forţează şi decizii. Celine şi-a amintit vremurile bune petrecute cu Maria, dar au ieşit la suprafaţă şi cele rele. Dacă în aceeaşi cameră s-ar fi aflat şi Maria, şi Luke, ar fi preferat să vorbească cu Luke.

Unde se dusese?

Celine îl văzuse ultima dată pe la opt seara, când îşi căutase aparatul de fotografiat. Aparatul tot nu-l găsise, noroc că intervenise vărul fotograf al lui Maggy.

Astfel rezolvase problema fotografiilor. Întrebarea legată de Luke rămânea deschisă.

Celine i-a trimis un mesaj. El nu a răspuns.

Avea tendinţa să se facă nevăzut şi nu fusese niciodată genul care să trimită mesaje. Ea ştia asta despre el şi, în mare, accepta. Dar chiar trebuia s-o facă în seara asta?

Unde era?

7

Încă de când studia la Conservator, Celine avea mari îndoieli când îşi compara viaţa cu cea a lui Franz Liszt. Compozitorul maghiar avusese multe amante, dintre care una scrisese un roman scandalos despre el, iar el făcuse cam tot ce putea face fără să-şi piardă viaţa. Pe urmă, şi-a pierdut-o, ce-i drept, dar muzica lui – când o fi găsit timp pentru asta? Celine îşi petrecea cinci ore pe zi exersând la pian, nouă ore lucra ca să plătească facturile, iar restul de două ore, cât mai era trează, se spăla şi mânca.

În cele mai multe zile, în afară de Luke şi de elevii ei, Celine nu vorbea cu nimeni. În general, era o pustnică şi aştepta următoarea petrecere ca să devină din nou o persoană.

*

O astfel de petrecere fusese cea la care Celine îl cunoscuse pe Luke, în urmă cu trei ani.

Era o zi călduroasă, de început de iulie. Ea se afla în bucătăria ponosită a cuiva. Din radioul bronz cu bluetooth de pe blat, se auzea *Running Up That Hill* a lui Kate Bush. Do minor, în cheie furioasă: prima simfonie a lui Felix Mendelssohn, compusă la cincisprezece ani, *Blue Devil Blues* a lui Walter Page, *It's My Life* a lui Bon Jovi. Şi *Blame It on the Boogie,* dar să nu despicăm firul în patru.

Multe dintre liniile melodice ale lui Kate Bush se încheie cu septima mică, un sunet care ar trebui să aibă o rezolvare precisă, doar că la ea nu se întâmplă asta. Şi de aceea învăţase Celine teorie: să prevadă ce urmează, să simtă un fior atunci când lipseşte ceva. „Trebuie să

cunoşti regulile înainte să le încalci” – nu, nu trebuie, dar, dacă le ştii, impactul e mai mare când sunt încălcate. Pentru o ureche formată, scările muzicale pot să tachineze. Septima e ca o mână pe coapsa ta.

Un bărbat aflat lângă uşă i-a surprins privirea.

— Am auzit că ţi-ai pierdut votca.

Ah, da. Celine le spusese asta prietenilor ei în bucătărie înainte să-i distragă atenţia Kate Bush.

Bărbatul arăta bine, aşa că Celine a acceptat să-i toarne din Smirnofful lui. El i-a amestecat băutura cu sifon şi i-a întins paharul de plastic.

Îl chema Luke. Avea un fel de a vorbi mormăit ciudat de încrezător, lăsând cuvintele să curgă cu aerul risipitor al cuiva care putea oricând să scoată mai multe. Mai târziu, Celine avea să-şi dea seama că lui îi plăcea să vorbească doar între patru ochi şi că, în grupuri, era tăcut; dar în acea primă seară, cu ea, a povestit întruna. Accentul lui era o combinaţie de sudul Angliei şi încă ceva.

— Îţi place în Irlanda? a întrebat Celine.

S-a dovedit că încă ceva-ul era Dublin. Crescuse în Londra, dar acumulase câte puţin din toate locurile pe unde fusese. Nu mereu; numai când, într-un fel, îşi dorea asta; nu păruse originar din San Francisco atunci când firma lui de tehnologie îl trimisese acolo, dar oricum.

— Apropo, a adăugat Luke, pot să te întreb de ce porţi mănuşi?

Celine a ridicat palmele.

— Cânt la pian şi sunt obsedată când vine vorba de mâinile mele. Dacă îmi alunecă cuţitul, îmi pierd un deget. Dacă vărs ceainicul, îmi pierd un deget. O tăietură de hârtie care se infectează...

Atunci Luke a întrebat-o ce face în weekendul acela.

Pe moment, ea nu a văzut nici o legătură între cele două replici. Mai târziu, Luke i-a explicat că invitaţia lui fusese o reacţie la povestea cu mănuşile. „Nu mai cunoscusem pe nimeni atât de concentrat asupra unui singur lucru”, i-a spus el. „M-am gândit: hai să vedem ce-i cu ea.”

*

La prima întâlnire, s-au dus într-un bar semiobscur şi s-au certat pe tema talentului.

Celine a afirmat că nu există.

— Probabil nu ar trebui să-ţi spun asta, a răspuns Luke, dar am găsit un videoclip cu tine în care cântai *Gaspard de la nuit.* Nu poţi să-mi spui că
oricine poate să facă asta.

— Dacă parcurgi toate etapele... a zis Celine.

— Parcurgi toate etapele dacă ai talent.

— Nu, parcurgi toate etapele, pur şi simplu.

— Atunci de ce nu face toată lumea asta? a întrebat Luke. Dacă e uşor să cânţi ca tine.

— N-am zis că e uşor. Am zis că oricine poate să facă asta. Nu e uşor să numeri până la un milion, dar poţi.

— E chiar aşa de plictisitor să cânţi la pian?

— Uneori, a zis Celine. Dar eu îl ador, chiar şi când îl urăsc.

— Sincer, asta înţeleg eu prin talent, a zis Luke. Toată lumea vrea aplauze, dar nu toată lumea vrea să treacă prin proces, de la început până la sfârşit. Cred că eu definesc talentul ca având un element în interiorul tău, pe care nu l-ai pus tu acolo. Şi nu poţi doar să hotărăşti că iubeşti pianul. Deci, prin talent, înţeleg – mda, dragoste.

— De fapt, eu nici măcar nu vreau aplauze, a spus Celine. Am deja ce-mi doresc. Ocazia să cânt.

— Interesant! a spus Luke.

Celine a aşteptat obiecţiile: dar procesul meu e diferit, dar eu am nevoie de un public, dar asta înseamnă că tu eşti o artistă adevărată, iar eu un mercenar populist?

Numai că pe toate astea le spunea Maria, nu Luke.

Pentru Maria, Celine fusese o oglindă. Luke o privea pe Celine fără să aibă nevoie să se vadă pe sine.

8

Era de aşteptat ca Archie să ajungă la petrecerea de logodnă aproape de miezul nopţii.

Celine l-a văzut de la fereastra salonului. S-a grăbit să-i deschidă uşa înaintea mătuşii Maggy. Archie era cel mai bun prieten al lui Luke, aşa că Celine era obligată să-l tolereze, dar

avocaţii cocainomani sunt ca un virus pe care trebuie să-l izolezi.

Archie stătea în prag, cu câte o sticlă de şampanie în fiecare mână; probabil sunase cu cotul. Purta o haină neagră de caşmir şi un fular cu imprimeu în romburi.

— Don'şoară Dion, a zis el şi a pupat-o umed pe obraji. O maestră fermecătoare a instrumentelor de percuţie. Sau cu corzi? Cum funcţionează pianele?

Clar luase cocaină.

— Drăguţ din partea ta că ai venit, l-a condus Celine înăuntru. Hai să punem astea în frigider! – de vreme ce şampania era pentru Luke, care dispăruse de la petrecere.

Tot nu răspunsese la mesajul lui Celine.

Scara îngustă către bucătărie era în fundul holului de la intrare. Celine a luat-o înainte.

— Cred că Luke vorbeşte la telefon, ceva legat de muncă, a improvizat ea în timp ce Archie o urma în jos pe trepte. Dar mă bucur că ai venit.

Când chiar se bucura că venise cineva, Celine era prea ocupată să savureze compania persoanei ca să mai conştientizeze un gând aşa de banal.

— Un telefon de muncă la petrecerea de logodnă.

Archie a fluierat.

— Băiatul ăsta e căutat!

Poate un stimulent diferit.

Archie a făcut loc în frigider pentru sticlele de şampanie cu agilitatea unei feline, pe care o aplica fiecărei sarcini în parte. După aceea, s-a îndreptat şi a afirmat solemn:

— Între noi fie vorba, eu sunt deja cherchelit. Sau afumat, cum zic hibernalii[1]. Am consumat destul de mult alcool şi sunt beat.

Luke zicea adesea că Celine şi Archie „ar trebui" să fie buni prieteni. Ea încă nu era sigură dacă asta era o previziune, sau un decret.

— Toţi sunt beţi, i-a spus Celine lui Archie. E şi Vivian aici, apropo. Şi Shawn.

Vivian şi Shawn erau prietenii cu care Luke şi Archie locuiseră în Londra după absolvirea universităţii. Luke ieşise şi cu Vivian, şi cu Archie pe vremea când erau toţi studenţi la Oxford, aşa că cel mai bine era să-i stârnească pe Vivian şi Archie unul împotriva celuilalt şi să-i lase să se descurce. Apoi, Shawn lucra la Goldman Sachs, aşa că în ţarcul copiilor cu el. (Nu mai exista alt motiv pentru care să-l urască pe Shawn şi nici nu era nevoie.)

— Toată gaşca, a spus Archie.

Lui Celine i-a părut bine când Archie a urcat. A rămas în urma lui cu gândul acesta fericit: Archie a plecat. Delicios. Plăcere pură.

Era adevărat că Luke nu îi răspunsese la mesaj. Era adevărat şi că tocmai văzuse numele lui Luke apărând pe telefonul lui Archie. Dar viaţa era frumoasă, iar ea îl ierta pe Luke – el nu făcuse nimic, dar ea îl ierta.

9

După patru pahare de chardonnay, Celine era cu adevărat fericită. Se plimba prin casa unchiului ei şi diseca simfonia de sunete. La etaj, linişte – staccato. Fiecare toc răsuna vioi. Acolo unde traficul picioarelor era mai intens, notele se estompau frumos, uşor, ca produse de un ansamblu de basuri huruitoare, şi toate vibraţiile se amestecau într-un sunet fin, cremos, profund.

Orice ai face, stabileşte linia mediană. Asta învăţase Celine când fundul ei de patru ani se întâlnise pentru prima dată cu băncuţa pianului. Profesoara ei, doamna Spillane, nu o formulase aşa, desigur. Probabil zisese apasă pe clapa aceea mică. Pe măsură ce Celine făcea progrese, limbajul infantil se transformase în engleză normală, inundată mai târziu de italiană. Uşor înseamnă mai uşor decât mediu-uşor, iar foarte uşor înseamnă mai uşor decât uşor, şi tot aşa. Dar ai grijă! Dacă partitura zice fortissimo, iar tu loveşti clapele cu toată puterea, atunci nu mai laşi loc pentru triplu forte – care e şi mai tare. Celine întâlnise chiar şi cvadruplu forte, care nu putea să însemne decât să iei metamfetamină înainte să cânţi. Văzuse notaţia aceea „ffff" când interpretase *Cadenza* lui Hamelin la *Rapsodia ungară* a lui Liszt. În seara aceea, îşi păcălise publicul, îl făcuse să creadă că dăduse tot, până când apăsase cu toată puterea pe clape şi îşi arătase forţa.

— Uite-o!

Vocea îi aparţinea mamei lui Celine. Celine a tresărit şi s-a întors spre ea.

Brigid purta o broşă cu o înflorătură în relief, singurul obiect bogat ornamentat dintr-o ţinută altfel austeră.

— Toată lumea întreabă de tine, a zis ea. Atâţia oameni! Trebuie să fii încântată.

Tonul ei era al unui doctor care pune un diagnostic. Brigid avea suspiciunile unei mame irlandeze în privinţa fericirii şi reticenţa unui doctor de a te declara sănătos.

— Sunt surprinsă că au venit aşa de mulţi, a spus Celine.

— Ei, na! a răspuns mama ei.

— Ce?

— Nu-mi servi mie asta!

Aveau discuţia asta încă din copilăria lui Celine. Brigid credea întotdeauna că Celine îi serveşte asta/aia/astea/alea.

— Chiar nu ştiu la ce te referi, a spus Celine.

— Sigur că sunt curioşi, a zis Brigid. Intrigaţi. Băgăcioşi, ca s-o zic pe aia dreaptă.

— În legătură cu ce?

— Cu domnul Perfect. Au auzit atât de multe.

De la Brigid. Auziseră atât de multe de la Brigid. Asta era problema mamei lui Celine, pe care o crease singură. Nu o rugase nimeni să trâmbiţeze în dreapta şi-n stânga despre Luke.

— Îl vor cunoaşte la momentul potrivit, a spus Celine.

— Da?

Brigid şi-a privit atent fiica.

— El unde e?

— O să apară. Totul e în regulă.

*

Celine s-a îndepărtat de mama ei cu aceste cuvinte de despărţire în minte.

Totul e în regulă. Totul e în regulă. Totul e în regulă, în regulă, în regulă.

Dacă Brigid părea încordată, asta era din cauză că propriul mariaj eşuase. Nu fusese vina lui Luke. Celine adora să-l aibă în viaţa ei.

În jumătatea aceea de an în care fusese singură, după Maria şi înainte de Luke, muzica lui Celine suferise. Nu avea nevoie de sporovăiala zilnică, pe asta putea s-o păstreze pentru petreceri, dar faptul că nu avusese pe cine să ia în braţe o scosese din minţi. Era o fiinţă destul de simplă şi se simţea mai bine cu săruturi decât în lipsa lor. În afară de asta, Luke o ajuta la treburile casnice şi la achitarea facturilor. Să aibă pe cineva care să se ocupe de partea administrativă a vieţii ei nu era, în sine, o propunere romantică. Dar, când acel cineva era Luke – care asculta, căruia îi păsa –, îl voia pentru totdeauna. Nu cunoştea termenul pentru asta în notaţia muzicală: felul în care se simţea. Italienii, în înţelepciunea lor, combinau viteza cu bucuria, aşa că mai multă bucurie avea un ritm mai alert, iar mai puţină, unul mai lent. Dar ea avea să lase decizia aceasta organistului bisericii: câtă bucurie să imprime marşului sau cât să-l lungească.

*

— Să ajungeţi cu bine acasă! i-a zis Celine soţului verişoarei ei Sorcha şi la îmbrăţişat.

El a prins-o de un sân, iar ea s-a prefăcut că nu observă.

— Zi-i lui Luke că am întrebat de el, a zis Sorcha. Dacă îl găseşti înainte de nuntă.

— Aşa o să fac, a spus Celine, afişând cel mai larg zâmbet.

După aceea, Celine i-a condus pe prietenii lui Luke. Vivian, mă bucur că ai venit. Shawn, spor în continuare la orice dracu’ faci tu acolo. Archie – a plecat fără să-şi ia la revedere. Mulţumesc. Cineva înţelege.

De ce Luke i-a trimis mesaj lui Archie, nu ei?

Dar nu a fost nimic important. O să treacă cu vederea.

*

În sala de recepţii albastră, din stânga holului de intrare, diverse persoane inspirate au lăsat pahare de vin pe pianul unchiului lui Celine. Din fericire, capacul era închis. Ea nu cântase în seara aceea. Invitaţii ar fi vorbit peste ea şi, oricum, nu-i plăcea să cânte pentru cunoscuţi. La concertele profesionale, părea firesc ca publicul să fie interesat numai de rezultatul final. Dar prietenii nu ar trebui să vrea să observe procesul? Sau familia?

— Cum faci asta? o întrebau ei.

Şi, înainte ca ea să răspundă, îi ziceau:

— Eşti un talent înnăscut.

Aveau intenţii bune, dar fantezia lor de genialitate fără efort îi interesa mai mult decât truda ei zilnică efectivă.

Nici măcar lui Luke nu îi plăcea cu adevărat să audă ce făcea ea. Pianul digital Yamaha din apartament era dotat cu căşti, pe care ea le purta când era Luke acasă. Nimeni de pe planetă nu putea să tolereze ore în şir de game într- o cutie de treizeci şi cinci de metri pătraţi. El mergea la concertele ei şi considera că, astfel, este martor la partea cea mai importantă a exerciţiilor ei. Pentru Celine, în schimb, concertul doar le punea punct.

Nu putea să-l învinuiască pentru că îşi dorea magie. Cu toate astea, atunci când interpreta la pian pentru cei dragi, se simţea singură. Indiferent de cât de bine o cunoşteau, alegeau mistica; alegeau filmele; alegeau să o vadă prin ochii unor străini.

În cei trei ani ai relaţiei lor, Celine dezvoltase o fantezie elaborată care- sigur-că-nu-avea-să-se-întâmple-niciodată, în care tocmai termina sexul cu Luke când suna telefonul. Era cineva de calibrul Marthei Argerich, dar nu Martha Argerich, trebuia să fie un pianist, însă nu o încânta vreunul consacrat, aşa că în mintea ei rămânea anonim. Ea auzea soneria dinspre noptieră şi îi spunea lui Luke: „Iar e [Muzicianul Celebru], tot anul a încercat să mi-o tragă, să-l pun pe difuzor?" Apoi, fără să aştepte acordul lui Luke, asta făcea şi spunea: „Salut, [Muzician Celebru]! Tocmai am făcut sex şi eşti pe difuzor", apoi îi punea să concureze unul cu celălalt.

Asta era tot ce-şi dorea. Cineva care să o înţeleagă şi cineva pe care îi plăcea să-l atingă. Nu găsise niciodată totul la o singură persoană. Dar Luke era promiţător în ambele privinţe, iar dacă îşi petreceau vieţile împreună, atunci cu siguranţă...

10

Unchiul Grellan a ajutat-o pe Celine să-i evacueze şi pe ultimii invitaţi de la Mesteceni. „E lung drumul cu maşina până la tine acasă, flăcău?" nu era o culme a subtilităţii, dar el mai adăuga chestii de umplutură.

După ce a scos-o afară pe mătuşa de-a doua Bernadette – o femeie mică, dar o sarcină deloc uşoară –, Grellan s-a întors spre Celine în holul de la intrare. Faţa i se înroşise în ultimele câteva ore, iar vocea îi răguşise de la efortul de a se face plăcut mulţimii. În şoaptă, a întrebat:

— La cafea s-a dus dumnealui?

— Cine e dumnealui? a zis Celine, deşi ştia că Grellan se referise la Luke.

Grellan vedea cafeaua drept o rutină a lui Luke, un laitmotiv al lui. Părea să creadă că nimeni altcineva nu mai bea cafea. Cu un an înainte, când Celine menţionase că Luke era bisexual, Grellan răspunsese: „A, păi normal!" Apoi, pentru că Celine nu înţelegea: „Cafeaua." Celine încă nu era sigură dacă, prin asta, Grellan înţelesese că bisexualii au o predispoziţie pentru cafea, că doar e mai probabil ca bisexualii să-şi recunoască această preferinţă, în caz că o au, sau că, dacă cineva bea cafea, înseamnă că e bisexual. Cu siguranţă, dădea o stare de anxietate.

— Nu ştiu unde s-a dus Luke, i-a zis Celine lui Grellan.

— S-o fi dus să cumpere boabe de cafea?

— Nu.

— Să pornească drăcia aia argintie?

— Nu.

— Şi să mişte rotiţa?

J J J

Drăcia argintie era râşniţa de cafea a lui Luke, deşi Grellan părea să nu înţeleagă prea bine cum funcţionează aceasta, de fapt. Celine era destul de sigură, de exemplu, că nu era prevăzută cu nici o rotiţă.

Unchiul ei s-a întors la datul oaspeţilor afară, iar Celine a căutat în holul din faţă. Sora ei, Phoebe, nu se vedea pe nicăieri – scosese nişte prostii mai devreme cum că s-ar duce să-l caute pe Luke, dar probabil fuma ţigări prin vreun şanţ. Mătuşa Maggy, în rochia ei cu imprimeu de leopard, se ciondănea cu mama lui Celine, Brigid, lângă scară. Grellan era singurul McGaw pe care se putea baza.

Dar el nu putea să repare nimic.

Trebuia să vorbească cu Luke.

11

În primele lor două luni de întâlniri, Luke a făcut următoarele:

1. Menţiona frecvent şi apropo de nimic că nu îşi doreşte o relaţie, pe urmă continua relaţia pe care chipurile nu o avea.
2. I-a luat opt zile să-i trimită un mesaj cu „nu pot mier dar liber joi".
3. Arăta spre alţi oameni din jur pe care îi considera atrăgători, până când a

început şi Celine să facă asta, pe urmă, gândindu-se mai bine, a ajuns la concluzia că nu e nevoie să-şi împărtăşească astfel de gânduri.

4. Stătea prost cu punctualitatea, dar o critica pe a ei. Preda el pianul? Se ducea el acasă la elevi prin tot Dublinul? Depindea el de cel mai prost transport public din Europa de Vest pentru că nu-şi permitea o maşină în cel mai scump oraş din Europa de Vest şi nu putea să meargă cu bicicleta pentru ca pistele de biciclete cele mai de rahat din Europa de Vest să nu-i rupă degetele, cu care îşi câştiga existenţa? În plus, dacă soseau amândoi după ora stabilită, iar el ajungea înaintea ei, atunci, de fapt, el întârzia primul.

5. A acuzat-o pe Celine că are prietene nepotrivite. („Adică, faci cum vrei, dar Grâinne?”)

6. A acceptat invitaţii să se întâlnească cu colegele de apartament ale lui Celine, cu sora ei Phoebe etc., iar apoi a găsit mereu câte un motiv să nu vină. Nici măcar nu era important pentru Celine să participe şi el. Ea îl invita doar din politeţe. De ce nu spunea pur şi simplu: „Sunt un bărbat de douăzeci şi cinci de ani, iar cultura vestică m-a convins că tot ce faci tu este o încercare de a mă prinde in capcană şi de a-mi fura sămânţa”?

7. A făcut sex cu Grâinne şi nu i-a spus lui Celine. Şi, bine, nu aveau o relaţie exclusivă, dar de ce a trebuit să fie Grâinne? După ce, timp de câteva săptămâni, îşi tot manifestase antipatia faţă de ea? Sau asta fusese doar de faţadă şi deja şi-o trăsese cu ea? În plus, Grâinne nici nu era o pianistă aşa de bună. Iar pe urmă, când Celine a întrebat: „De ce nu mi-ai zis?”, Luke a răspuns: „Păi, acum că ştii, informaţia asta nu pare să te ajute prea mult”.

8. Şi, scuze, dar cel mai rău a fost că Celine era, în teorie, deschisă la aranjamente nemonogame. Ea nu avea timp de sex cu mai mulţi oameni, dar nu-i păsa ce făcea Luke. Avea doar nevoie de comunicare ca să ştie cum să gestioneze eventualele situaţii sociale stânjenitoare. Ar fi stresat-o la fel de mult dacă el ar fi împrumutat bani de la prietenele ei şi nu i-ar fi spus.

9. Celine s-a plâns de Grâinne la Tanja, o altă prietenă de la Conservator. Tanja a răspuns: „Dar de ce te mai vezi cu el?”

Tanja era o persoană cu picioarele pe pământ (când nu zicea „Trebuie să vezi asta” şi îţi arăta un videoclip cu *Familia Simpson* din 1998), aşa că viziunea ei asupra lucrurilor a convins-o pe Celine că ceva trebuie să se schimbe.

*

Conversaţia cu Tanja a avut loc într-o sâmbătă. A doua zi dimineaţă, la două luni de la prima ei întâlnire cu Luke, Celine l-a dus într-un local mare de brunch din Liberties.

— Dacă vrei să ieşim împreună, putem să ieşim împreună, a zis ea. Dacă nu vrei, ne oprim. Eu vreau să ies cu tine, dar numai dacă şi tu vrei să ieşi cu mine. Iar dacă nu vrei să ieşi cu mine, nu ne mai putem prosti aşa. Tocmai am trecut printr-o despărţire urâtă şi nu vreau stres. Aşa că ori ieşim împreună cum se face, ori terminăm cu toată povestea asta.

Chelnerul a ales exact acest moment să le aducă cele două cafele Americano.

După ce a plecat bărbatul, Luke a ridicat ceaşca şi a băut.

— E bună cafeaua asta, a zis. Şi vreau să ies cu tine.

Şi asta a făcut.

*

După aceea, lucrurile au stat mai bine.

Da, îşi smulsese părul din cauza lui în primele două luni. Dar nu aşa făcea toată lumea în faza aceea incipientă, nebună?

Ceea ce conta era potenţialul lor. Ea îl văzuse la prima întâlnire, în barul acela de vinuri. Cabernet cu aromă de cireşe, două pahare lacome turnate. Discuţia lor despre talent. El crezuse ceea ce majoritatea oamenilor refuzaseră să creadă: că ea nu era motivată de laude. Făcea muzică, şi asta era de ajuns. Nimeni altcineva nu părea să înţeleagă că, pentru o femeie, munca în sine poate fi mai captivantă decât aprobarea socială care urmează. Dacă el putea să creadă asta, dacă avea imaginaţia de a o vedea aşa cum era, atunci asta îi era de ajuns. Nu voia nimic altceva; aproape nimic; doar să fie cunoscută.

*

După aproape un an împreună, Luke îşi formase propria teorie despre abordarea lui Celine în privinţa laudelor.

— Mai ştii când am zis că a fost bine şi tu ai început să înşiri toţi paşii? i-a zis el întins lângă ea pe salteaua scârţâitoare. Mi-am dat seama că aşa faci
mereu. Ţi se pare plictisitor să accepţi complimente, pentru că nu-ţi pasă de lucrurile pe care

le-ai făcut deja. Vrei să treci la următorul. Aşa că deconstruieşti. Cum am făcut asta? De ce a funcţionat?

Tiparul pe care îl identificase el era că ea nu zicea niciodată pur şi simplu mulţumesc pentru un compliment după sex.

În schimb, zicea lucruri precum: cred că gemetele mă ajută să termin, pentru că pe urmă respir mai adânc şi mă încordez toată.

Sau: fac oral mai bine de când am început să-mi ţin buzele ţuguiate, dar deschise, în loc să le trag înapoi peste dinţi.

Sau: la masturbare, mi-am dat seama că vrei dexteritate, dar ai nevoie de tensiune de-a lungul braţului, ca la pian.

Se părea că reacţia ei era ciudată.

Nu toate persoanele cu care fusese el înainte îi răspunseseră aşa la observaţia că fusese bine. Aparent, remarca putea fi interpretată drept: Sper că ţi-a plăcut şi ţie, iar acum vreau să dorm.

— Scuze, o, Doamne! a zis Celine. O să mă opresc.

Luke a răspuns:

— Nu te opri. Asta eşti tu.

Şi atunci, în primul lor an, a ştiut ea că îl iubeşte.

Disecţia asta nu era ceva ce făcea conştient. Numai atunci când se simţea în siguranţă, or asta se întâmpla rar. Cu majoritatea oamenilor, pur şi simplu zicea mulţumesc. Dacă îi făceau un compliment, le răspundea cu platitudini şi asta era tot, pentru că nu ştia dacă lor le-ar plăcea o analiză după aceea. Dar atunci nu putea să aprecieze lauda, pentru că era preocupată să fie altcineva, în caz că o plictisea cealaltă persoană cu eul ei adevărat.

Durase ceva timp să ajungă cu Luke la stadiul ăsta de deconstrucţie cu voce tare.

În primul lor an împreună, de cele mai multe ori, nu putea să se relaxeze. În adâncul stomacului, simţea teama ca nu cumva să-i scrie prea mult, să-i ceară să se vadă prea mult, să spună prea mult, să fie prea mult.

După zece luni de relaţie şi cu vreo două săptămâni înainte să-şi expună teoria despre complimente, Luke fusese s-o asculte interpretând *Rapsodia ungară nr. 2* a lui Liszt. Era piesa care îi dăduse lui Celine cele mai multe dureri de cap, dar şi cei mai mulţi fiori pe şira spinării. În culise, bătuse uşor
din balerini pe podeaua de lemn, dar, odată ce ieşise în lumina reflectoarelor, jumătăţile ei de ritm se pierduseră în zgomotul aplauzelor. Chipul ei lucise în abanosul lustruit al pianului.

La recepţia de după, Luke se dusese la ea. Era îmbrăcat cu un pulover roşu, de o nuanţă la fel de închisă ca vinul de la prima lor întâlnire.

— Ai fost bună, zisese el.

— Mi-am modelat ritmul după al lui Hamelin, răspunsese Celine.

Pe urmă:

— Scuze, nu aveai nevoie de detalii de genul ăsta.

Fusese un test.

Atunci, nu îşi dăduse seama. Dar, în subconştient, îl testase să vadă dacă îi plăcea eul ei adevărat. Sau dacă avea nevoie de detalii.

El spusese:

— Nu aveam nevoie, dar îmi plac.

Şi asta o umpluse de bucurie.

*

Dar poate că, undeva, pe parcursul lungului lanţ de delicte, ar fi trebuit să-l părăsească.

Poate că ignorase un mesaj scris cu litere fosforescente: TIPII DE GENUL LUI DISPAR DE LA PROPRIA PETRECERE DE LOGODNĂ.

Iar absenţa lui ce însemna?

Doar dacă nu cumva era supărată degeaba.

Viaţa oferă puţine semnale de alarmă lipsite de ambiguitate. Cel mai adesea, se văd doar pete de vopsea roşie. Ar putea forma un tipar. Sau ar putea fi doar nişte puncte.

12

— Scuze că nu ţi-am răspuns, a zis Luke.

Petrecerea se terminase, şi el telefonase, în sfârşit.

Celine stătea întinsă pe pat. Camera de oaspeţi era scufundată în întuneric, aşa că vocea lui

Luke i se părea vizibilă. Pentru ea, cuvintele lui erau mai mult decât un sunet; erau culoare şi căldură; erau siguranţă.

— Mi-au băgat pe gât o şedinţă mâine-dimineaţă la prima oră, a continuat Luke. M-au pus în avion spre Dublin. Am încercat să-mi iau rămas-bun, dar nu te-am găsit. În fine, acum am intrat în casă. Madame Esmeralda doarme. Ce bine o fi de unii! Zi-mi cum a fost seara ta.

— Am vorbit mult, a zis Celine. Poate prea mult. Şi nu-mi place când lumea intră încălţată în casă.

— Credeam că gazdele sunt afectate de faptul că lumea a intrat încălţată în casă.

— Ba nu. Eu. Că trebuie să privesc.

El a râs atunci, ceea ce a făcut-o şi pe ea să râdă. S-a foit ca să-şi găsească o poziţie mai confortabilă în pat şi a activat difuzorul telefonului.

Îi credea alibiul?

Da. Avea încredere în vocea lui. Era ciudat totuşi că Madam Esmeralda dormea. De obicei, pisica lor era un drăcuşor nictofil.

Înainte ca Celine să-şi poată continua şirul gândurilor, Luke a vorbit iar.

— Povesteşte-mi despre complimente, a spus el. Şi despre ce ţi-a trecut prin cap.

Ce şmecher!

Dar stătea întinsă, el era el, iar ăsta era genul de lucruri despre care stăteau de vorbă când erau împreună.

— De fapt, nu prea am putut să fac mare lucru cu complimentele, a zis Celine. Nu am avut ce să procesez. Chestii de genul: Bravo ţie, Celine! Te măriţi cu un bărbat. Şi nici măcar nu e meritul meu. Tu m-ai cerut.

— Iar tu ai spus da.

— Un moment esenţial, dar nu zice nimic despre tehnică. A trebuit să bag chestii de umplutură.

— A trebuit?

— O chestiune de curtoazie.

— Lasă umplutura în seama unchiului tău, a spus Luke. Se pricepe la asta.

— Să-i dau Cezarului?

— Aproape.

— Dar nu chiar, a zis Celine. L-am citat greşit pe Shakespeare, iar tu mori de nerăbdare să-mi spui din ce piesă e.

— Cum e vremea?

— Ce piesă, Luke?

— Nu e Shakespeare.

— Leonard Cohen?

— Nu.

— *The Godfather?* a întrebat Celine.

— A doua silabă din *The Godfather*[2]*,* a spus Luke. Oarecum.

Prima silabă, „the”, a doua silabă – oh!

Tipic.

— Nu pot să cred că citezi din Biblie, a spus ea.

— Tu ai citat. Dar da. Fă ce îţi cer autorităţile hrăpăreţe, dar nu mai mult – asta ar fi interpretarea sinoptică.

Luke studiase filozofie şi teologie şi chiar citise Biblia, o realizare care lui Celine i se părea la fel de remarcabilă ca dacă ar fi fost fluent în finlandeză. Era prima dată în seara aceea când afla ceva nou.

Dar de ce la telefon?

De ce nu era acolo, cu ea?

— Luke, a zis Celine.

Tăcerea lui însemna că înţelesese schimbarea de dispoziţie.

Celine a continuat:

— Voiam să te întreb ceva.

— Sigur.

— Ţi-am trimis mesaj şi nu ai răspuns, a zis Celine. Asta ar fi trebuit să fie chiar după ce ai plecat, iar mai târziu am văzut nişte mesaje pe telefonul lui Archie. Mesaje de la tine.

— Oh! a exclamat Luke.

Ce voia să spună cu asta?

El a adăugat:

— Ce s-a întâmplat, probabil...

Ah, una dintre explicaţiile alea.

Astea erau preferatele ei, când Luke vorbea despre tehnologie.

— Cu siguranţă, a zis Luke, a fost că îi trimisesem mesajele alea lui Archie mai devreme, dar i-au intrat abia după ce am plecat eu. Casa unchiului tău e lângă staţia de metrou.

— Da.

— Aşa îmi închipui. Da, ţin minte. Archie spusese că e foarte aglomerat la muncă, dar că o să vină. Pe urmă, chiar înainte să plec eu, la unşpe, i-am scris că-mi pare rău dacă-l ratez, dar data viitoare să fie punctual, avocat de rahat ce e, că toţi avem joburi. Să zicem că era 11:30 când a ajuns el – de la Canary Wharf la Hampstead, vineri seara, cel puţin patruzeci de minute. Deci era în subteran. Şi îl ştii pe Archie. Aş zice că mai avea doi la sută din baterie şi îşi pusese telefonul în modul avion. Pe urmă a ieşit de la metrou, a luat-o spre casă şi abia când a ajuns la tine şi-a activat telefonul şi aşa au intrat mesajele.

Archie ajunsese mai degrabă la 11:45, iar Celine îl auzise în timp ce se lăuda că trecuse cheltuiala cu Uberul în contul unui client. Dar era de aşteptat să apară inconsecvenţe dacă Luke descâlcea o enigmă care îl nedumerea şi pe el.

— Nu eram... a zis Celine. Doar că, ştii tu.

— Nu-ţi face griji, a spus Luke. Dar nu trimiteam nici un mesaj. Mă grăbeam să prind zborul. Am ajuns în aeroport la doisprezece, m-am îmbarcat la şi jumate, iar acum, Doamne, e două dimineaţa. Probabil eşti ruptă. În fine, m-am întors, iar pisica doarme.

— Nici o grijă, a zis Celine. Nu mă deranjează când nu răspunzi.

E zadarnic să pretinzi că nu te deranjează când oamenii nu fac lucruri. Dacă nu te-ar deranja, nu ai observa că nu le fac.

Celine era mult mai dispusă să-l mintă pe Luke decât fusese cu Maria, dar cu siguranţă acesta era un semn că învăţase din greşeli. Compromis, tact etc. În plus, era altfel cu bărbaţii. Nu putea să explice în ce fel, mai exact; nu suporta să specifice de ce Luke merita ca ea să se trădeze într-o oarecare măsură, iar Maria, nu.

Luke a zis la telefon:

— O să mă revanşez faţă de tine când te întorci. Dar mâine am şedinţa aia.

J J J J

— Vreau perna, a zis ea. Oricum, ar trebui să dorm.

Era argoul pe care îl dezvoltaseră ei de-a lungul anilor: „vreau perna” însemna că erau departe unul de celălalt şi că ei îi era dor să adoarmă cu el. „Vreau”, pentru că exprima o dorinţă şi „pernă”, din cauza posturilor pe care le adopta ea: uneori pe el, alteori lângă el, într-o parte sau alta, intercalaţi.

— Şi eu vreau, a zis Luke. Noapte bună! Te iubesc.

Între „noapte bună” şi „te iubesc”, Celine a auzit ceva în fundal. O uşă trântită.

Probabil era pisica.

*

După ce Luke a închis, Celine şi-a hidratat pielea de pe mâini.

În dreptul comodei din camera de oaspeţi, şi-a întins crema emolientă pe palme şi şi-a intercalat degetele, frecându-le unele de altele. Nu îi trecuse niciodată prin cap să se gândească la Luke când făcea ritualul acesta acasă. De ce ar fi făcut-o, când el era chiar acolo? Dar acum a hotărât că el era cel care îi atingea pielea, că el i-o făcea catifelată.

A tamponat excesul de loţiune cu un şerveţel, de parcă şi-ar fi şters lacrimile. Gata, gata. E mai bine acum.

13

În urmă cu doi ani şi jumătate

CELINE Cum e la Berlin?

LUKE

Frig

Mi-am luat mănuşi

Le zice *Handschuhe* în germană

Pantofi pentru mâini

Aşa că nu eşti nebună că-ţi protejezi mâinile ca pe picioare
CELINE Ştiam eu că nemţii ţin cu mine J J J
Cum e conferinţa
LUKE
Ştii toată lumea crede că cei mai enervanţi
oameni din Berlin sunt artiştii
La care eu zic
Tehnicienii
CELINE Haha OK deci Sunt o persoană foarte directă
LUKE
Mda
Am observat
CELINE Mai puţin atunci când mă prefac că nu am nevoie de chestii ca să mă placă bărbaţii Hah Dar de fapt încă mă gândesc la ce ai zis la câteva săptămâni după ce am început să fim oficial împreună Când ai zis „dar te avertizez că nu mă pricep la relaţii” Pentru că încă nu ştiu ce ai vrut să zici cu asta
LUKE
Mai ştii ce ai zis despre armonie şi melodie?
Melodie = linia melodică principală, Armonie = fundalul?
Cred că relaţiile au o melodie şi o armonie Melodia înseamnă părţile cele mai bune...
Conversaţii, sex
Armonia înseamnă chestiile plictisitoare
Să speli vasele, să ţii minte zilele de naştere, practic să faic lucrurile să meargă *faci
Dacă te vezi cu cineva de două ori pe an, poţi să faci melodie
Mai des de atât. ai nevoie de armonie
Iar eu sunt praf la armonie
CELINE
Haha
Înţeleg asta Dar cred că nu contează atâta timp cât suntem amândoi praf la armonie Atunci nu e nici un dezechilibru Şi ce dacă uiţi de ziua mea? Şi eu uit de ziua mea J J J
Etc.
LUKE
Să nu te schimbi niciodată
Decât dacă mă schimb eu, şi atunci schimbă-te doar cât
să mă prinzi pe mine din urmă, altfel o să fii tu aia naşpa
Pe bune acum, suntem ok
Adică ştiu că mi-am cerut o groază de scuze că am fost nasol
înainte să avem o relaţie serioasă
Dar mai zic o dată
Îmi pare rău
Încă sunt uimit că m-ai iertat
Dar mă bucur
Cred că ne e bine

14

În timp ce soarele se ridica deasupra Mestecenilor, unchiul Grellan ridica valiza lui Celine în portbagajul maşinii.

— Dacă zeii sunt de partea noastră, reuşim, a zis el.

Celine aşa spera, dat fiind că plecau la ora şase ca să prindă un zbor la prânz.

— S-ar putea să ajungi o ţârucă devreme, a adăugat Grellan în timp ce Celine îşi prindea centura de siguranţă. Dar îţi iei un ceai – şi i-a întins o bancnotă de zece lire.

Când era ea mică, ceaiul costa o liră, iar restul era cadou, pentru că era nepoata lui. Înainte de fiecare vizită, mama ei, Brigid, o avertiza să nu accepte bani. Pe urmă, când Celine avea doisprezece ani, o auzise pe Brigid plângându-se de o altă rudă care nu le dădea bani lui Celine şi Phoebe, în
timp ce Brigid le dădea întotdeauna fiilor femeii respective.

— Mami mă bătea mereu la cap să refuz, i-a spus Celine lui Grellan. Când...

Nu a putut să termine propoziţia: ne dădeai bani. Ştia acum că gestul în sine era în regulă,

dar tot nu puteai să-i zici pe nume.

Grellan şi-a mijit ochii la sistemul de navigaţie, chiar dacă ştia drumul pe de rost.

— Te învăţa să fii irlandeză. Nu, urmat de da. Asta dacă vrei să zici da. Dacă nu vrei, atunci e da, urmat de nu.

Erau pe drumul principal acum, iar Celine şi-a dat seama că la fel de bine puteau să vorbească despre Luke.

De ce făcea asta?

Ce întrebare stupidă. Îl iubea.

Cu o seară în urmă, la petrecere, încercase să-i explice relaţia asta surorii ei Phoebe, care nu întrebase. Într-un moment de linişte din camera albastră, Celine îi spusese lui Phoebe că Luke o ţine cu picioarele pe pământ. Fără el, care să-i amintească de realitatea lumii fizice, s-ar scufunda prea adânc în propria minte şi nu ar mai ieşi niciodată de acolo. Phoebe clipise, pe urmă o întrebase pe Celine dacă îl vede pe Luke ca pe o aplicaţie de mindfulness.

— Am aflat unde a dispărut Luke, i-a zis Celine lui Grellan. E acasă, în Dublin. A trebuit să plece devreme. Avea o şedinţă la muncă.

— Duminica?

— Da.

— Ce om ocupat!

Ajunseseră pe autostradă. Grellan înjura în barbă când ceilalţi şoferi i se păreau incompetenţi.

— Scuze pentru halul în care a rămas casa, a spus Celine. Aş ajuta la curăţenie, dar zborul.

— Nu-ţi bate tu capul! a spus Grellan. Când mătuşa ta ştie că o să fie dezastru, dar că o să se termine repede, e nemaipomenită.

Vorbea ca un bărbat care învăţase pe termen lung să nu lase dezordine în urma lui. Şi Luke avea abilitatea asta. Altfel, Celine nici nu s-ar fi mutat cu el. Propria ei dezordine era în regulă, dar a altcuiva era de netolerat.

— Auzi, a zis Grellan, e totul.

Celine a ignorat întrebarea.

— Te-ai simţit bine la petrecere?

— Da. Bărbatul tău, Luke...

Bărbatul tău în sensul irlandez, adică tipul de acolo, nu bărbatul care îţi aparţine.

— Cu greu scoţi o vorbă de la el, a adăugat Grellan.

— Au fost mulţi McGaws, a spus Celine.

— Chiar şi aşa.

— Luke vorbeşte destul când suntem doar noi doi.

Grellan s-a uitat din nou la GPS. Condusul părea să-i distragă atenţia de la nevoia lui generală de a umple tăcerile. Era opusul lui Luke: cu cât te cunoştea mai puţin, cu atât vorbea mai mult.

— Mătuşa ta a zis că Luke a arătat un mare respect faţă de suportul ei de tort, a spus Grellan în cele din urmă.

— Cum aşa? a întrebat Celine.

— Părea gata să se răstoarne, şi el s-a repezit să-l prindă. Are reflexe rapide. Ştie care-i miza.

— Aşa e Luke, bun.

— Atâta timp cât tu eşti fericită, a zis Grellan. Şi cât îşi plăteşte jumătatea.

Celine şi Phoebe erau aproape ca nişte fiice pentru Grellan şi Maggy. Lui Maggy asta îi dădea o nevoie atotcuprinzătoare de a le controla vieţile nepoatelor ei. Grellan se limita la afirmaţii cu privire la ce meritau fetele.

— Numai vezi să nu plece înainte să ziceţi jurămintele, a adăugat Grellan. Preoţii ăştia şi aşa îs frustraţi.

15

1996: S-a născut Celine Quinn.

2007: Celine Quinn devine Celine McGaw când părinţii divorţează; în momentul naşterii, numele de familie al tatălui fusese alegerea evidentă.

1996-2008: Celine McGaw a fost expusă următoarelor:

• cărţi în care femeile au relaţii cu bărbaţi sau se căsătoresc cu ei (378)

• cărţi în care femeile au relaţii cu femei sau se căsătoresc cu ele (0)

• filme sau emisiuni TV în care femeile au relaţii cu bărbaţi sau se căsătoresc cu ei (561)
• filme sau emisiuni TV în care femeile au relaţii cu femei sau se căsătoresc cu ele (2 – *Friends, Totul despre sex;* în amândouă, e un fir narativ secundar folosit cu efect comic)

2009: La o petrecere în pijamale, Kelly Byrne, Eilis O'Connell şi Celine McGaw discută despre băieţii din clasa lor cu care se vor mărita. Kelly: „Turlough Flaherty." Eilis: „James Skelly." Celine: „Eu nu vreau un soţ. Vreau să locuiesc singură şi să cânt la pian." Mama lui Eilis (care a auzit-o): „Ei, lasă, o să-ţi schimbi părerea când te faci mai mare."

2010: În pauza de prânz de la o şcoală mixtă din sudul Dublinului, o gaşcă de băieţi discută despre cum pot ajunge bărbaţii la orgasm. Într-o altă gaşcă, şi fetele discută despre cum pot ajunge bărbaţii la orgasm.

2013: La această şcoală mixtă din sudul Dublinului, are loc o oră de educaţie sexuală, desfăşurată cu grupe separate în funcţie de sex. Profesorul discută cu băieţii despre cum pot ajunge bărbaţii la orgasm. Profesoara discută cu fetele despre cum pot ajunge bărbaţii la orgasm. Dar nu faceţi asta cu prea mulţi bărbaţi, altfel nu o să vă respecte, deşi ei vor reuşi oricum să aibă orgasm.

2014: Primul partener sexual al lui Celine McGaw, un bărbat, spune: „Zi- mi cum să te fac să ai orgasm." Ea ştie că ar trebui să-i placă atunci când el o atinge cu degetele, aşa că îi spune să facă asta. El zice: „Îţi place asta, nu-i aşa?" Celine răspunde: „De fapt, mă doare." Mai târziu, îşi dă seama că ar fi trebuit să spună: „Da, da, da, mai vreau, da, oh, [nume], da, eşti cel mai bun cu care am făcut-o vreodată, o, Doamne, [nume], mai am puţin, mai am puţin, [nume], [nume], OhhHHHHhhHhhhh."

2017: Celine McGaw şi iubita ei de aproape trei ani, Maria de Paor, sunt la o petrecere şi li se pun următoarele întrebări:
• Sunteţi surori?
• Care dintre voi e bărbatul?
• Vreţi s-o facem în trei [cu un bărbat]?
• Vreţi s-o facem în patru [cu o femeie şi bărbatul ei]? Vreau să fac un „experiment" – o procedură care, în general, se efectuează cu rozătoare. În plus, e vital ca iubitul meu să participe – în numele ştiinţei.
• Care dintre voi e bărbatul?
• Deci, dacă nici una din voi nu are un... ştiţi voi... atunci cum... ştiţi voi?

J J J J

• Care dintre voi e bărbatul?

2019: Celine McGaw începe să se vadă cu Luke Donnelly. La a treia lor întâlnire, Luke o „avertizează" pe Celine că el nu caută ceva serios. Până în prezent, nici Celine nu a vrut ceva serios, dar acum intră în panică şi se agită să-l câştige.

2019: Mai târziu în acelaşi an, mătuşica Bernadette îi spune lui Celine McGaw următoarele (în ordinea mândriei):
• Ai slăbit – extraordinar.
• Ai un iubit acum – superb.
• Eşti o virtuoză a pianului, tot mai recunoscută – nu-i rău.

2021: La petrecerea de casă nouă a lui Celine McGaw şi Luke Donnelly, un prieten o tachinează pe Celine că i-a „furat" libertatea lui Luke. Remarca asta usturătoare nu ar fi posibilă, dacă rolurile lui Celine şi Luke ar fi inversate. Sau, mai degrabă, ar fi prea uşor de făcut. Dacă spui „Celine îl ţine pe Luke legat", trebuie să arăţi cu grijă că e o glumă. Dar, dacă spui „Luke o ţine pe Celine legată", cuvintele în sine sunt amuzante; n-ai cum să fii serios. În monogamia heterosexuală, femeia renunţă la cel puţin la fel de multă libertate ca bărbatul, dar puterea ei nu este suficient de apreciată pentru a fi considerată o pierdere.

Celine se gândeşte la toate astea în timp ce prietenul ei glumeşte. Dar nu vrea să le strice cheful, aşa că râde.

2022: În dimineaţa de după petrecerea de logodnă, în maşină cu unchiul ei, Celine McGaw se întreabă pe moment de ce se mărită cu un bărbat, dar nu pune asta prea mult la îndoială.

Nu e proastă. Doar că a fost educată cu grijă.

16

Nu era el.

Celine a sorbit ceai dintr-un pahar de unică folosinţă şi şi-a mijit ochii la bărbatul care nu era Luke.

Haină neagră, pantofi negri – putea fi oricine. Gestul de a-şi trece mâna prin păr – o mulţime de oameni fac asta. Stătea la coadă la un stand de ziare din aeroport, cu o sticlă de apă şi un sendviş – nu, scenariul ăsta era prea jalnic ca să fie decăderea lui. Dacă insista să le strice vieţile amândurora, atunci măcar să-i ofere ceva demn de povestit.

Coada a înaintat. I-a venit şi lui rândul să plătească.

Capul lui s-a întors cu suficiente grade pentru ca ea să nu mai poată nega: chiar era Luke.

Poate voia să-i facă o surpriză. Sau zborul lui de la miezul nopţii fusese anulat, iar următorul era abia dimineaţă. Dar atunci de ce-i spusese la telefon că era deja înapoi în Dublin?

Nu avea nici o explicaţie. Nu-i rămânea decât să aibă încredere.

Ca atunci când el păruse neobişnuit de afabil cu prietenele ei de la Conservator: nu doar cu Grâinne, ci şi cu Tanja. Ca atunci când Celine şi Luke fuseseră la Paris şi îşi petrecuseră noaptea separat, iar dimineaţă ea văzuse urme de ruj pe gulerul cămăşii lui. Ca atunci când el stătea de vorbă cu Archie şi Vivian în fiecare săptămână. Deşi se culcase cu ei? Sau tocmai de asta?

Dar era hotărâtă să aibă încredere.

Îi acordase prezumţia de nevinovăţie de multe ori înainte, îşi petrecuse întreaga relaţie prezumându-l nevinovat, era expertă, veterană şi profesionistă în prezumţii de nevinovăţie, practic, cunoştea procesul şi se descurca.

Iar dacă înceta să mai aibă încredere, îşi pierdea avântul.

Organistul de la biserică nu avea să mai apese niciodată clapele pe acordurile lui Mendelssohn. Ea avea să-şi ia adio de la apartamentul cu nr. 23, de la pisică şi de la toată viaţa pe care o cunoştea.

Nu voia asta.

Aşa că avea încredere.

1. Aluzie la Hibernalia, denumirea romană a Irlandei în Antichitate.
2. *God* e Dumnezeu, în original.

Partea a II-a
DOMNIŞOARA DE ONOARE
17

Phoebe voia ca Luke să fie în Somme.

Era serioasă. Voia să se întâmple din nou Primul Război Mondial, pentru ca Luke să fie trimis în Somme.

Era adevărat că Luke era Luke datorită aceluiaşi cadru care pe vremuri îi transformase pe bărbaţi în carne de tun. Dar, cum cadrul rămăsese, şi Luke era tot Luke, singurul lucru care lipsea era Somme.

*

Mai devreme în seara aceea, Phoebe nu reuşise să-l găsească pe Luke la petrecerea de logodnă.

Şmecher, futangiul. Înalt, şi totuşi. Ar fi trebuit să fie uşor de reperat în mulţime, cu capul lui mare de englezoi. N-avea decât să se ducă-n pizda mă- sii dacă o freca pe la etaj, în timp ce ei, restul, se procopsiseră cu mătuşica Bernadette.

Dar iat-o pe Celine lângă pian, în colţul camerei albastre. Phoebe o s-o întrebe în irlandeză. În felul ăsta, dacă Luke o s-o audă, o să se simtă lăsat pe dinafară.

— *Câ bhfuil le garsun?!* a strigat Phoebe.

Din fotoliul curbat, Celine, cu un pahar de vin în mână, şi-a ridicat privirea:

— Poftim?

— *Câ bhfuil le garsun?*

— Phoebe, asta-i franceză.

— Ce?

— *Garsun* e cuvânt împrumutat, dar *le* e chiar franţuzesc.

— Ce tocilară îngrozitoare eşti!

Phoebe s-a aşezat pe braţul fotoliului lui Celine şi a luat o gură din sticla de vin a surorii ei.

— Unde e nemernicul ăla de logodnic al tău?

— Nu vrei să-ţi pui în pahar? Nu am de gând să-ţi beau balele.

— Acelaşi gene. Balele mele sunt şi ale tale.

— Şi dacă urli asta în engleză, ce rost a mai avut să zici iniţial...

— O să-l găsesc, o să vezi.

Phoebe a întărit nobil din cap.

— O să-l găsesc pe Luke.

De ce anume, nu ştia să zică. Poate ca să-l strângă de gât.

18

— Dacă mă întrebi pe mine, există numai opt feţe pe lume, a zis Shawn, prietenul lui Luke.

Avea dinţi ascuţiţi, de spiriduş, ten bizar de perfect şi obiceiul de a-şi atinge gulerul răsfrânt al cămăşii Ralph Lauren. Asemenea stâlpilor unui pod, acesta îi susţinea tot sinele.

— Serios, a zis Phoebe.

— Ţi-am spus că sunt din New York? a continuat Shawn. Dacă vrei să ştii părerea mea, cunosc, gen, trei fete în New York cu faţa ta. Sau, uite, Celine. Voi două aveţi, fii atentă la mine, aceeaşi faţă.

— Sunt sora lui Celine, a zis Phoebe.

— Băi, eu nu pun femeile să concureze între ele. E mişto că aveţi aceeaşi faţă. Există opt de toate, aşa că, de fapt, e inevitabil.

— Eu şi Celine suntem rude.

— Asta zic şi eu. Acelaşi subtip.

Alături se afla Vivian: ochi strălucitori, rochie cu buline. Ochelarii de baga îi stăteau cocoţaţi pe vârful nasului, de parcă prefera să vadă viaţa de la distanţă. S-a întors şi a spus:

— Shawn, Phoebe chiar e sora lui Celine.

— Parcă ziceai că albii nu pot să zică „soră”, a răspuns Shawn.

Vocea lui Vivian era calmă.

— Mă interpretezi greşit pe mai multe planuri. Cel normal pentru tine, când mă confunzi cu diverşi de pe Twitter, deşi eu nu am afirmat aşa ceva. Apoi, te legi de un subiect pe care cu siguranţă nu l-aş fi discutat cu tine. Şi, în fine, al treilea plan, faci toate astea în timp ce ignori ceea ce tocmai am afirmat.

Dădea replica imediat, aşa cum făcea şi Celine, metodic, dar prompt. Celine îi menţionase lui Phoebe că Vivian şi Luke ieşiseră împreună în studenţie. Era clar că nici Vivian nu se pricepea să-i aleagă, dar măcar ştia când să plece.

— Adu-mi aminte de ce l-am lăsat pe Shawn să locuiască cu noi? s-a auzit o altă voce.

Era Archie, avocatul care lua multe droguri. Luke ieşise şi cu Archie. În ceea ce o privea pe ea, Phoebe nu s-ar fi căsătorit cu cineva care avea trei prieteni, dintre care doi erau foşti de-ai lui.

— Nu ştiu de ce l-ai lăsat tu pe Shawn să locuiască cu noi, i-a răspuns Vivian lui Archie. Eu m-am gândit că, dacă tot împărţim responsabilitatea, e mai bine ca unul dintre chiriaşi să aibă un fond fiduciar.

— Sunt chiar aici, a zis Shawn.

— Da, a zis Vivian. Fă ceva în privinţa asta.

Shawn era prea american să înţeleagă insultele. Phoebe i-a observat chipul cu diverşi muşchi faciali care i se umflau şi îi pulsau, de parcă spera că mintea lui va prinde totul din urmă. — Foarte amuzant, a zis el într-un târziu.

— A fost foarte amuzant că ţi-a zis să dispari de aici, a spus Archie. Felul în care a zis, Shawn, dispari, şi ceea ce a zis a fost că ar trebui să dispari.

Atunci a înţeles şi Phoebe care era locul fiecăruia în grup. Nu mai împărţeau aceeaşi casă, dar păreau să recreeze atmosfera. Pe vremea când fuseseră colegi de apartament, făcuseră constant băşcălie unii de alţii. Vivian, Luke şi Archie dădeau tot ce aveau ei mai bun, iar Shawn absorbea cu asupra de măsură. Phoebe înţelegea cum se simţeau, pentru că şi ea avea aceeaşi experienţă cu Celine: odată ce ai locuit cu cineva, spaţiul ăla revine la viaţă ori de câte ori vă reîntâlniţi.

*

Tot ce îşi dorise Phoebe vreodată fusese să se simtă bine.

Când avea cinci ani, Brigid îi cumpărase un violoncel pentru copii, ca să o poată acompania pe Celine la recitaluri. După multe scârţâieli, o coardă ruptă şi un profesor livid – pentru aşa ceva plecase el din Moscova? –, instrumentul fusese vândut, iar Phoebe, trimisă la balet.

În sala de dans, nu voia să se mişte. *No quiero bailar,* spusese ea. Profesoara fusese uimită până când se descoperise că Phoebe se uitase la *Dora descoperă lumea.*

De aici, Brigid trăsese concluzia că fiica ei mai mică era, de fapt, o poliglotă aspirantă. O trimisese să ia lecţii de spaniolă, pe care Phoebe le ura pentru că mai mulţi dintre colegii ei

aveau un părinte spaniol. Chiar şi la şase ani, ştia să recunoască nedreptatea, atunci când o vedea. Învăţau spaniola gratis? Pe lângă engleză? *Muy bien* şi aşa mai departe, dar toată treaba era măsluită.

Nu existase niciodată competiţie între surori, dat fiind că Celine era cu patru ani mai mare, iar lui Phoebe nu-i păsa. O pereche potrivită, asta erau. Studioasa Celine şi trolul Phoebe. Frumoasa şi Bestia. Prinţesa şi Broscoiul.

J J J J

Numai Grellan o prefera pe Phoebe. Ea învăţase sintagma „spirit practic” de la el, când îl auzise folosind-o ca să o descrie pe ea. „Fete minunate amândouă”, îi spusese el lui Brigid. „De la Celine mă aştept la lucruri mari, dar Phoebe...”

*

Nici unul dintre prietenii lui Luke nu putea confirma dacă acesta plecase de la petrecerea de logodnă. Phoebe a întrebat-o pe mama ei.

Brigid a răspuns:

— Nu poţi să stai şi tu dreaptă?

— Păi stau, a zis Phoebe.

— Mai dreaptă.

— Nu l-ai văzut pe Luke?

— Îţi zic eu pe cine am văzut, a spus Brigid. Pe mătuşica Bernadette.

— Sunt uşor de confundat, a spus Phoebe. Luke sau mătuşica Bernadette, mătuşica Bernadette sau Luke, dar eu întrebam de Luke.

— Nu vrei să o saluţi? Tocmai a venit cu avionul de la Donegal.

— Direct de la Donegal?

— Nu ştiu dacă au aeroport acolo, a spus Brigid cu o expresie care sugera că în Donegal puteau exista multe entităţi, iar dacă stăteau departe de ea, cu atât mai bine.

S-a băgat şi unchiul Grellan în discuţie.

— Am auzit ceva despre Bernadette.

— Şi ce-i cu asta? a zis Brigid.

— N-o obliga pe Phoebe să stea cu Bernadette.

— E fata mea, a zis Brigid. Treaba fetilor îi să facă ce li se spune.

Accentul de Roscommon se simţea în vocile ambelor surori. Crescuseră la o fermă de vaci pe care unchiul Flann, cel mai în vârstă dintre fraţi, urma să o moştenească. Grellan emigrase de îndată ce putuse, iar Brigid primise o bursă să studieze medicina în Dublin. Flann – „Flann Roşcovanul”, fiindcă în oraş erau mai mulţi Flann, iar el era singurul roşcat – cheltuise toţi banii de pe fermă cu băutura, iar acum cerea de la Brigid şi Grellan. Nimic din toate astea nu fusese chiar un secret faţă de Phoebe, dar informaţiile purtau aura iluzorie a unui scandal care reieşea din faptul că, în sfârşit, înţelegea şi ea despre ce discutaseră cu toţii în copilăria ei.

Phoebe a scanat holul de intrare de la Mesteceni în timp ce urca scara în spirală. Nici urmă de Luke. O grămadă de oameni de la care putea cere o ţigară, dar mai întâi să-l găsească pe Luke.

*

În holul de la etaj, s-a oprit la fereastră.

Atunci l-a văzut.

19

În urmă cu trei ani, când relaţia lui Celine cu Luke era la început, Phoebe tocmai intrase la facultate.

Brigid îşi dorise ca Phoebe să studieze la Trinity, dar avuseseră loc diferenţe de opinie.

Brigid

Phoebe

Trinity este cea mai bună universitate din Irlanda

Phoebe are un potenţial academic pe care Trinity ar fi cea mai în măsură să-l deblocheze

Phoebe ar trebui să studieze medicina

Nu e nevoie să foloseşti limbajul ăsta

Maggy e Maggy

Trinity e cea mai mare fabrică de labagii din Irlanda

Phoebe are potenţial de legendă, în pula mea, pe care poate să şi-l deblocheze fiind o legendă, în pula mea

Phoebe mai degrabă s-ar căca în palme şi ar aplauda
Mătuşa Maggy zice aşa
Iar Phoebe e Phoebe şi Phoebe nu vrea să înveţe la Trinity

În cele din urmă, Phoebe a intrat la limită la Studii de film în cadrul UCD3. Nu simţea nici un pic de interes faţă de subiect în sine, dar campusul era fantastic. Îi plăceau jungla de beton, dalele masive de ciment. Multă bere gratis. Gustul era rezonabil, dacă aveai înţelepciunea să nu te obişnuieşti cu altceva mai bun. A cunoscut alte lesbiene în serile de club şi a ajuns să doarmă pe canapelele lor; toate o considerau prea necoaptă ca să vrea mai mult de la ea. În cele din urmă, şi-a cedat fecioria unei istorice de artă cu chică, dar aceasta a avertizat-o după aceea că e mai bine să stea departe de ea.

Zilele s-au scurtat, lacul din campus a îngheţat şi, în curând, a apărut ameninţarea examenelor. Acest lucru era nefericit, întrucât Phoebe nu învăţase. În plus, nu mersese la nici un curs, iar colegii ei o crezuseră moartă. N-o interesau testele. Nu erau reale.

Luna următoare, a primit o înştiinţare în care scria bla-bla-bla, Phoebe a picat toate materiile. A lăsat-o pe masa din bucătărie şi a plecat cu nişte prietene la Cork, unde a băut tot weekendul.

Până luni, reacţia lui Brigid se mai domolise. Celine se ocupase de asta, probabil.

Dar, dacă nu era să fie mediul academic, Phoebe avea nevoie de altceva.

*

Acel „altceva” s-a dovedit a fi să servească la mese în Londra. Unchiul Grellan îi găsise jobul în urmă cu doi ani, şi Phoebe încă lucra acolo. Prietenul lui Grellan Jimmy Coughlan îşi extindea pubul irlandez în gastrobar şi avea nevoie de „o fată” care să servească mâncarea. Candidata ideală trebuia să fie punctuală, curată şi suficient de reţinută ca să nu tragă la măsea de la dozatoare.

— Asta, ultima, are şi vreo poveste? întrebase Phoebe.

— S-ar putea să aibă, zisese Grellan, dar s-ar putea şi să n-aibă. Jimmy Coughlan vine cu regulile astea după ce stă şi se gândeşte în zilele mai lente. Se întreabă: „Ce aş face eu, Jimmy Coughlan, dacă aş fi angajat aici?” Pe urmă face o regulă cum că să nu faci chestia aia.

Localul era în Shoreditch, plasat în vecinătatea unor firme tehnologice. Jimmy Coughlan subliniase că, în mare, clienţii americani se aşteptau să fie întrebaţi cum li s-a părut mâncarea.

— De ce? se plânsese Phoebe în prima ei pauză de fumat cu barmaniţa. Clienţii nu vin să stea de vorbă cu mine. În afară de ăia care vin tocmai ca să stea de vorbă cu mine, dar locul ălora e în închisoare. În fine, de ce nu pot să ceară, dacă vor ceva? De ce nu pot să-şi folosească ochii şi cuvintele pe care le-au învăţat, ca orice om, ca să spună te rog să vii, am nevoie de ketchup? Orice copil poate să spună propoziţia asta. Nici măcar o propoziţie întreagă. Ketchup. Un amărât de cuvânt.

— Întreabă-i în timp ce mestecă, a zis barmaniţa. Asta îi enervează, dar n-o să-ţi ceară nici pe dracu’.

La început, Phoebe stătuse la unchiul ei, pe urmă, după ce primise primul salariu, se mutase cu chirie într-un apartament înghesuit, pe care îl împărţea cu alţii. Mama ei o crezuse nebună, fiindcă era dispusă să cheltuiască aproape tot ce câştiga pe o cameră oribilă. Dar Phoebe avea nevoie să fie liberă, chiar dacă nu economisea nici un bănuţ. Pentru ea, existau două timpuri: „acum” şi „nu acum”. Nimeni nu mai avea dreptate în privinţa viitorului.

Supravieţuise până la douăzeci şi doi de ani cu doar obişnuitele semne de uzură: uşoare deficienţe nutritive, stil de ataşament anxios, cu care se diagnosticase singură, stil de ataşament evitant, cu care se diagnosticase singură, ceafă înţepenită de la utilizarea excesivă a telefonului. Căuta pe Google lucruri precum „incendii sălbatice europa” şi „val de căldură penurie
de recolte foamete” şi „când o să fie dublin inundat” şi „o să fută anglia irlanda” şi „CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ANGLIA o să fută irlanda” şi „de ce mă simt singură” şi „de ce urăsc să trăiesc” şi „câte analgezice ca să mor” şi „cât detergent de covoare ca să mor” şi „de ce numi dă voie guvernul să mor”.

Google a răspuns: *Ai vrut să zici: de ce nu-mi?*

Tot căutând, Phoebe a ajuns la un articol intitulat ceva de genul „Atenţie! 17 ingrediente din casă care te pot ucide”. Citise undeva că autorii de articole cu liste aleg întotdeauna un număr prim pentru ca selecţia lor să pară intenţionată. S-a întrebat dacă jurnalistul în cauză adăugase acolo substanţe care, de fapt, erau inofensive, doar ca să adune şaptesprezece, sau dacă

omisese câteva, pentru că, de fapt, nimeni nu are nevoie să citească pe internet că nu e bine să bea înălbitor.

Pe lângă toate astea, problema ei actuală era Luke.

*

Prima dată când Celine îl adusese acasă de Crăciun, fusese prietenos.

Cu un an înainte, când Phoebe avea nouăsprezece ani, o cunoscuse pe iubita lui Celine, Maria. Nici una din surorile McGaw nu îşi declarase oficial sexualitatea celeilalte. Celine ştia de ani buni că Phoebe e lesbiană, pentru că Phoebe îi băgase limba în gură fiicei gazdei de la Gaeltacht, unde stătea ca să înveţe irlandeză, iar această acţiune devenise atât de cunoscută, că până şi colegii de clasă ai lui Celine, cu patru ani mai mari, auziseră de ea. Dar Phoebe îşi dăduse seama că Celine era *queer* numai când sora ei o menţionase nonşalant pe Maria. Nu fusese un şoc. Phoebe nu presupunea că cineva e automat hetero decât dacă chiar era ostentativ în privinţa asta, iar adevărul e că mulţi dintre ei erau.

Nu, Phoebe a simţit că pierde controlul asupra lucrurilor abia anul următor, când a văzut cum arăta noua viaţă a surorii ei.

De la plecarea tatălui lor, când Phoebe avea opt ani, familia McGaw avea tradiţii noi de Crăciun. Brigid nu suferea gătitul şi jocurile de societate, prin urmare, comandau mâncare libaneză şi făceau un puzzle cu faţa lui Oprah Winfrey. În primul an cu acest regim, Phoebe se plânsese. Îşi făcuse griji că va trebui să se întoarcă la şcoală şi să facă o compunere despre cât de ciudată era familia ei. Dar Celine îi spusese: „O să iei note pentru creativitate fără măcar să încerci.” Şi avusese dreptate. Pentru compunerea aceea, Phoebe luase primul şi singurul zece din viaţa ei de elevă.

De primul Crăciun petrecut cu familia McGaw, Luke îi tot pusese întrebări stupide lui Phoebe. Ea încercase să-i închidă gura vorbind în irlandeză cu ceilalţi.

— Celine mi-a zis că lucrezi în Shoreditch, îi spusese Luke lui Phoebe.

— Într-un gastrobar, răspunsese Phoebe cu gura plină de baba ganoush. *Câ bhfuil tu,* Celine?

— *Tâim anseo,* zisese Celine. *An raibh se i gceist agat a râ „ Conas atâ tu?.*

— Ce? întrebase Phoebe.

Greşeala tragică din planul ei strălucit: abia dacă vorbea, la rândul ei, irlandeză.

Luke îşi pusese tahini pe falafel.

— Biroul nostru din Londra e în Shoreditch. Poate am fost în barul tău.

— Clienţii sunt nişte nenorociţi, spusese Phoebe.

Brigid:

— Vrea cineva *dolmas*[4]*?*

— De ce sunt nenorociţi? întrebase Luke.

— Am început să facem smoothie-uri, explicase Phoebe, şi toată lumea crede că e ceva simpatic, care demonstrează un farmec personal autentic, să ceri chestii care nu sunt în meniu. Se aşteaptă la acceptare necondiţionată, de unde şi comenzile astea de tot rahatul.

— Îmi închipui, spusese Luke.

Nu-şi închipuia. Cine se credea?

— Apropo, adăugase Luke, pot să întreb despre puzzle-ul cu Oprah?

Unchiul Grellan li-l făcuse cadou de un Crăciun în urmă cu mulţi ani. Nimeni dintre ei nu ştia de ce, dar brusc Phoebe fusese sigură că era cadoul perfect şi că Luke dădea dovadă de ignoranţă întrebând despre el.

Nu îl plăcuse niciodată.

Apoi, după câteva săptămâni de la Crăciunul acela petrecut împreună, Phoebe îl zărise pe Luke într-un bar cu nemţoaica aceea cu care studiase Celine pianul. Tanja? Da, Tanja. Faptul că îi văzuse împreună nu era o dovadă de netăgăduit că Luke şi Tanja făceau ceva inadecvat. Dar Phoebe
lucra deja de un an în gastrobarul lui Jimmy Coughlan, servindu-i cu băutură pe amărâţii obişnuiţi ai casei. Îşi dădea seama dintr-o privire când babardeala era iminentă. Abia aşteptau să şi-o tragă ăia doi.

Nu-i spusese lui Celine. Phoebe dădea mult din gură – cel puţin, în sinea ei – că nu permite nimănui să-şi bată joc de sora ei, dar avea un suflet hipocratic: mai presus de orice, să nu faci rău. Nu credea că ar ieşi ceva bun dacă l-ar pârî pe Luke, ceea ce însemna că ar ieşi ceva rău, ceea ce însemna că mai bine nu face naibii nimic.

Dar măcar n-avea să se lase păcălită de el să-l placă. Futangiul dracului!

Celine, cu imaginaţia ei, putea să iubească orice cretin, trebuia numai să ia hotărârea asta. Să se dedice sarcinii. La început, Phoebe se amuzase s-o vadă pe Celine convingându-se singură că nesimţitul ăsta afemeiat e cel ales.

Pe măsură ce relaţia lor continua, devenea tot mai puţin amuzant.

În momentul anunţării logodnei, Luke era de-a dreptul o tragedie. Când a dispărut de la petrecere, o farsă.

*

Iar când Phoebe s-a uitat pe geam din holul de la etaj şi l-a văzut pe Luke plecând cu Maria...

Somme e în partea aceea. Îmi pare rău, dar nu mai avem căşti de protecţie.

20

Interesele lui Phoebe nu s-au aliniat mereu cu cele ale lui Archie, prietenul avocat al lui Luke.

După cum vedea lucrurile Phoebe:

Phoebe

Chelneriţă

Câştiga 380 £ pe săptămână

Nu-i suporta pe băieţii de oraş

Archie

Avocat

Câştiga 380 £ pe zi

Era băiat de oraş

Nu-i suporta pe proşti

Era un prost

Împărţea apartamentul cu şase persoane Locuia cu Archie*

*Ceea ce era posibil mai rău

Îi plăceau ţigările	Nu îi dădea ţigări
Nu era prietenă cu Luke	Era prieten cu Luke

Se cunoscuseră în apartamentul lui Celine şi al lui Luke cu un an în urmă, când şi Phoebe, şi Archie se duseseră în vizită din Londra. Interacţiunea lor, 5'5 5 ' din fericire, fusese de scurtă durată.

Dar, la petrecerea de logodnă, se schimbase un singur lucru, unul important:

Phoebe	**Archie**
Ştia că Luke plecase cu Maria, dar nu şi unde plecaseră	Nu ştia că Luke plecase cu Maria, dar putea să le dea de urmă

Geografia nu îi făcuse vecini; istoria nu îi făcuse prieteni; economia nu îi făcuse parteneri; dar acum nevoia îi obliga.

— Archie, a zis Phoebe.

Îl găsise pe canapea în camera de zi de la Mesteceni. El a ridicat din sprâncene la ea, pe urmă şi-a pipăit absent buzunarul. Îşi amintea oare să nu amestece alcoolul cu indiferent ce urma să ia?

— Voiam să întreb ceva, a continuat Phoebe.

— Întreabă, a zis Archie. S-ar putea să nu primeşti răspuns, dar, te rog, întreabă.

— Aş vrea să ştiu unde e Luke.

Archie a dat din deget.

— Nu-i uşor de găsit Luke al nostru.

— Archie.

Phoebe s-a aplecat spre el.

— N-o să-ţi vină să crezi ce o să-ţi spun.

— Nu cred nimic. Şi nici tu n-ar trebui.

Phoebe nu avea timp de asta.

— Archie, a spus ea din nou şi i-a luat paharul de vin.

— Ce te-a apucat?

— Fii atent la mine, sau îţi sparg naibii capul!

Archie a încuviinţat. Părea să nu ia afirmaţia personal, ceea ce a înmuiat-o oarecum pe Phoebe. Nu intenţionase să fie răutăcioasă. Doar enunţase cauza (faptul că Archie nu asculta)

şi efectul (că o să-i spargă naibii capul).

Acum, că îi captase atenţia lui Archie, Phoebe a spus:

— L-am văzut pe Luke plecând cu Maria.

— Cine e Maria?

Phoebe i-a explicat.

— Aşa deci! a făcut Archie.

Cam avea obiceiul ăsta: vorbea afectat într-un mod „ironic”, ceea ce arăta un nivel înduioşător de încredere că celălalt va înţelege că, de fapt, nu e muist.

— Putem să-i găsim? a întrebat Phoebe.

Acum ştia care era adevărata ei motivaţie. Nu era vorba doar despre faptul că-l ura pe Luke. Voia o dovadă atât de clară a numeroaselor lui mârşăvii, încât să poată face imposibilul: să-i spună lui Celine.

Archie a răspuns:

— Dacă au de gând ceva, nu sunt sigur că putem să-i oprim. Dacă Luke vrea să înşele, o să înşele. Nu e genul care „să paralizeze cât stă să analizeze”. E genul care „în sinea lui, condamnă tot ce face, dar continuă s-o facă”. Şi asta e mult mai rău.

— Trimite-i un SMS, a zis Phoebe.

— Şi ce să-i scriu?

— Scrie-i...

S-a gândit.

— Scrie-i: Unde eşti, ticălos lamentabil?

— N-o să-mi spună.

Dar Archie l-a trimis, oricum.

— „Ticălos lamentabil”? Ce, eşti Macbeth?

— Pe aproape, a zis Phoebe. Sunt din Dublin.

— Mă îndoiesc c-o să răspundă.

— Dacă nu răspunde, praf îl fac.

— Asta e mai violent, sau mai blând decât să-mi spargi naibii capul?

— Rămâne de văzut, a spus Phoebe mohorâtă.

Dar nu a fost nevoie. Luke a răspuns.

La hotelul ăla mare de lângă Hampstead High St

Stai aşa

(Luke a trimis locaţia)

Pe bune vino să mă salvezi

Cea mai naşpa conversaţie din viaţa mea

21

Phoebe şi Archie au mers pe jos până la hotel, pe întuneric. Aerul de iunie era înăbuşitor.

Ea l-a întrebat pe Archie dacă, în general, Luke era rău cu femeile. Archie a surprins-o, dându-i un răspuns destul de cinstit:

— Da, a zis el, dar nu intenţionat. Nu e genul care „le răneşte pe toate femeile, pentru că are nevoie de dragostea lor”. E genul care „răneşte o singură femeie, pentru că are nevoie numai de dragostea ei”...

— Şi asta e mult mai rău.

Archie şi-a atins vârful nasului.

— Cam aşa.

Pentru Phoebe, era cu totul altceva să aplice nivelul acela de înţelegere în propriile relaţii.

Minciuna este că femeile se pricep la sentimente. Adevărul este că sunt bune spectatoare ale sentimentelor celorlalţi, bune antrenoare, bune arbitre. Pot să dea sfaturi de pe margine. Dar, dacă le tragi pe teren, să intre în joc, nu te aştepta la miracole.

22

În urmă cu trei ani

CELINE

Bun, Phoebe

Voiam doar să spun ceva despre Luke

Pentru că eu cred că e posibil să ai o problemă cu el

Gen

Aseară la cină ai fost foarte nepoliticoasă cu el.

Probabil ţi-ai dat şi tu seama că avea emoţii?

J J J

Să-şi petreacă Crăciunul cu noi pentru prima dată?
Şi e neobişnuit pentru el să vorbească atât de mult
într-un grup. Îşi dădea silinţa.
Mi-a zis pe urmă „Nu ştiam că voi vorbiţi în irlandeză acasă”
şi a trebuit să mint şi să spun că tu eşti foarte pasionată de irlandeză.
Aşa că acum crede că vorbeşti o limbă pe care nu o vorbeşti.
Sau, mai degrabă, vorbeşti atâta irlandeză cât să-i excluzi pe oamenii care au crescut în Anglia.
Deşi cu siguranţă au suferit destul.
Dar nu e vorba numai despre Crăciun.
Indiferent ce zice Luke, ce face el,
tu cauţi de fiecare dată cea mai proastă interpretare posibilă.
Şi e bine să fii cinică în privinţa bărbaţilor,
dar, de fapt, tu eşti cinică în privinţa mea, dacă crezi că
sunt prea proastă să-mi aleg singură partenerii.
Scuze, asta a fost dur
Dar poţi, TE ROG, să faci un efort
şi să nu mai tragi concluzii pripite despre el

23

— Phoebe, pot...? a întrebat Luke.
Ea şi-a mijit ochii la el.
Stăteau în faţa toaletelor de la restaurant, după ce îi lăsaseră pe Archie şi Maria la bar. Phoebe spusese că are nevoie să facă pipi, iar Luke o urmase afară.

*

Ambuscada lui Phoebe şi a lui Archie avusese rezultatul dorit. Ajunseseră la hotel şi îi găsiseră pe Luke şi pe Maria în hol. Stăteau amândoi în faţa recepţiei, îmbrăcaţi în blazere smart-casual. Maria avea rujul întins.
Când Luke i-a văzut pe Phoebe şi Archie, mâna i-a pornit automat în sus, să-şi ciufulească părul.
Toată povestea asta era dubioasă ca dracu’.
Dar Phoebe nu avea să-i spună lui Celine.
Până acum, ea nu recunoscuse asta faţă de propria persoană, dar faptele erau clare.

Phoebe	**Celine**
Mai tânără	Mai în vârstă
Epavă (totală)	Epavă (parţială)
Cine o s-o creadă pe ea în loc să-l creadă pe Luke?	Chiar dacă, în secret, ar fi convinsă de versiunea lui Phoebe asupra evenimentelor, s-ar convinge singură că totul e minunat.

Celine credea ceva exact atât timp cât voia ea. Faptul că era deşteaptă şi logică nu o ajuta. Doar îi potenţa autoamăgirea barocă. Phoebe urma calea mai simplă de a nu cântări alegerile pe care le făcea în viaţă, însă ambele surori ajungeau la fel de împotmolite în propriile mizerii. Procesul de decizie al lui Celine presupunea mai multă energie cognitivă, dar nu neapărat şi mai multă reflecţie.
Dacă Luke voia să înşele, atunci avea să înşele; iar dacă Celine voia să se mărite cu Luke, atunci avea să se mărite cu Luke. Ăsta da, impas! Futu-i!
În plus, Phoebe încă nu putea să aducă dovezi că Luke înşelase, ci doar că el şi Maria se duseseră la un hotel. Phoebe parcă auzea deja răspunsul lui Celine: „Ce drăguţ din partea lor să caute un local pentru recepţia noastră.”
Ţinând cont de toate acestea, Phoebe îi urmase pe ceilalţi din hol la bar.

*

Acum, Luke voia să stea de vorbă în faţa toaletelor.

Îi fermeca pe oameni lăsând goluri pe care să le umple ei. Lor le făcea plăcere să vorbească despre ei înşişi şi nu observau că Luke nu prea le lăsase alternative. Tehnica asta nu funcţiona asupra lui Phoebe, pentru că şi ea îi lăsa pe oameni să vorbească. În cele din urmă, Luke a trebuit să vorbească primul, şi pentru că era mai mare, şi pentru că îi era frică de ea.

— Pot... a zis el din nou.

În momentul acesta, celor mai mulţi oameni pauza aceasta li s-ar părea dureroasă şi ar spune ceva. Phoebe nu a zis nimic, aşa că el a continuat.

— Ar trebui să explic.

— Minunat, a zis Phoebe.

— De ce suntem aici.

— Asta e clar. Suntem aici pentru că tu ai ceva de zis. Eu vreau să mă piş, aşa că zi-mi când ai terminat de vorbit, ca să pot să mă întorc la ale mele.

— Mă refeream la faptul că vreau să-ţi spun de ce am plecat de la petrecere. Celine nu ştie că sunt aici.

— Ştiu asta, a zis Phoebe.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu pot.

— Atunci nu face asta.

— Sincer, a zis Luke, sunt anumite lucruri legate de relaţia mea cu Celine despre care nu vreau să vorbesc, dar e mai bine să nu-i spui că sunt aici.

— Minunat, n-o să-i spun, a zis Phoebe. Acum pot să mă duc?

— Există un context, dar, dacă poţi să ai încredere că totul e OK între noi şi că, în marea schemă a lucrurilor, asta are sens, şi dacă poţi să nu-i spui lui Celine, aş aprecia.

— Şi ăia de la MI6 sunt mai sinceri decât tine.

— Phoebe, a zis Luke, promite-mi că nu o să-i spui lui Celine.

— Promit.

— Pentru că nu ar fi în interesul nimănui să afle.

— Presupun că va afla, a spus Phoebe.

O parte ciudată din ea începea să se distreze.

— Nu de la mine, dar de la cineva. Tu lucrezi în marketing, cu alte cuvinte, eşti un mincinos profesionist, aşa că, dacă minciunile tale din timpul liber sunt aşa de groaznice, nu pot decât să presupun că vrei să fii prins.

— Ori asta, ori sunt nepriceput la munca mea.

Faţa lui Phoebe s-a golit de orice expresie.

— Luke, nu poţi să mă atragi de partea ta. Ai minţit-o pe sora mea despre chestia asta şi probabil despre multe alte chestii. Pur şi simplu nu am chef să-i spun, aşa că, dacă ai zis tot ce aveai de zis, chiar aş vrea să mă piş.

Acum, vocea lui Luke s-a schimbat.

— Încă de la început, Celine s-a gândit că ai ceva cu mine.

— Fac parte din familie, a răspuns Phoebe. Am dreptul să am păreri. La fel, dacă-ţi vine să crezi, am dreptul să mă piş.

Pentru îndeplinirea acestui scop, Phoebe a plecat.

24

Când a ieşit Phoebe, Luke se întorsese deja la restul grupului.

Barul hotelului era întunecat, avea nişte fotolii uriaşe şi un miros puternic de whiskey. La o masă rotundă de lângă uşă, Maria şi-a sprijinit coatele de marmură ca pentru a-şi afirma posesia. Archie şi Luke îşi ţineau paharele în mâini, poate de teamă să nu le dărâme ea.

— Celine nu a zis că te-ai mutat la Londra, i-a spus Phoebe Mariei.

— Nu ştia, a răspuns Maria. Până în seara asta.

Adevărata întrebare: de ce se furişase Maria aici cu Luke?

Motivul lui Luke era clar. Voia să i-o tragă Mariei, pentru că cine nu voia?, şi a riscat asta la petrecerea de logodnă, pentru că nu avea suflet. El şi Maria stătuseră de vorbă în holul hotelului, pentru că – aici, Phoebe s-a blocat. Nu şi-ar fi luat o cameră?

În timp ce Phoebe răsucea situaţia în minte pe toate feţele, Maria i se plângea grupului de succesul ei tot mai mare. Şi-a retuşat rujul cu ajutorul camerei foto de pe telefon şi şi-a exprimat părerea că totul e, ei bine, copleşitor. Criticii se minunau că „trupul ei mic” poate să interpreteze Rahmaninov. Cei care o atacau pe YouTube susţineau că îl asasinase (personal)

pe Chopin. Cei care o linguşeau pe YouTube o apărau atât de slugarnic, încât îşi dorea să-i trimită la origini.

— Nu că aş fi celebră, a adăugat Maria. Dar, în nişa mea, un număr obscen de oameni ştiu exact cine sunt.

— E interesant că ai ales pianul, a spus Archie. Te-ai gândit să încerci micuţa vioară?

Maria a spus:

— Fac terapie.

— Pentru că eşti celebră? a întrebat Archie.

— Nu sunt celebră, a spus Maria. Dar pentru că, într-o oarecare măsură, sunt, da, de asta fac terapie.

— Jumătate de Londra face terapie, a spus Archie.

— Jumătatea greşită, a zis Luke.

Phoebe nu şi-a dat seama dacă gluma era pe seama lui Archie sau a Mariei.

— Nu sunt eu responsabilă pentru cum se poartă oamenii cu mine, a spus Maria. Ăsta e unul dintre primele lucruri pe care mi le-a zis terapeuta mea.

— Se pricepe? a întrebat Archie.

— Aşa că n-aveti decât să mă invalidaţi cât vreţi, a continuat Maria. Nu pot să aleg cum vă comportaţi cu mine. Pot să aleg doar cum să răspund.

— Treaba asta cu valid şi invalid, a spus Archie, e o aiureală. Contractele sunt valide. Paşapoartele. Biletele de tren.

S-a entuziasmat de tema asta şi a bătut în masă la fiecare articol din listă.

— Carnetul de şofer, reţeta de la doctor, cardul de credit, actul de identitate. Dovada adresei, teorema lui Pitagora, legea cererii şi a ofertei...

Luke l-a întrerupt:

— Asta pare cea mai deprimantă versiune posibilă a cântecului ăluia *We Didn't Start the Fire.*

— Dar toate lucrurile astea sunt valide, a zis Archie. E ceva obiectiv. Oamenii nu sunt.

— Economia e obiectivă? a întrebat Luke.

— Dacă iei premisele drept adevărate, a răspuns Archie.

— Astrologia e validă, dacă iei premisele drept adevărate, a zis Luke.

— Ai vorbit ca o Fecioară, a spus Maria.

Phoebe urmărea conversaţia doar pe jumătate. Toţi prietenii lui Celine erau aşa: plini de ţipete, râsete şi gesturi ample când era vorba despre dispute teoretice, dar lipsiţi de orice abilitate de a vorbi despre ceva care se afla chiar în faţa lor, de a vorbi unii despre alţii, despre spaţiul dintre corpurile lor, despre răsuflarea pe care o împărţeau.

*

Era târziu în noapte acum, dar formaţia de jazz mai cânta încă. Archie şi Maria s-au ridicat să danseze, lăsând-o pe Phoebe singură din nou cu Luke.

— Archie pare sigur pe picioare, în condiţiile date, a zis Phoebe.

Peste vreo două ore, avea să se lumineze de ziuă. Până atunci, putea să fie politicoasă.

— El îl numeşte „echilibrul” lui, a răspuns Luke. Când alcoolul vrea să îl coboare, dar altceva îl ridică la loc.

— Cred că, pentru majoritatea oamenilor, asta înseamnă să fii cocainoman, a zis Phoebe.

— Una din două persoane în Londra...

— Nu ca Archie.

— Nu, a zis Luke, spre surprinderea lui Phoebe. Ai dreptate.

Formaţia cânta *Well You Needn't* de Thelonious Monk. Chiar că nu e nevoie.

— O întrebare serioasă, Luke, a zis ea. De ce faci asta?

— Ce anume?

— Asta, a spus Phoebe.

— Dar tu?

— Dacă aş şti, n-aş mai face-o.

A închis ochii.

— Luke, hai să dansăm!

25

La răsărit, mai rămăseseră doar Phoebe şi Archie. Maria plecase acasă, iar Luke îşi rezervase o cameră la hotel. Părea că o îmbrobodise pe Celine cu o poveste aiurită despre un

zbor de urgenţă înapoi la Dublin. N-avea cum să-i iasă una ca asta unui om aşa de inutil ca el. Sau poate că da.

Phoebe şi Archie au rămas să danseze, pe urmă s-au plimbat pe jos spre sud, până pe podul de pe Regent's Canal din Little Venice. Debarcaderele erau încă închise, dar câţiva matinali ambiţioşi îşi plimbau câinii. Phoebe s-a oprit să mângâie un doberman. Proprietarul englez de vârsta a doua a remarcat, cu un amestec de recunoştinţă şi dezamăgire, că se aştepta să fie speriată de Rex al lui. „Ei, e doar un prostănac mare şi bătrân", a zis Phoebe.

Bărbatul a părut să nu sesizeze tonul ei afectuos; aşezându-i subtil o mână pe spate, Archie a condus-o mai departe. Aleea era mărginită de copaci la fel ca malurile râului în Dublin, deşi cu Tamisa riscul să iei tetanos părea mai mic. (Diferenţa era nesemnificativă. În general, ambele ape făceau parte din aceeaşi tabără care putea să-ţi dea tetanos.)

Cu Archie era o plăcere să stai de vorbă. Nu prea puteai să te bazezi pe el la nevoie, dar era un tip decent, până la urmă. De unii oameni poţi să fii sigur că se gândesc mereu la tine, iar de alţii e mai bine să te bucuri pe moment.

— E plăcut să te plimbi când toată lumea doarme, i-a zis Phoebe lui Archie.

— Foarte.

— Dar e înspăimântător când eşti singur.

De fapt, nu era adevărat. Orice se întâmpla, ea putea să-i facă faţă. Încerca totuşi să exprime nişte temeri normale. Altfel, oamenii îi dădeau sfaturi.

— Mă dor picioarele, a spus ea.

— Am putea să mergem la mine, a zis Archie. Am o canapea decentă. Sau putem să facem altceva.

— Cum ar fi?

Archie a făcut un gest cu mâna în aer.

— Mereu eşti aşa? a întrebat Phoebe. Pur şi simplu – a dat din mâini pentru a arăta ce însemna „aşa" în ceea ce-l privea pe Luke.

— Nu sunt complicat, a răspuns Archie. Secretul e să nu te opui. Nu mă opun să termin cocaina. Nu mă opun să dorm în patul meu şi să am o zi virtuoasă mâine. Nu mă opun foarte tare să cadă cerul, deşi, în cazul ăsta, poate aş face nişte schimbări.

— Aşa îl imiţi tu pe Luke?

— A fost bine?

— Mai bine decât Luke.

Gluma nu prea avea logică, dar Archie a râs.

Au mers împreună de-a lungul canalului. Apa era calmă, iar norii roz de deasupra făceau clădirile din stuc să pară albastre. Phoebe mai fusese pe acolo. Luase în calcul să se înece în râu şi întrebase pe Google dacă i-ar ieşi.

— Tu îţi doreşti vreodată să mori? l-a întrebat pe Archie.

— Nu.

— Nici măcar puţin?

— Mai demult. Schimbarea n-a venit din jurul meu, ci din felul în care mam antrenat să observ lucrurile.

— Ce vrei să spui?

— Când eram la Oxford, am încercat să mă sinucid şi m-am dovedit ridicol de nepriceput. Un adevărat clovn. Pe urmă, ori de câte ori ceva mi se părea bun sau, chiar dacă mi se părea doar OK, făceam efortul să mă opresc. Mă gândeam: momentul ăsta anume e mai bun decât nimic? Şi, de obicei, era. Odată ce am început să caut senzaţia aia, nu mi-am mai dorit să mor.

— Am înţeles, a spus Phoebe. Leacul tău pentru când ai gânduri de sinucidere e să nu le ai.

— Ce vreau să spun e că-i mai puţin probabil să vezi un lucru, dacă nu îl cauţi.

Phoebe a încercat cu canalul. Era mai bun decât moartea? Probabil, altfel ar fi sărit până acum. De ce era mai bun decât moartea? Îi plăceau mişcările repetitive ale râului. De fapt, îi plăceau două lucruri: cele care se repetau şi cele care îşi ieşeau din ritm, apoi se întorceau la echilibru. Cercurile umede de la suprafaţă se răspândeau simetric, dar apoi ceva le întrerupea – o raţă înota pe acolo sau cădea o frunză – şi, o vreme, era haos, după care se reinstala ordinea. Probabil că, dacă ar fi fost Celine, ar fi văzut în toate astea un fel de reprezentare a vieţii ei sau ar fi extras un sens mai larg. Dar nu putea apa să fie doar apă? Phoebe spera că da.

În cele din urmă, a spus:

— Crezi că aş putea fi fericită?
— Trebuie să încerci, a zis Archie.
3. University College Dublin.
4. Sărmăluţe de orez în foi de viţă, specifice bucătăriei est-mediteraneene.

Partea a III-a

CAVALERUL DE ONOARE

26

Într-o sâmbătă de la mijlocul lui decembrie, la şase luni de la petrecerea de logodnă a lui Celine şi Luke, Archie s-a trezit cu o durere şi o complicaţie. Durerea: de cap. Complicaţia: un străin lângă el.

Bărbatul pistruiat s-a mişcat.

Garsoniera lui Archie, convertită dintr-un fost depozit din estul Londrei, era castelul lui, iar acesta fusese invadat.

— 'Neaţa! a zis Archie. Cum ţi-e capul?
— Mor, a zis bărbatul.
— Am analgezice.
— Nu vreau să fur.
— Nu fi ridicol. Eşti oaspetele meu.

După aceea, spectacolul de a se întinde spre sertarul noptierei şi de a spune:

— Doamne, s-au terminat!

Uneori, asta era de ajuns ca să scape de ei, dar bărbatul pistruiat nu a spus nimic.

Archie a continuat:

— Mă duc să-ţi cumpăr.
— Nu-i aşa de rău, a zis bărbatul pistruiat.
— Tocmai mi-ai zis că eşti în pragul morţii. Chiar nu e nici un deranj.
— Nu pot să te trimit afară, în frig.
— Nu fi ridicol, a spus Archie. Ca să fiu sincer, şi pe mine mă doare capul îngrozitor.

Şi-a tras hainele pe el – chiloţi de bumbac, şosete din lână merinos, cămaşă
j Jr j '5 '5
de in, blugi, haină cu fularul înfăşurat pe după guler, ca să nu fie el nevoit să ţină minte să şi-l ia separat –, şi-a luat rămas-bun, făcând din mână bărbatului pistruiat şi a trântit uşa.

Vântul iernii i-a pişcat faţa. Avea numărul de telefon al bărbatului? Da, îl salvase în seara dinainte drept „Pistrui”, fiindcă nu reţinuse numele străinului, lucru pe care nu voia să-l recunoască. În mod sigur, ar fi fost mai şmecher să- l lase pe Pistrui să introducă singur datele de contact. Dar opţiunea şmecheră era o fiară ascunsă, care îşi scotea capul numai după ce recurgeai deja la alternativa prostească.

Scuze, sunt un idiot
Tocmai mi-am aminti îţi că am tenis
mi-am amintit, adică
tre’ să fug
O să-mi cumpăr echipament acolo haha nu mi-am luat cu mine
Dar nu te grăbi
Uşa se închide automat
Sper să ne revedem curând

*

Pe vremea când erau la Oxford, Luke fusese martor la prea multe alibiuri ale lui Archie pentru dimineaţa de după. În cele din urmă, izbucnise.

Îşi luau micul-dejun în sala de mese cu lambriu, în stil Tudor, de la Magdalen, aşezaţi faţă în faţă la capătul unei mese lungi.

— Ştii că nu e deloc mai blând, i-a spus Luke lui Archie, să-i duci cu zăhărelul, când ai putea pur şi simplu să spui că nu eşti interesat.

Băiatul ştia să fie moralizator.

Archie a răspuns cu gura plină de fulgi de porumb.

— Te contrazic cu trei argumente.

A înghiţit fulgii.

— În primul rând, nu am pretins niciodată că e mai blând faţă de ei. E mai blând faţă de mine, pentru că mă scuteşte de o conversaţie neplăcută. Ceea ce mă aduce la celălalt aspect.

— Ai zis că sunt trei.

— O să găsesc şi un al treilea. A doua obiecţie este că oamenii spun că nu le place să fie purtaţi cu vorba, dar, de fapt, nu-i adevărat. Ce le displace e să fie respinşi.

Archie a mai luat o gură de cereale.

— Nu ar privi cu mai multă bunăvoinţă un „nu” explicit. Ba chiar aş pune pariu că doare mai puţin când respingerea este implicită decât atunci când ţi se spune cu subiect şi predicat că cineva nu te vrea.

— Dă-mi sucul de portocale, a spus Luke.

Discuţia a avut loc în anul doi, la câteva luni după ce se despărţiseră. Asta fusese, o despărţire, deşi Archie evita să folosească termenul cu voce tare. Nici nu se referise vreodată la Luke ca la iubitul lui.

*

La internat, când avea şaptesprezece ani, Archie consumase avid manuale de întâlniri care le învăţau pe femeile heterosexuale cum să-şi dea seama dacă bărbaţii le plac. Se pare că, atunci când un bărbat adevărat vrea ceva, face pe dracu-n patru să-l obţină, deci, dacă tipul respectiv nu e cu tine, atunci mult noroc, păpuşă! Înseamnă că nu a vrut. În faza aceea a dezvoltării lui, Archie făcuse o obsesie faţă de reprezentantul elevilor din şcoala lui şi de maxilarul lui puternic. Reprezentantul nu era cu Archie, prin urmare, nu voia să fie. Dar nici Archie nu era cu reprezentantul, deşi voia să fie, şi atunci?

Pe urmă, Archie căutase non-ficţiune care aborda în mod special scenariul unui „bărbat nesigur dacă un alt bărbat este atras de el”. Nu găsise decât sfaturi despre cum să facă sex, ceea ce lui Archie i se păruse o simplă chestiune de comunicare, raţionament legat de spaţiu şi igienă rudimentară.

Aşa că Archie încetase să se mai întrebe dacă bărbaţii erau atraşi de el şi se întrebase doar dacă el era atras de ei. Atâta timp cât era, rămânea în preajma lor.

*

Politica aceasta încă îi convenea lui Archie când l-a cunoscut pe Luke, în prima săptămână la universitate. Dar, pe măsură ce se tot vedeau, Archie a devenit nesigur. În primele două vacanţe, s-a dus la San Francisco cu trei prieteni din şcoală, pe urmă la Delhi cu mama lui. În nici una din cele două
ocazii, Luke nu-i spusese nici măcar un o-să-mi-fie-dor-de-tine.

Apoi Luke i-a zis lui Archie că o să-şi petreacă vacanţa de vară în Irlanda.

Erau în camera lui Archie. Primul lor an la Oxford era pe terminate, iar zilele erau senine şi calde. Soarele la apus strălucea printre jaluzele şi forma dreptunghiuri aurii pe birou.

— De ce te duci în Irlanda? a răspuns Archie.

Luke stătea în faţa patului. Panoul din plută din spatele lui conţinea listele prea ambiţioase cu lucruri de făcut ale lui Archie, fotografii Polaroid cu prietenii şi decupaje de modă din *Vogue.*

— Mă văd cu familia, a spus Luke.

— Unde anume în Irlanda locuieşte familia ta?

— Spui des „Irlanda”.

— Iubesc Irlanda. Partea mea de familie dinspre tata e irlandeză.

— Ai menţionat, a spus Luke. În Dublin e familia mea.

— Asta chiar e sintaxă irlandeză.

— Nu poţi să scapi de ţara ta.

— Luke, tu te-ai născut în Croydon.

— Detalii.

Archie îşi făcea de lucru cu lenjeria de pat. Cearşaful de pilotă era din in vopsit gri, de la H&M. Mama lui era o mare susţinătoare a lenjeriilor din in, iar bugetul lui Archie fusese responsabil pentru decizia lui de a le cumpăra de acolo.

— Ai emoţii pentru întâlnirea cu tatăl tău?

— Nu o să mă întâlnesc cu el, a spus Luke. E în Londra acum.

Archie a înţeles că nu e cazul să insiste.

Copilăria lui îl învăţase principala abilitate necesară unui bărbat britanic din clasa de mijloc-superioară: cum să meargă în vârful picioarelor pe lângă ceilalţi fără să pară un pricăjit. Era cel mai mic dintre patru băieţi şi crescuse într-o casă la ţară în care trăgea curentul şi unde fraţii lui îl luau mereu la bătaie. Mama lui, Anjali, păstra ordinea cât putea, numai că făcea naveta la firma ei de securitate cibernetică din Londra şi, în lipsa ei, acasă era ca în *Împăratul muştelor.*

Archie învăţase să evite chelfănelile îndreptându-şi zeflemeaua pe rând asupra celorlalţi membri ai familiei. Începea milioane de certuri. Nici una nu ducea nicăieri şi, atâta timp cât acum îi ţinea partea unui
frate şi, peste o clipă, altuia, totul mergea bine. Dacă se cristalizau alianţe, apăreau probleme, dar, de regulă, Archie supravieţuia în casa din Somerset făcându-şi un frate puţă, şi pe altul labagiu, având grijă să-i varieze, astfel încât fiecare să-l considere pe Archie vasalul lui.

Cu Luke, pe care creierul lui părea să nu-l recompenseze pentru că provocase o ceartă, era altfel. Lui Archie îi plăcuse aversiunea asta faţă de conflicte până în seara aceea, când Luke i-a spus că o să-şi petreacă toată vara în Irlanda.

— Frumos din partea ta că mi-ai spus, a zis Archie.

— Mda, păi ăsta-i planul, a zis Luke.

— Când ai aflat că o să fii în Irlanda?

— Săptămâna trecută. Poate un pic mai înainte.

Nu puteai să scoţi nimic de la el.

Archie s-a ridicat în picioare şi a parcurs scurta distanţă de la pat la fereastră şi înapoi.

— Eu aş fi ţinut cont de tine, dacă aş fi făcut aşa ceva.

J J '5 J

— Ce anume?

— Să mă duc în Irlanda. Dar e o chestie subiectivă.

Acum, Archie mergea mai repede şi se bâlbâia, sau poate că s-ar fi bâlbâit oricum, iar picioarele lui doar ţineau ritmul.

— O chestiune de preferinţă – dacă să te consulţi cu oamenii, ştii tu, lucruri de genul ăsta.

Luke stătea nemişcat lângă panoul de plută, ceea ce, în combinaţie cu mersul agitat al lui Archie, dădea impresia că era camera lui Luke, nu a lui Archie.

— Ce vrei să spui?

Archie a tras adânc aer în piept.

— De ce nu m-ai întrebat despre plecarea în Irlanda?

— Ce voiai să te întreb?

— Nu vreau să dispari ca măgaru-n ceaţă câteva luni fără să vezi dacă pe mine mă deranjează.

— A, da, scuze, a zis Luke.

Confirmare: e cu adevărat imposibil să-l faci pe Luke să se certe.

Archie a spus:

— Scuze şi te schimbi, sau scuze şi nu te schimbi?

— Scuze, nu, a zis Luke. Adică, probabil nu. Nu prea mă pricep la relaţii.

— Dar nu e ceva misterios... vorbeşti despre propriile acţiuni de parcă ar fi prognoza meteo. Tu eşti tu. Tu eşti la conducere. Tu decizi dacă o să te „pricepi la relaţii” sau nu.

— Archie.

— Chestia asta e imposibilă. O să rămân prietenul tău după ce o să-mi treacă supărarea pe tine, dar nu mai fac sex cu tine de acum.

Asta îi convenea lui Luke. Totul îi convenea lui Luke. În pat, Archie putea să facă tot ce voia, când se plimbau pe aleile din Oxford, Archie putea să hotărască direcţia, iar când se uitau la meniuri, Archie putea să aleagă. În ceea ce-l privea pe Luke, toţi ceilalţi luau decizii cu uşurinţă şi în permanenţă îl deranjau pe el ca să-şi exprime votul.

În vara aceea, Archie a hotărât să-şi scoată inima din coşul cu articole în privinţa cărora Luke nu se va hotărî niciodată. Faptul că „nu se pricepe la relaţii” i se păruse o scuză jalnică, dar în cele din urmă înţelesese. Nu era vorba că Opţiunea A sau Opţiunea B era neatrăgătoare. Lui Luke îi repugna însuşi actul alegerii, iar dacă, întâmplător, alegea ceva, făcea imediat altceva ca să anuleze.

*

Când s-au reîntâlnit la Oxford, la începutul celui de-al doilea an, Archie şi- a pus în aplicare tiparul post-Luke de a se vedea cu bărbaţi o scurtă vreme şi de a-i părăsi pe urmă. Lui Luke i se părea ipocrit. Dar mentalităţile lor erau diferite în esenţă. Luke ura să ia decizii, drept consecinţă, nu se dedica niciodată unei opţiuni, dar nici nu renunţa la ea, dacă avea ceva de zis. Archie hotăra repede: „nu” băiatului ăstuia, „nu” celuilalt şi „nu” următorului. Doar că nu le zicea, pentru că sigur pricepeau ei aluzia.

Tot restul studenţiei şi alţi câţiva ani după aceea, ba chiar până în ultimele rămăşiţe

mâncate de molii ale prefixului de douăzeci de ani al lui Archie şi, de fapt, probabil toată viaţa lui, Archie tot i-ar fi zis „da” lui Luke, dacă Luke i-ar fi răspuns la fel.

Sau aşa pretindea Archie. O altă parte a lui bănuia că îl place pe Luke tocmai pentru că Luke este indisponibil. În felul ăsta, Archie putea în egală
măsură să aibă fobie de angajamente şi să-şi plângă de milă ca pretendent rănit. Ce s-ar fi întâmplat, de fapt, dacă Luke s-ar fi întors şi ar fi zis: Archie, am nevoie de tine? Poate că Archie ar fi răspuns: Sunteţi foarte amabil, domnule, dar sunt extrem de ataşat de libertatea mea, aşa că daţi-mi voie să mă retrag.

Nu avea să ştie niciodată, aşa că rămânea obsedat.

Tot aşa au mers lucrurile şi după absolvire, în cei cinci ani în care au împărţit un apartament în Londra. Treaz, la lumina zilei, Archie îşi păstra demnitatea, atât cât putea. Dar, cu destulă băutură şi cu emoţii în jur, Archie inevitabil îl săruta pe Luke şi îl întreba dacă tot nu e interesat de o relaţie. Luke nu zicea nici „da”, nici „nu”, ci continua să fie Luke.

*

În urmă cu trei ani şi jumătate, Luke s-a mutat la Dublin, iar Archie şi-a închiriat garsoniera din estul Londrei, cu pereţii ei de cărămidă expusă şi grinzi din fontă.

La câteva luni de la relocarea lui Luke în Irlanda, Archie a cunoscut-o pe Celine. S-a dus cu avionul la Dublin în weekend şi s-a întâlnit cu Luke şi cu noua lui iubită la o cafea. Celine era scundă, cu faţa banală, îmbrăcată în gri: inofensivitatea întruchipată. Purta mănuşi negre din piele şi, când îi atingea faţa lui Luke, părea să-l ghideze.

Cei trei s-au îmbrăţişat. Archie ştia. Probabil că şi Celine ştia deja. Nu primea mai multă dragoste din partea lui Luke. Doar că se pricepea mai bine să-i forţeze deciziile.

*

Acum mai erau şase luni până la nuntă.

Archie îşi minţise tovarăşul pistruiat de pat numai în privinţa analgezicelor. Chiar avea tenis în sâmbăta aceea şi trebuia să sosească devreme, ca să-şi cumpere echipament. Terenul se afla în incinta firmei lui de avocatură, la distanţă de douăzeci de minute cu metroul. Peste câteva ore, se întâlnea cu Luke. Cocaina din buzunarul hainei avea să-i ofere energia necesară pentru meciul de dublu, dar tot trebuia să suplimenteze mai târziu, ca să nu se prăbuşească.

Şi apoi, înainte ca „da”-ul de noaptea trecută să i se înrădăcineze adânc în minte, trebuia să-i spună lui Luke că nu poate să fie cavalerul lui de onoare la nuntă.

Un „nu” adevărat, nu unul în stilul lui Luke.

27

La intrarea pe teren, Archie l-a prins din urmă pe Kwame. A tras cu ochiul la articolul pe care îl citea Kwame pe telefon: „Cum să câştigi la dublu când ai un partener slab”.

— Dureros, amice, a zis Archie.

Kwame a lăsat telefonul.

— Jucăm cu Scotty şi Salik.

— Futu-i!

— Mda.

— Am pus-o!

— Grav.

Tony Scott şi Hasan Salik erau temuţi în City. Ca avocaţi, erau mediocri, însă tenis jucau criminal de bine.

Terenurile aparţineau firmei, Pilley & Cluck, şi erau situate în aripa dreaptă a clădirii de birouri. Clubul de tenis al bărbaţilor se reunea în fiecare sâmbătă. Nu aveau o ligă formală, nici clasament, nici premiu. Câştigau de dragul de a câştiga fiecare meci în parte, asta dacă nu cumva concurau împotriva lui Scotty şi Salik, iar atunci jucau ca să-şi salveze ce le mai rămânea din ego.

Archie şi Kwame au intrat pe teren târşâindu-şi picioarele. Erau prieteni de opt ani, de când se angajaseră în firmă, iar Kwame – un specialist în taxe cu proceduri spartane şi un simţ general al dezastrului – îşi înnoise pantofii Asics doar de două ori de atunci. Archie, în schimb, îşi uita lucrurile atât de des, încât acum deţinea vreo şapte echipamente de tenis. Opt, cu cel de azi. Tricoul alb nou îi provoca o mâncărime pe spate. A băgat mâna pe dedesubt şi a rupt eticheta.

Cum pistruiatul îl gonise din propriul apartament fără geanta de sport, îşi cumpărase toate cele necesare de la chioşcul din sediul Pilley & Cluck. Aşa îi

ziceau, „chioşc”, deşi avea mai degrabă dimensiunea unui supermarket. Magazinul ocupa jumătate din etajul şapte al clădirii şi vindea de toate, de la prezervative la – se pare – pantofi de tenişi. Indiferent de ce aveai nevoie, Pilley & Cluck îţi putea oferi. La etajul opt: un dentist, un ortodont şi un salon de acupunctură. La etajul nouă: un doctor adevărat. (Mama lui Archie, sceptică în privinţa medicinei vestice, l-ar fi certat că spune asta, dar, întâmplător, lui îi plăcea să ia pastile.) La etajul zece: locuri pentru dormit, unde fuseseră concepuţi un număr deloc nesemnificativ de copii. Când Archie fusese la interviul de stagiar, în urmă cu opt ani, unul dintre parteneri îi spusese: „Poţi să-ţi trăieşti toată viaţa aici.” Poţi şi, dat fiind programul, trebuie.

Scotty şi Salik şi-au ocupat poziţiile.

Formau o pereche ciudată. Scotty era solid; Salik avea forma unei ţevi de scurgere. Scotty striga şi călca apăsat; Salik medita. Serviciul lui Scotty te aducea în pragul morţii, iar înainte să-l treci, ultimul lucru pe care îl vedeai era voleul lui Salik.

Archie era un simplu avocat litigant. Apăra companiile petroliere de alte companii petroliere. Muncă cinstită pentru o plată cinstită. Nu avea cruzimea necesară pentru tenis.

Primul serviciu a fost al lui Kwame, iar Scotty a răspuns la fel.

Archie ştia cum i-ar descrie meciul lui Luke. Ar spune ceva despre acapararea terenului, altceva despre unghiuri, iar Luke ar spune: „Sincer, pare cu dublu înţeles.” Avuseseră adesea conversaţia asta la Oxford: cum orice conversaţie despre sport sună gay pentru ignoranţii cu priviri de căprioară din comunitatea heterosexuală. Lumea profesională a lui Archie devenea suportabilă când i-o povestea în minte lui Luke. Cum juca tenis ca să avanseze în carieră – despre asta scrisese o întreagă notă pe iPhone, un catalog de remarci usturătoare despre ciudăţenia vieţii corporatiste. Plăcerea lui de a transcrie aceste gânduri nu depindea de împărtăşirea lor. Încercând să-l facă pe Luke să râdă, se făcea pe sine să râdă. Era ca şi cum creierul lui anticipa un invitat, pe cineva care nu venea întotdeauna, dar Archie tot se bucura că făcuse ordine, pentru că astfel avea o cameră mai drăguţă.

Kwame a făcut o grimasă. Meciul era iremediabil pierdut.

Dar Archie urma să se vadă cu Luke în seara aceea, iar Luke nu avea să-l întrebe de scor. În schimb, avea să se intereseze de nările umflate ale lui Salik, un semn rar de enervare, în timp ce toată faţa lui Scotty exprima întruna enervare, şi singura întrebare era dacă poate transmite şi altceva. Lui Luke avea să i se pară tare amuzant că Salik îşi purta Rolexul pe teren. „Are puteri secrete?” avea el să întrebe.

De regulă, Archie nu observa astfel de detalii. Abia dacă observa chipurile. Chiar dacă acorda mare atenţie propriilor haine, nu putea să spună nimic despre ce purtau ceilalţi. Simţurile lui erau mai ascuţite când se aştepta să aibă public.

Şi nu orice public, ci pe Luke.

28

Sâmbătă după-amiază şi o sarcină tăiată de pe listă: meciul de tenis de-a lungul, de-a latul şi din toate unghiurile pierdut. Sarcina rămasă: să-i spună lui Luke că nu vrea să-i fie cavaler de onoare.

Mai întâi, Archie va trebui să treacă iar pe la depozitul lui convertit în garsonieră, pentru droguri.

Ce să ia?

De la cincisprezece ani, Archie nu mai fusese treaz la o petrecere. Bănuia că există evenimente fără alcool, pe care alţii le denumesc şi chiar le simt drept petreceri, dar, pentru Archie, condiţia era să se îmbete. Nu că ar fi avut o problemă. Bea şi el la fel ca toţi ceilalţi, cu excepţia celor care nu beau prea mult, dar aceştia nu contau.

La Oxford, şi petrecerile, şi nevoia lui de claritate mentală la cerere se intensificaseră. Adăugase una şi alta la raftul lui cu condimente: sare de baie, boabă, zăpadă[5], bineînţeles, şi rezerva de Ritalin a unui iubit din Vancouver cu trei psihiatri. La început, Archie crezuse că substanţa aceasta din urmă îl ajuta să se concentreze, dar simţea doar euforia iniţială pe care ţi-o dă orice stimulent nou. Când Ritalinul nu mai funcţionase, îi ceruse canadianului Adderall. Canadianul răspunsese: „Nu sunt o rulotă cu îngheţată.” Archie încercase să spună că el ar fi folosit „maşină”, dar nu prea putuse să-şi mişte buzele.

Acum, la douăzeci şi opt de ani, Archie nu avea nici o adicţie primară, ci vreo şase secundare. Atâta vreme cât avea o pivniţă cu o gamă variată de soiuri care să-i modifice starea, nu era mare pagubă dacă o anumită producţie nu era de găsit. El avea nevoie

nu să se simtă într-un anume fel, ci să evite să se simtă într-un anume fel: treaz.
*

Bărbatul pistruiat putea încă să se afle acasă la Archie.

Spera că nu. Trecuseră câteva ore.

Archie a deschis uşa. Nu se auzea nimic şi, de vreme ce era o garsonieră, Archie a constatat repede că nici nu se vedea pe nicăieri.

După aceea, Archie şi-a evaluat nevoile actuale cum face un părinte cu plânsul nou-născutului: folosind semnalele externe pentru a ghici starea interioară. Era neîndemânatic şi nu gândea clar, ceea ce probabil însemna că e obosit. Totuşi avea pulsul rapid şi gânduri galopante, aşa că era mai bine să se ţină departe de stimulente. Dacă nu ar fi avut planuri, răspunsul ar fi fost să doarmă, dar nu putea să rateze întâlnirea cu Luke. Ar fi rămas cavaler de onoare.

Poate mai avea încă medicamentele alea pentru narcolepsie. Un idiot de la muncă – oare Yves, francezul de la Fuziuni şi achiziţii? Yves afirma că Modafinil e responsabil pentru o cincime din abdomenul lui parcă sculptat cu dalta, celelalte cincimi fiind reprezentate de postul intermitent, planul de dietă keto, tehnica de vacuum abdominal şi – Archie o uitase pe ultima. Cel mai important lucru însă: Yves îi dăduse Modafinil, pe care nu-l găsea acum.

Sertarul cu droguri era gol.

Probabil îl luase bărbatul pistruiat. Şi nu numai pastilele francezului, ci tot. Şutise chiar şi punguţele de rezervă, pe care le ascunsese într-o şosetă rătăcită.

Putea Archie să facă faţă întâlnirii treaz?

Pe dracu'! Dar avea să găsească el o cale. Trebuia să facă orice îi stătea în putere ca să scape de nuntă.

29

— Zi-mi că nu faci petrecerea burlacilor aici, a spus Luke.

— Pe cuvântul meu, a spus Archie. Aş spune „să mor eu", dar tocmai am jucat tenis, aşa că sper să mor indiferent de asta.

— Cu Scotty şi Salik?

— Ne-au făcut praf.

— Salik mai poartă Rolexul?

— Şi încă unul la gleznă.

Cum să iasă Archie cu altcineva? Ar fi durat secole să înţeleagă ce Luke înţelegea deja.

Stăteau pe o canapea de piele la subsolul clubului de gentlemeni din care făcea parte Archie. Sub candelabrul central se înălţa un brad de Crăciun. Lui Luke, locul i se părea ridicol, dar obosise să-l mai ia la mişto pe Archie pentru că era membru, aşa că măcar morala încetase.

Clădirea era situată la o stradă distanţă de pajiştea întinsă şi de terasele înalte, roşii, din Grosvenor Square. Cu o sută de ani în urmă, fondatorii libertini ai clubului se separaseră de un altul, conservator, după un scandal legat de permisiunea de a purta jiletci maro-roşcate. Poliţia încercase să închidă noul club din motive de indecenţă, dar, cum indecenţii aşezaseră deja covoare turceşti nepreţuite, judecătorul a fost înţelegător, iar covoarele au văzut din nou lumina zilei.

Archie ştia foarte bine, mulţumesc, că cluburile private sunt elitiste. Chiar şi aşa, tot aveai nevoie de un loc unde să mergi. În clipa în care cineva i-ar fi oferit o alternativă utilă, ar fi folosit cu plăcere foarfeca pe cardul lui de membru. Până atunci, refuza să se instaleze în vreo cafenea care funcţiona ca spaţiu de lucru, ca un cine ştie ce *life coach freelance* pasionat de *biohacking.*

— Poţi şi să nu organizezi o petrecere a burlacilor, a continuat Luke. Atâta timp cât toată lumea dă vina pe tine, asta e, de fapt, opţiunea mea preferată.

În cele şase luni care se scurseseră de la petrecerea de logodnă, Luke îşi schimbase tunsoarea şi îşi lăsase o umbră de barbă. E adevărat, barba aceea nerasă nu avusese nevoie de jumătate de an ca să crească. Dar, ultima dată când Archie îl văzuse pe Luke proaspăt ras, fusese la întâlnirea aceea ciudată cu Phoebe şi Maria.

— Celine ştie că eşti aici? a întrebat Archie.

— De ce n-ar şti?

Din noaptea aceea, Luke mersese la Londra o dată la câteva săptămâni, cu munca. Nu era ceva neobişnuit; firma lui îl trimisese mereu în deplasări. Totuşi, la fiecare

vizită, Archie îl întrebase pe Luke dacă Celine ştie că e acolo. Luke ura întrebarea, dar, ca întotdeauna, nu putea fi atras spre un conflict deschis. Cu fiecare nouă ocazie, Archie sonda mai adânc.

— Se poate şi mai rău decât să te înscrii într-un club, a spus Archie, dacă eşti în Londra şi nu vrei să ştie Celine. Pat la etaj, muncă la parter – chiar şi şedinţe. Discreţie totală. Ce se întâmplă în Mayfair rămâne – înţelegi tu.

— Celine ştie că sunt în Londra.

— Data viitoare când nu o să vrei să ştie...

— Nu va exista o dată viitoare, a zis Luke.

— Aşa i-ai promis ei?

— Mie.

— Astea sunt promisiunile pe care nu le respecţi niciodată, a spus Archie.

Luke a părut incapabil să se gândească la un răspuns neconflictual.

Numai că, ce Dumnezeu, Archie încurcase ordinea chestiunilor. Ideea fusese să facă rost de droguri de la careva, şi apoi să se extragă din povestea cu cavalerul de onoare. Prost cum era, Archie trecuse direct la poveste.

Atunci, într-un colţ îndepărtat al subsolului, Archie şi-a zărit salvatorul. Yves francezul.

— Mă întorc, i-a zis Archie lui Luke.

*

Câte pastile să ia? Hai să fie două – ba nu, trei, să-i poarte noroc.

În cabina de toaletă cu faianţă bleumarin şi chiuvetă proprie, Archie şi-a netezit părul şi s-a şters pe frunte.

Dacă o să sufere de narcolepsie vreodată, o să fie nasol. O să aibă nevoie de suficient Modafinil cât să trezească un mamut. Dar chestia era că nu de la Modafinil era atât de agitat. Dacă l-ar fi luat cu o seară înainte, în loc de ce luase în schimb, atunci nu s-ar fi trezit în încurcătura asta.

El şi Luke ieşiseră să bea ceva cu o zi în urmă, după ce Luke plecase de la biroul din Shoreditch. Acolo mai erau hoţul pistruiat – coleg cu Luke sau ce rahaturi îi îndrugase bulangiul – şi alţi câţiva oameni pe care Archie îi cunoştea doar prin intermediul lui Luke, dar, chiar şi aşa, tot Archie vorbise cel mai mult. „E posibil să-l cunoşti pe Luke” îi spusese el unuia şi altuia şi
tot asa, „dar nu-l cunoşti asa cum îl cunosc eu”.

J 7 77 J J

În cele din urmă, venise şi Luke.

— Îmi pun viaţa în mâinile lui Archie, spusese Luke. De asta sunt onorat, chiar fără cuvinte...

— Foarte elocvent pentru un om fără cuvinte, spusese Archie.

— Fără cuvinte de încântare că Archit Patel Stopford, în ciuda obstacolelor, a fost de acord să fie cavaler de onoare la nunta mea.

Archie îi cântase în strună. Mai târziu, în taxi, îi spusese lui Luke că ar face asta pe bune.

Groaznic. Groaznic, groaznic, groaznic.

Dar îndreptase lucrurile. Tocmai înghiţise o substanţă care putea să facă un mort să danseze cadril. Încă două minute şi o să fie gata.

*

Mai bine să înceapă de îndată ce se aşază la loc.

Deasupra căminului cu heruvimi sculptaţi era un ceas care arăta ora douăzeci.

Archie s-a aplecat pe braţul canapelei.

— Luke, m-am gândit.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus Luke. Fă-te bine curând.

— M-am gândit la nuntă. Cred că poate nu ar trebui să fiu cavaler de onoare.

Tonul lui Luke era relaxat.

— Ce te preocupă?

— Păi, a zis Archie, scepticii ar putea sublinia că sunt singura persoană în afară de Celine cu care ai avut o relaţie semnificativă.

— Am avut şi alte relaţii.

— Semnificativă, Luke. Trebuie să însemne ceva.

— De ce eşti aşa de sigur că nu au mai fost şi alţii?

— Dacă ar fi fost ceva semnificativ, i-aş fi cunoscut.
— Vivian.
— Ai ieşit de trei ori cu ea.
— Tot nu înţeleg care e problema ta, a zis Luke. Dacă aşa ai de gând să fii, de ce să mai vii la nuntă?
— Ai dreptate. Nu ar trebui.
Ceilalţi membri ai clubului beau cafea, jucau şah, râdeau. Spiritul Crăciunului îi vizitase devreme. Ori asta, ori primiseră prime.
— Archie.
Luke se uita drept înainte.
— Am nevoie de tine acolo.
— Celine ar trebui să fie de ajuns pentru tine.
— Nu e vorba despre Celine.
— Dacă nu e de ajuns, atunci nu te căsători cu ea.
Pe un ton destul de rece, Luke a spus:
— Mersi de sfat.
— Nu încerc să mă amestec, a zis Archie.
— Atunci n-o face.
— Dar nu pot să mă uit la tine cum te însori cu Celine.
— De ce?
— Ştii de ce, a zis Archie şi a plecat.

30

Archie îi trimisese un SMS Kaizerului şi a ajuns la apartamentul lui chiar înainte de nouă. Era tare frig când a coborât din taxi.
Kaizerul era ori belgian, ori polonez. Nimeni nu ştia sigur, aşa că i-au dat o poreclă care era la o graniţă distanţă, în ambele cazuri. Din câte ştia Archie, nici un suflet nu îndrăznise să-i spună Kaizerului de ce i se zicea aşa. Omul îşi acceptase titlul cu seninătate. Locuia în Knightsbridge şi era înspăimântător de emfatic în privinţa adresei; la cât de mizerabil era locul ăla, nici nu-i de mirare. Dar era bine plasat, de exemplu, când fugeai din Mayfair şi voiai să uiţi că exişti.
Liftul scârţâia şi mirosea a mucegai. Soneria de la nr. 38 era stricată, aşa că Archie a ciocănit, iar Kaizerul a deschis uşa. Avea doi metri înălţime, motiv pentru care casa lui amărâtă părea o alegere deosebit de comică. Era ca şi cum o persoană normală ar fi ales să locuiască într-o pălărie.
În spatele Kaizerului era un pom de Crăciun jalnic, care arăta de parcă stătea acolo de anul trecut. Drept e că la fel arăta şi stăpânul lui.
— Nu am dispoziţie de sărbătoare, a zis Archie.
— Te facem noi să ai, a răspuns gazda lui.
Suna a ameninţare.
— Cine mai e aici? a întrebat Archie.
— Îl ştii pe Yves.
— Îl ştiu pe Yves. Ba chiar l-am văzut acum câteva ore. Toate drumurile duc la Kaizer.
Yves a recunoscut înţelepciunea acestor vorbe şi a salutat din cap de la fereastră, unde fuma.
Kaizerul a continuat:
— Pe urmă mai e – îţi spun ele.
Lângă canapeaua oribilă din stânga camerei, o femeie stătea în poala alteia. Cea de dedesubt a întrebat:
— Cât e ceasul?
Archie s-a uitat la telefon.
— Nouă.
— Băiatul ăsta e bun, a zis femeia. Foarte bun.
— Nu-i primesc decât pe cei mai buni, a răspuns Kaizerul.
— Deci suntem cinci? a întrebat Archie.
— Şi încă cineva, a spus Kaizerul.
Uşa băii s-a deschis. Era Phoebe.

*

— Eşti un ipocrit, asta eşti! a spus Phoebe şi şi-a întins picioarele în poala lui Archie.

Archie nu o mai văzuse de la petrecerea de logodnă din urmă cu şase luni.

— De unde îl ştii pe Kaizer?

— Vine la Jimmy Coughlan.

— Aoleu!

— Măcar e cinstit, a spus Phoebe. Nu se dă mare că şi-a pus viaţa în ordine, ca pe urmă să ajungă tot într-o bombă ca asta.

— Asta era atunci, a zis Archie. Asta e acum.

Ocupaseră jumătatea din dreapta a canapelei. Combinaţia femeie-femeie din stânga lor nu era deloc deranjată de ei. Yves şi Kaizerul se ascunseseră, şi
Kaizerul îi spusese lui Archie să „cârmuiască nava" până când se întorc ei. Nu mai încetau odată oamenii să-l pună pe el şef peste toate? Un naş mafiot, asta era – un *capo dei capi.* CEO-ul umanităţii. Elementul-cheie, actorul principal şi mare expert în vieţile tuturor celorlalţi, mai puţin în a lui.

Phoebe a spus:

— Acum jumătate de an, mi-ai zis că nu mai vrei să te sinucizi. Ai zis că nu e nevoie decât să miroşi florile.

— Şi acum cred asta, a spus Archie. Numai că uneori nu sunt flori şi încă eşti îndrăgostit de cineva cu care erai în urmă cu zece ani, şi toată povestea asta e nefericită, şi atunci vrei să mori.

Phoebe a părut să nu ştie despre cine vorbea el. A tras din joint în piept.

— Nu ţi-au mai rămas vorbe de duh?

— Ai putea încerca să admiri apusurile, a zis Archie. Apusurile sunt chiar un remediu clasic.

— Ca să te simţi mai puţin suicidar?

— Da. Ori de câte ori văd unul, mai cobor câteva trepte pe scara riscului. Am adunat destule puncte cât să fiu acolo sus, cu Marilyn Monroe, dar...

Phoebe a tras din nou din joint.

— Interesant că asta ţi se pare amuzant. Dacă ar fi cineva mai de demult, aş înţelege, dar Marilyn e un exemplu destul de recent.

— Poate ai observat o mică ezitare înainte de „Marilyn Monroe", când voiam să spun.

— Nu spune.

— Ce-are dacă spun?

— Nu vreau să aud.

— Sigur eşti curioasă, a zis Archie.

— Nu sunt, a răspuns Phoebe.

— În fiecare an, se sinucid aproape un milion de oameni. Nu ştiu de ce faci pe afectata când e vorba de celebrităţi.

— Nu vreau ca oamenii să vorbească aşa despre mine.

— Tu nu eşti celebră, a spus Archie. În plus, din câte se pare, eşti vie.

— Doar pare că sunt vie. Pare, pare, pare.

— Vrei nişte Modafinil?

— Mă ţin pe calea cea dreaptă.

Phoebe şi-a trecut degetul pe toată lungimea jointului.

— Dacă l-ai luat de la Kaizer, aş zice că e la fel de multă marijuana în el cât pui e în *chicken nuggets.*

Archie a băut din bere şi a adăugat, gândind cu voce tare:

— Prostească ceartă mai devreme.

— Probabil. Cu cine?

Archie nu o asculta pe Phoebe. Ceva se activase în el şi vorbea, şi vorbea.

— Ar trebui să-i spun ce simt, a zis. Asta s-ar putea să ne strice relaţia, dar măcar o să pot să merg mai departe. Dă-mi voie să-ţi mărturisesc ceva, Phoebe. Dă-mi voie să mă descarc. E important. Nevoia de a fi ales o să te distrugă. Pentru că, dacă ai nevoie să fii ales, o să tot fii atras de oameni care nu aleg niciodată.

A lăsat berea jos.

— Nu e cel mai rapid mod de a acţiona, dar asta fac eu. Aleg o persoană căreia nu-i place să decidă şi o implor: decide-te asupra mea. Poate e din cauză că nici eu nu suport să aleg. Poate că, de fapt, nu vreau să fiu ales şi, dacă m-ar alege pe mine vreodată, aş pleca.

— Ai grijă de tine, a zis Phoebe şi a închis ochii.

Atunci a sosit un SMS de la Luke.

31

Făcuseră un drum lung împreună, dar întotdeauna ajungeau în camere mici.

La început, Archie şi Luke se întâlniseră în cămăruţele lor de bufniţe de la Oxford. Nu le păsase că domeniile lor personale erau minuscule, pentru că dormeau într-un turn şi făceau parte din ceva măreţ.

După absolvire, locuiseră într-o casă victoriană din sudul Londrei cu Vivian şi Shawn. Archie se pregătea să devină avocat, Luke intrase în domeniul tehnologic şi se vedeau numai în weekenduri. Shawn, singurul heterosexual din casă, se bucura să aibă programul de lucru cel mai lung. Dacă rămânea la birou peste noapte, practic era petrecere pentru el, iar când propria jubilare amenința liniştea, chema poliţia.

— Nu ştiu de ce se mândreşte că e varză la job, a spus Vivian, căreia nu i se părea neapărat impresionant când unora le lua mai mult decât altora să facă ceva.

Viaţa lui Archie în Londra era alcătuită din câteva elemente-cheie:

- „sugar daddies” din domeniul juridic, care se flatau singuri că el are nevoie să le fie mentori;
- băieţi trişti după modelul lui Luke, care îi răspundeau mereu la SMS-uri, ceea ce ar fi trebuit să însemne „Luke fără părţile rele”, dar, de fapt, însemna „Luke minus structura de recompense intermitente care îi dă adrenalină creierului capricios”;
- băieţi trişti după modelul lui Luke, care erau la fel de distanţi ca Luke uneori, ceea ce-i făcea inutili pentru Archie, pentru că e mai bine cu răul pe care îl cunoşti;
- folosirea duşului pentru a-şi netezi la abur cămăşile croite pe comandă; nu le călca cu fierul niciodată; nu putea să rişte să le strice;
- cadoul de Secret Santa pentru colegii de apartament (primit): un aparat manual cu aburi, de la Vivian;
- cadoul de Secret Santa pentru colegii de apartament (oferit): o plantă limba-soacrei pentru Shawn: „Ei, să te fut, n-am eu timp să ud porcăria asta, sunt la Goldman” devine instantaneu refrenul preferat al casei;
- de câte ori a dispărut din casă timp de mai multe zile, de obicei pentru a sta în apartamentul vreunui *sugar daddy,* şi şi-a spus că nu-i pasă nimănui de el, dar în sinea lui conta mult că toţi îl sunau şi îi trimiteau mesaje: 5
- de câte ori l-a sărutat pe Luke la beţie: 3
- de câte ori l-a sărutat pe Luke treaz fiind: 1

Nu era chiar stabil, dar lucrurile aveau un ritm.

Pe urmă, Luke s-a mutat la Dublin definitiv.

Ideea îi venise încă de la prima lui vizită în Irlanda, în studenţie. Archie presupusese că voia doar să evite să se simtă prins în capcană. „Poate pare că eu, Luke, m-am stabilit în Londra, dar Dublinul rămâne o opţiune valabilă.” Nu-şi închipuise niciodată că Luke o s-o facă până la urmă.

Totuşi, Luke avea voie să plece. Găsise pe cineva care să-i preia camera şi se ocupase cu responsabilitate de tranziţie. Luke nu-i promisese niciodată lui Archie că o să rămână în Londra şi nimic din relaţia lor nu indica faptul că Luke ar trebui să ţină cont de Archie atunci când lua o decizie. Într-adevăr,

nimic din relaţia lor nu indica faptul că ar avea o relaţie. Ceea ce era o prostie, de fapt. Cum altfel poţi să-i zici când doi indivizi relaţionează? Eu relaţionez cu tine, tu relaţionezi cu mine, dar nu avem o relaţie? Abureală! Chiar rostind cuvintele „Asta nu este o relaţie”, tocmai ai creat una; ai instituit foarte clar o stare a lucrurilor. Tâmpenii! Ura asta. Dar „nu era o relaţie”.

Chiar şi aşa, a reuşit să pară vesel până la petrecerea de rămas-bun a lui Luke. În noaptea aceea, Archie a amestecat gin cu votcă şi a vorbit fără filtru.

— Tot nu înţeleg de ce Dublin, i-a zis el lui Luke.

— Ce ai luat? a răspuns Luke.

— Doar un cocktail.

— Cu ce alcool?

— Gin, a zis Archie.

— Cu ce ai amestecat?

— Votcă.

— Votca e tot alcool.
— Chestie de percepţie. Repet întrebarea: de ce Dublin?
— Dublin pentru că – nu ştiu.
Şi Luke era destul de ameţit.
— Mama e de acolo, rezultă că şi eu, de fapt.
— Mereu spui „mama”, a zis Archie. Nu poţi să spui „maică-mea”, pentru că „maică-mea” ar fi prea familiar, dar ştii că ai suna ridicol dacă ai spune altceva cu accentul tău. Vrei să ştii ce altceva mai zici şi sună ridicol? Că eşti din Dublin. Eşti de unde sunt şi eu. Am la fel de multe drepturi ca tine să hotărăsc că sunt irlandez şi s-o şterg în Irlanda.
— Atunci fă-o, a zis Luke. Pun pariu că Irlanda abia aşteaptă.
— Crezi că glumesc, dar sunt serios, a spus Archie. Eşti irlandez pentru ei, dacă rămâi în Anglia şi realizezi ceva aici. Atunci vor fi primii care să recunoască meritul bunicilor tăi irlandezi sau al părinţilor tăi irlandezi sau orice urmă de sediment irlandez din pişatul tău. Dar dacă te duci în Irlanda şi pretinzi că eşti irlandez – las-o baltă!
— Nu-mi pasă, a spus Luke. Vreau să fiu în Dublin şi nu am nevoie de părerea ta.
Iată! Archie avea nevoie de Luke, iar Luke nu avea nevoie de Archie.
A doua zi dimineaţă, s-au comportat de parcă acea conversaţie nici nu avusese loc. Luke şi-a făcut bagajul în camera lui, cu uşa deschisă. Archie l-a salutat din hol şi au vorbit despre cât de aproape e, de fapt, Dublinul, dacă te gândeşti la asta. La prânz, cei patru colegi de apartament s-au adunat în bucătărie. Îmbrăţişarea lui Archie a durat la fel de mult ca a celorlalţi şi şi-au
luat cu toţii rămas-bun, iar Luke a plecat.
*
Dar întotdeauna se întorceau la cămăruţe, iar spaţiul li se părea suficient. Facultate. Casă în chirie. Hotel.
*
Era miezul nopţii când Luke a întins mâna spre nasturii de la cămaşa lui Archie.
În urmă cu un deceniu, în camera lui Archie de la Oxford, Luke îl lăsase să se dezbrace singur de cămaşă. Atunci începuse Archie să se îngrozească la gândul că îl va pierde. La întâlnirile precedente, cămaşa lui Archie îl transformase pe Luke într-o fiinţă cu iniţiativă, care voia să i-o dea jos. Dar, cam în aceeaşi perioadă a anului ca acum, într-o noapte aspră de iarnă, Luke îşi descheiase mai întâi propria cămaşă.
Iată-i înapoi de unde plecaseră.
— E complicat, a spus Archie. Nasturi ascunşi.
Archie scotea adesea un râs discret în pat – un tors abia auzit, dar care îi distrăgea pe ceilalţi. Pe vremuri, Luke se obişnuise cu el şi, în cele din urmă, ajunsese să-i placă. Totuşi, asta fusese cu mult timp în urmă.
Camera aceasta de hotel era doar puţin mai mare decât chichineţele cu un singur pat din zilele studenţiei lor, dar avea o masă cu tăblia de culoarea cărbunilor şi lumini cu intensitate reglabilă.
— Ai zice că am ajuns bine în viaţă? a întrebat Archie.
— Hm, a zis Luke şi l-a mângâiat pe piept.
32
— Trebuie să întreb, a zis Archie.
— Atunci întreabă, a zis Luke.
— Trebuie să întreb dacă întotdeauna ai lubrifiant la tine.
— Vrei să recunosc că, atunci când am primit mesajul tău, am dat fuga la automat.
— Da.
— Bine.
— Apreciez.
Camera de hotel a lui Luke era amenajată cu acelaşi minimalism strălucitor ca garsoniera lui Archie. Numai că nu exista nimic din amprenta personală a lui Archie: ilustraţii înrămate cu P.G. Wodehouse, o lampă ceramică cu ulei, în formă de elefant, pe care o cumpărase în Delhi, şi lotuşi din hârtie rămaşi de la Diwali, care anul acela căzuse în urmă cu şase săptămâni, la sfârşitul lui octombrie. Mătuşa lui Aashna organiza o sărbătoare anuală imensă. Archie îşi dorise mereu să-l invite pe Luke, dar nu fusese niciodată momentul potrivit. În primul lor an la

Oxford, se întâlneau de puţin timp, şi Archie nu voia să-l sufoce. În al doilea an, tocmai se certaseră, şi tot aşa. Înainte de fiecare Diwali, Archie se gândea: îl invit data viitoare.

Zorii răzbăteau prin perdele.

Archie s-a ridicat în pat.

— O să vorbim despre...?

— Am putea, a zis Luke. Nu e obligatoriu.

Deci nu.

Cu o seară în urmă, pe drumul spre hotel, Archie îşi planificase discursul. Intrase tremurând în hol, se ştersese pe picioare de zăpadă şi recapitulase frazele în minte. Povestea asta trebuie să se termine acum. Te rog să înţelegi. Nu putem nici măcar să fim prieteni, pentru că aşa nu voi accepta că nu vom fi niciodată mai mult de atât.

Singurătatea nu înseamnă să nu ai pe nimeni. Singurătatea este diferenţa dintre ceea ce speri şi ceea ce ai.

Archie urcase pe scări şase etaje până la camera lui Luke, pentru că ar fi fost o tortură să stea liniştit în lift. Frazele continuau să-i curgă în minte. Nu mă iubeşti, aşa că lasă-mă să găsesc pe cineva care să mă iubească. Nu o cere pe Celine de soţie, după care să te sperii, să o înşeli şi să te însori totuşi. Nu mă invita la petrecerea ta de logodnă; nu-mi cere să fiu cavalerul tău de
onoare; am nevoie de o despărţire definitivă. Nu eu ar trebui să-i pun capăt. Dacă îţi pasă de mine, lasă-mă să plec.

Toate bune şi frumoase până când Luke a deschis uşa. Intenţiile, în perfectă ordine.

Dar camera era la fel de micuţă precum cele din trecut, ideală pentru a trezi amintiri. Vechile lor circuite s-au reaprins.

*

Acum Londra se trezea, iar traficul se intensifica. În curând, Luke trebuia să plece spre aeroport: avea zbor la prânz.

Într-o astfel de zi nu puteai să faci altceva decât cafea. Archie şi-a tras pe el halatul flauşat din bumbac al lui Luke şi s-a îndreptat şchiopătând spre espresor.

Luke a zâmbit vag.

Archie a întrebat:

— Ce?

— Nimic. Tu. Îmi place să te privesc.

Dintre toate lucrurile detestabile pe care le putea spune Luke. Archie avea o fantezie specifică, dezvoltată şi actualmente foarte dureroasă în care se trezea în fiecare dimineaţă să prepare cafeaua pentru amândoi. Visurile nu aveau de ce să devină adevărate.

— Poţi să spui ce vrei, a zis Archie, dar port un halat bun.

— Vrei să zici că eşti un hoţ bun.

Archie a luat tava cu cafea şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Nu pot să fiu cavalerul tău de onoare acum. Putem să cădem de acord măcar în privinţa asta?

— Mda, a zis Luke. Aici s-ar putea să trebuiască să cedez.

5. Denumiri uzuale pentru mefedronă, MDMA, cocaină.

Partea a IV-a

MIRELE

FĂRĂ TITLU 33

Deci de asta cavalerul meu de onoare este Shawn.

Ha! Nu e bine.

Draft nou.

FĂRĂ TITLU 34

Discursul meu o să fie scurt, pentru că

FĂRĂ TITLU 35

Discursul meu o să fie scurt. Am douăsprezece ore să-l scriu.

E sfârşit de iunie, ora 23:18. Practic, mai sunt patruzeci şi două de minute până la ziua nunţii mele.

Eu, Luke, stau singur într-o cameră de hotel de lângă biserică. Celine e acasă la mătuşa Maggy şi la unchiul Grellan. Probabil doarme în camera de oaspeţi, cu rochia albă întinsă pe otomanul de la picioarele ei. Rezervaserăm camera mea ca să stăm amândoi în ea, dar a

intervenit mătuşa lui Celine. Se pare că nu avem voie să ne vedem o zi întreagă înainte de schimbarea jurămintelor.

Nu sunt convinsă că Maggy înţelege că Celine a făcut sex.

În fine, n-o s-o văd pe Celine până mâine la 14:00.

Dacă mă duc la biserică.

Dar poate nu mă duc.

Poate fug cu Archie.

Ha!

Draft nou.

FĂRĂ TITLU 36

Introducere

Discursul meu o să fie scurt pentru că [inserează nişte rahaturi].

Mulţumiri lui Eoin şi Brigid (părinţii miresei)

Eoin, te doare-n cur de Celine. Dacă vii azi la nuntă, chiar o să fiu şocat. Dar tatăl meu e mai rău. Măcar tu-i trimiţi felicitări de ziua ei, ai un serviciu şi salariu şi nu ai insinuat nici măcar o dată că ai făcut parte din IRA.

Brigid, eşti o femeie minunată şi nu ştiu ce să spun.

Mulţumiri Norei şi lui Frank (familia mirelui)

Mama sau maică-mea. Sincer, zic şi aşa, şi aşa. Toţi copiii din Londra zic „maică-mea”, dar tu şi rudele mele irlandeze ziceţi „mama”...

Frank, tu nu eşti aici pentru că eşti Frank.

Vorbesc despre Celine (mireasa)

Aş vrea să vă întoarceţi cu toţii şi să vă uitaţi la femeia aşezată lângă mine.

Sau, dacă e un pian în sală, ar putea fi acolo. Măsurând clapele din priviri. Sunt optzeci şi opt? Lucioase, sau mate? Şi alte rahaturi. Nu e domeniul meu.

Dar pot să vă zic atât: dacă există un instrument funcţional în apropiere, suntem cu toţii morţi pentru Celine, care nici nu va fi la masă cât voi ţine eu discursul ăsta. Va adulmeca pianul ca pe un posibil partener atrăgător.

Şi poate va avea nevoie de unul.

Poate o să plec.

FĂRĂ TITLU 37

Ar putea să-mi iasă – s-o părăsesc.

Nu e ăsta arcul meu narativ? Elev inadaptat ■ acelaşi tip la o universitate de elită, cu helănci pe gât şi un grup de admiratori -* acelaşi tip într-un oraş metropolitan, cu un job prestigios, în plus, helăncile sunt mai atrăgătoare acum, nu mă întrebaţi de ce, nu pot să explic ■ acelaşi tip care se apropie de treizeci de ani, ceea ce, din cine ştie ce motiv, îl face mult mai dezirabil pentru un anume tip de femei al căror succes social e mult mai mare decât stima lor de sine.

La patruzeci de ani – în fine, nu vă irosiţi vârsta de douăzeci+ gândindu-vă la asta. Dar treizeci+ ca experienţă, concept, realitate, viziune şi vis: cu cât mă apropii mai mult de deceniul ăsta voluptos, cu atât mă simt mai confortabil în regatul meu.

Aşa că eu o să fiu bine. Nu pot să zic acelaşi lucru despre oamenii pe care îi folosesc ca s-o las pe ea în urmă, dar *karma chameleon, you come and go*[6]*,* nu mi-e clar cum faptul că-mi vărs durerea în diverşi necunoscuţi, după care le blochez numerele, o să mă ajute să mă vindec, dar îmi bag pula.

Mi-am planificat strategic ieşirea.

Pur şi simplu, am nevoie să plec.

Pur şi simplu, am nevoie s-o părăsesc din proprie voinţă pe fiinţa mea umană preferată, şi asta cu cea mai uşoară conştiinţă pe care am avut-o vreodată.

FĂRĂ TITLU 38

E puţin trecut de miezul nopţii şi tot nu am un discurs de mire.

Paisprezece ore până la nuntă.

Sincer, habar n-am cum de m-a suportat Celine atât de mult.

Dar asta e teoria mea.

*

Prima dată când m-a invitat în apartamentul ei din Dublin, Celine a făcut ceai. Luna strălucea prin perdeaua de dantelă. Ceainicul bolborosea. Colegii ei de apartament îi alocaseră

cel mai înalt raft de dulap, la care ajungea doar urcându-se pe scară.
— Şi Paddy e înalt, a zis ea în timp ce desfăcea scara. De ce nu poate el... Căutam un mod de a-i spune „Şi eu sunt înalt, aşa că aş putea eu.”, fără
să fiu nesimţit, dar ea se urcase pe scară şi se întindea deja.

Mi-a dat o cană cu Mozart.

— E de la unchiul meu Grellan. Încearcă să se arate interesat.

— Peruca-i cam dezamăgitoare, am zis. Adică, faţă de filmul *Amadeus.*

Celine s-a întins după a doua cană, iar eu am cuprins-o cu braţele pe la spate. Acum era un pic mai înaltă decât mine şi, când a întors capul, a râs.

— Nu ştiu de ce e amuzant, a zis ea. Că eşti tocmai acolo jos.

Purta o rochie albă şi moale de bumbac. Am urmărit cu degetul contururile brodate de pe trunchiul ei. Ea m-a sărutat pe creştet şi a chicotit din nou de la înălţimea neobişnuită la care se afla. Piciorul i-a şovăit pe treaptă, dar nu şi-a pierdut echilibrul.

Atunci am ştiut tot ce trebuia să ştiu.

Şi eu, şi Celine apreciem detaliile, dar în moduri diferite.

Aprecierea ei faţă de detalii este satisfăcută de pian. Îşi mijeşte ochii la partituri, apasă clape. Dar, în ceea ce priveşte interacţiunile ei fizice cu lumea mai largă, abstracţia îi economiseşte timp; este eficientă; asta îi permite să se întoarcă la muzica ei.

Dacă o rogi pe Celine să mă descrie, o să folosească cele mai vagi adjective. „Arătos” sau ceva de genul. Nu poate să-ţi spună că stau cocoşat sau că mă duc la serviciu cu o servietă maro. Că-mi place pâinea uşor prăjită. Că mi se pare enervant când, în prezentările de pe copertele cărţilor, apare chiar la sfârşit: „De asemenea, e foarte amuzantă”, de parcă umorul ar fi ceva secundar, şi nu forţa centrală care ne împiedică să ne omorâm a) unii pe alţii şi b) pe noi înşine. Că pot să recit integral, cuvânt cu cuvânt, scena lui Martin Scorsese din *Băieţi buni,* în care un gangster descrie tabloul în ulei al mamei lui. Un câine se uită într-o parte, iar celălalt câine se uită în partea opusă...

Sunt o persoană complexă, asta încerc să spun. Dar, pentru Celine, sunt o proptea. Doar de asta are nevoie.

Dacă lui Celine îi place o idee, atunci poate să pută, să înţepe şi să zăngăne, ea abia dacă o să observe. Dacă ai convins-o de un concept, ai convins-o cu totul.

În timp ce, pentru mine, abstracţia este cariera mea. Nu vreau să fiu în carne şi oase la birou, aşa că mă hrănesc cu limbajul tehnologic, jargonul pe care îl scot cu furculiţa din context. Supravieţuiesc prin limbaj la jobul ăsta pe
care îl urăsc şi care îmi consumă cea mai mare parte din timpul pe care mi-l petrec treaz. În restul existenţei mele, caut lucruri tangibile. Tu n-ai face la fel?

Pot să urăsc ideea de relaţie cu Celine. Dar, dacă îmi place să-i simt pielea prin decupajele brodate ale rochiei, în timp ce în cana ei cu Mozart se face o infuzie de lămâie, atunci rămân cu ea.

*

În vremurile de început, eu eram şeful.

Lucrul ăsta chiar nu mi s-a părut evident atunci. Am presupus că o voi da în bară, aşa că m-am gândit să spun din start: O s-o dau în bară. Numai că nu m-am exprimat chiar aşa. Am spus: „Nu vreau ceva serios.”

Cunoscând-o pe Celine aşa cum o cunosc acum, îmi dau seama că exprimarea mea a declanşat probabil în ea hotărârea de a mă face să mă răzgândesc. La fel şi restul comportamentului meu. Toate chestiile cu Archie. Excentricitatea. Şi faza e că doi Archie nu se pot întâlni prea mult timp, pentru că la un moment dat nimeni nu mai trimite mesaje, şi totul se stinge. Dar, dacă ai un Archie plus o altă persoană care crede că e de datoria ei să îl facă pe Archie să se poarte mai bine cu ea, atunci da.

Ea a fost mai fascinată de „Citit acum 4 zile” decât ar fi putut fi vreodată de răspunsul meu. Vidul era ciudăţenia ei. Încearcă să le explici asta oamenilor.

„Ah”, parcă te aud spunând, „dar tocmai mi-ai zis că Celine nu acordă atenţie propriei vieţi. Acum îmi spui că îi acordă prea multă atenţie. Care e adevărul, de fapt?”

Totuşi, ea nu este, de fapt, atentă. Ea proiectează. Se îngroapă în propria-i minte, construieşte teorii elaborate pe baza celor mai sărace date. Asta nu e curiozitate. E ficţiune pură. Sau cât de pură poate fi ficţiunea. Nu e interesată de mine; e interesată de propria pirotehnică analitică, pe care întâmplător o stârneşte prezenţa mea.

Compară asta cu felul în care abordează muzica. Acolo, partitura este pe primul loc. Iubeşte pianul mai mult decât mă va iubi vreodată pe mine, pentru că se concentrează pe note. Egoul ei dispare.

Ea ar spune probabil că eu i-am provocat anxietate. Eu aş spune că şi-a provocat singură anxietatea. Nici unul din noi nu este neutru, aşa că crede pe cine vrei.

În fine, era agitată în acele câteva săptămâni de la început.

Apoi, a dat un ultimatum.

*

Un local cu tavan înalt, unde se servesc gustări, în Liberties. Am comandat două cafele Americano. După ce a plecat chelnerul, Celine şi-a îndreptat spatele.

— Dacă vrei să ne întâlnim, putem să ne întâlnim, mi-a spus ea. Dacă nu vrei, ne oprim.

În momentul acela, vocea ei a părut severă.

Celine are ureche muzicală, dar este atonă. E în firea ei să vorbească sincer, dar asta o face să se simtă vulnerabilă. „Natural” = „nu am trecut prin nici un filtru” = „dacă zic ceva greşit”. Se simte mai în siguranţă atunci când îşi garniseşte discursul cu „ă”, „poate” şi „cred”. Când renunţă la nimicurile astea e semn de încredere.

Nu ştiam asta acum patru ani.

Nu puteam să mă uit la ea. Oriunde altundeva – la stânga, la dreapta, în spate. Tablouri pe perete, rame argintii. Oglinzi. Plinte mozaicate. Bănci, scaune neasortate.

Apoi s-a întors chelnerul.

— Poftiţi, băieţi.

Americano. Miros sumbru.

Am băut din a mea.

— E bună cafeaua, am spus. Şi vreau să mă întâlnesc cu tine.

Păi ce altceva puteam să spun?

Abia mă mutasem în Dublin. Îmi era dor de Archie. Sincer, nu ar fi trebuit să ies la întâlniri şi, cu siguranţă, nu eram pregătit pentru o relaţie.

Dar ea îmi plăcuse încă de la acea primă petrecere.

Trebuia fie să trec la nivelul următor, fie să ies din joc, iar să ies nu puteam accepta.

*

După opt luni.

— Nu aveam nevoie, am spus, dar îmi plac.

Mă dusesem la recitalul ei de Liszt. Naţional Concert Hall, Sala Kevin Barry; pereţi gri-verzi, parchet. M-am aşezat mai în spate şi am privit în sus la planşeul casetat: fiecare casetă de ipsos încadra o lumină rotundă generoasă. Publicul a aplaudat când a ieşit Celine – rochie neagră, pantofi negri, părul prins frumos în coc. (Mai târziu m-a informat că asta presupusese mult mai puţin efort decât un coc dezordonat).

S-a aşezat şi a cântat...

.. .iar eu nu am putut s-o urmăresc.

Adică, ştiu că era bună. Mâini rapide, faţă concentrată. Unde, apoi şuvoaie, apoi tsunami de note. Dar nu ştiu nici pe naiba despre pian. Am învăţat câte ceva de la Celine în ultimii ani, dar ştii cum e când eşti copil şi crezi că cele mai bune picturi în mod obiectiv sunt cele care par reale? Aşa eram eu când venea vorba de muzică. Testul meu nu era: Cât de sofisticat din punct de vedere conceptual este acest artist? Ci: Cât de repede poate cânta?

Totuşi, îmi plăcea să o privesc. Cât de uşor atingea clapele, apoi lovea. O întreprindere care îi solicita tot corpul. Coloana dreaptă. Braţele puternice şi flexibile – cele două merg întotdeauna împreună. Nu am învăţat asta din muzică, ci din încercările mele palide de a fi un tip cu pacheţele pe abdomen, dar nu contează.

După aceea, la recepţie, i-am spus lui Celine ce am putut:

— Ai fost bună.

Ea a răspuns:

— Mi-am modelat [aiureli] după [aiureli].

Pe urmă:

— Scuze, nu aveai nevoie de detalii de genul ăsta.

Atunci am spus:

— Nu aveam nevoie, dar îmi plac.

Nu înţeleg ce face Celine. Probabil că nu voi înţelege niciodată. Dar pianul o face fericită; şi

asta îmi place să văd.

Atunci, un tip în costum a bătut-o pe Celine pe umăr şi i-a prezentat-o soţiei sale. Îl cunoştea pe unul din ei din [aiureli]. Au vorbit despre [aiureli]. La un moment dat, femeia a întrebat:

— Şi el cine e?

Iar Celine a spus:

— Luke.

Fără context, fără „iubit”.

Apoi s-a întors la discuţia despre [aiureli].

*

Aşa că poate începi să înţelegi de ce mi-a luat atât de mult timp să înţeleg că Celine mă vedea drept şef.

Trei evenimente au clarificat acest lucru.

1. A fost de acord ca Archie să fie cavalerul meu de onoare, înainte ca toată chestia aia să facă implozie. În nici un caz nu-l voia pe Archie în pozele de la nunta noastră. Doar că nu a vrut să spună nu.
2. Nu m-a bătut la cap că am plecat de la petrecerea de logodnă.
3. Am minţit în noaptea aia că mă întorsesem deja în Dublin. Am sunat-o de la un hotel şi, chiar înainte să închid, s-a trântit o uşă din apropiere. Ea probabil a hotărât să nu audă. Asta, plus că e foarte posibil să mă fi văzut la aeroport a doua zi dimineaţă. Nu sunt sigur – n-am făcut contact vizual –, dar capul i-a tresărit. Rapid. Ca atunci când te întorci după ce tocmai ai fost prins că te holbezi.

Nu mi-a zis niciodată nimic despre dimineaţa aceea. A trecut un an de atunci şi tot nimic.

Ce ţi-am spus?

Dacă o convingi de un concept, va ignora realitatea.

*

La modul abstract, comportamentul lui Celine e o nebunie. E o pianistă talentată şi, în general, ştie o groază de lucruri. De ce s-ar chinui să se agaţe de un tip oarecare? Mai ales când nu a făcut astfel de compromisuri pentru fosta ei iubită, altă muziciană?

Răspuns: heteronormativitatea este o formă aproape omniprezentă de manie.

Ai auzit expresia „Pur şi simplu, nu te place prea mult”. Dacă te întreabă cineva „De ce nu se implică bărbaţii?”, vei răspunde „O s-o facă, doar că nu cu tine”; dacă te întreabă cineva „De ce nu se implică femeile?”, vei spune: „În ce să se implice, în afaceri?”

(E normal să te amuze.)

Ştii că domnul Darcy s-a răzgândit şi că realizarea supremă a lui Lizzy Bennet este că se căsătoreşte cu un bărbat care a fost cândva nepoliticos.

Jane Austen a fost Jane Austen şi a scris romane care, timp de secole la rând, au stârnit lacrimi şi râsete. A avut un intelect atât de profund, încât milioane de oameni încă tânjesc să i-l cunoască. Oamenii şi-au petrecut nenumărate ore din viaţă bucurându-se cu recunoştinţă de rezultatul conştiinţei ei. Dacă măsori dragostea prin cât timp poate petrece o altă persoană în mintea ta, considerând că doar ea are de câştigat, atunci Jane Austen este probabil cea mai adorată femeie din toate timpurile. Cu toate acestea, nu şi-a putut imagina un final mai fericit decât un bărbat care devine mai puţin rău.

Doar dacă nu cumva devine mai amabil doar pentru că şi-a micşorat valoarea. Asta nu-i este de folos eroinei.

Iată de ce intriga îl obligă pe Darcy să-şi demonstreze meritele, astfel încât să rămână un premiu, să nu scadă în ochii celorlalţi, iar femeia să urce în ierarhie.

Şi, având în vedere că romanul a fost apreciat în cea mai mare parte de femei – asta nu înseamnă că nu există şi bărbaţi cărora să le placă Austen; eu sunt unul dintre ei; dar, vorbesc în general – şi, având în vedere ororile pe deplin înţelese ale descrierii lui Darcy şi ale vieţii lui Darcy, este dificil să ajungi la o altă concluzie decât aceea că patriarhatul îi degradează pe bărbaţi mult mai mult decât ar putea vreodată să le degradeze pe femei. Îi răneşte şi îi degradează pe amândoi, dar femeile sunt mai rănite, iar bărbaţii sunt mai degradaţi.

Nu că ar fi o competiţie. Probabil că nu există nici un premiu, şi toată lumea ar trebui să se oprească.

*

Adică, ştiu că este poate enervant că mă plâng de patriarhat, când se presupune că mă

avantajează. Dar ştii *The Crown?* Serialul Netflix despre familia regală britanică? Nici măcar o singură persoană din serialul ăla nu e fericită. Şi asta nu este (doar) pentru că sunt nişte şacali înnăscuţi. Ci pentru că sistemul îi distruge pe toţi cei care îl susţin. Chiar şi, sau mai ales, pe cei din vârf.

*

În fine, aşa stau lucrurile cu mine şi cu mireasa mea.

Ai crede că Celine a luat rezerva mea de la început drept avertisment. Nu mai zic de mesajele fără răspuns, dar faptul că i-am spus clar „nu vreau o relaţie" este, poate, un semnal de alarmă.

Cu toate astea, Celine nu a dat niciodată peste o partitură pe care să nu o poată descifra. Într-un fel, crede că şi oamenii sunt la fel. Şi, ca să fiu cinstit, nu plecam nicăieri. E drept că nu voiam o relaţie, dar nu voiam absolut deloc nici s-o pierd. Poate doar să o ţin agăţată. Să-i dau viaţa peste cap, cine ştie. Nu caut să am un impact net pozitiv asupra vieţii; sunt flexibil în privinţa asta. Dar eu eram distrugătorul recurent al fericirii ei, cu totul al ei, iar în lumea nebună în care trăim, asta însemna că merit efortul.

M-a convins să mă implic. Cuvântul şi legământul distrugătorului recurent al fericirii ei: o perlă mai presus de orice bogăţie umană.

Oare mă va duce la altar?

În privinţa asta, va trebui să săpăm mai departe în trecut.

FĂRĂ TITLU 39

Petrecere la cineva acasă, în Dublin, acum patru ani.

Nu-mi aduc aminte ce muzică era. Ea ar şti.

Cameră întunecată, dar, pe blat, o veioză de culoarea chihlimbarului. Beţişor parfumat de santal într-un suport, proaspăt aprins. Beţişorul arde şi arde, iar fumul se risipeşte în aer. Fum dulce, miros greu. O văd; zâmbeşte cu gura închisă. Apoi îşi atinge faţa şi observ că poartă mănuşi. O întreb de ce. Îmi pare rău chiar în timp ce rostesc cuvintele (dacă are o eczemă severă? Dacă i se pune această întrebare în fiecare zi a vieţii ei şi ar da orice pentru o clipă de linişte?), dar nu e vorba de aşa ceva. Cântă la pian. Este meseria ei.

Ar fi trebuit s-o rog să-mi arate mâinile.

*

La fel ca orice alt nemernic, am crezut că „mâini de pian" înseamnă, ştii tu, mlădioase.

Celine are cu adevărat mâini de pian. Unghii muşcate, pentru că, dacă în timp ce cântă aude un clic, rezolvă problema pe loc. Degetele ei sunt ascuţite: butucănoase în partea de jos şi cu vârful subţire, ceea ce o ajută să lovească cu forţă, dar să se mişte agil între taste. Nu sunt deosebit de lungi degetele, dar membrana dintre ele e înaltă, şi mâinile ei sunt mari, aşa că le poate întinde. Uneori exersează prea mult, iar articulaţiile i se umflă, şi venele devin vizibile.

Pielea de pe mâini are bătături, deşi ea şi-o hidratează seara. În fiecare seară. Încearcă tu să crezi pe cineva care iţi spune in taxi „Te vreau acum", apoi de fiecare dată, fără greş, se opreşte şi se dă cu cremă emolientă.

Şi, crede-mă, nu e pentru masturbare.

Adică, obişnuia să facă asta, dar apoi, poate acum şase luni – cu siguranţă după ce ne-am logodit – a spus: „Nu pot să mă relaxez complet, dacă se întâmplă..." – şi nu spunea deci-mai-bine-nu, dar mda. Nu prea am de gând să-i spun unei pianiste de concert: Nu, te rog să rişti să-ţi luxezi încheietura mâinii, eu am făcut asta cea mai mare parte a adolescenţei mele şi n-am păţit nimic.

*

Adică, nu asta e problema principală în relaţia noastră.

E doar un exemplu pentru ce vreau să demonstrez.

*

Nu vreau mâinile ei. Nu vreau exersatul ei zilnic. Nu vreau nesiguranţa ei financiară constantă, refuzul de a merge oriunde mai mult de două zile, dacă nu există un pian acolo, şi disponibilitatea ei de a renunţa la orice planuri când vreo amărâtă de orchestră o sună şi-i zice: „Te rugăm, poţi să înveţi nişte Ceaikovski sau un alt rahat din ăsta într-o săptămână?"

Şi faza cu protejarea mâinilor – nu ştiu. Înţeleg. Dar cine scotea gunoiul înainte să mă aibă pe mine?

Sincer acum, cine-şi rupe degetele când goleşte o găleată de gunoi?

Dacă ar fi bărbat, ar fi un nesimţit. Profesorul arogant. O femeie se simte responsabilă pentru el, altfel ar priva lumea de mintea lui frumoasă. Iar el i-ar cere: calcă-mi cămăşile pentru ca omenirea să afle că sunt un geniu. Fă-mi ordine în sertarul cu şosete pentru ca omenirea să afle că sunt un geniu. Aşteaptă până când plec din birou şi apoi fă curat după mine, dar asigură-te că am terminat pe ziua de azi, pentru că, dacă mă grăbesc înapoi să-mi notez ceva pe un bileţel şi te văd la birou, adunându-mi farfuriile şi cănile, atunci îmi stingi scânteia. Dar scânteia mea se poate stinge şi dacă mă întorc dimineaţa, iar farfuriile şi cănile sunt tot acolo. Flacăra ei îmi scapă.

Nu zic că e exact la fel în cazul meu. În primul rând, eu nu mă simt obligat din punct de vedere moral să cultiv un geniu doar pentru că e geniu. Nu-i spăl rufele lui Lang Lang.

Nu i le-aş spăla nici lui Liszt.

Apropo, mă scoate din minţi când Celine se compară cu Liszt. Zice aşa: „Liszt s-a bucurat din plin de viaţă şi a avut o grămadă de elevi şi tot cânta ore în şir în fiecare zi, aşa că eu de ce nu pot?”

Răspuns: munca altor oameni.

Iată cum poate Celine să fie pianistă cu normă întreagă. Cineva îi recoltează mâncarea şi altcineva o vinde sau stă acolo în timp ce ea foloseşte casa cu autoservire fără să-şi dea jos mănuşile. Nu ştiu cât să estimez, dar, de dragul exemplului, hai să zicem că zece oameni? – douăzeci? – trăiesc în condiţii între limita subzistenţei şi sclavie pentru ca Celine să poată cânta la pian.

Nu „pentru ca”. Nimeni nu s-a angajat la aşa ceva. Nu există nici un formular pe care să scrie: „Treceţi-vă numele aici dacă doriţi să seceraţi grâu pentru a susţine arta occidentală.”

Dar asta este economia în care se face muzică.

Asta poate fi adevărat, la fel cum poate fi adevărat şi că Celine are mai puţini servitori decât Liszt.

Peste câteva ore, va avea cu unul mai puţin.

Poate.

FĂRĂ TITLU 40

Sunt sigur că o iubesc?

Din păcate, da.

E 1:22 acum. Nunta e peste mai puţin de douăsprezece ore.

Încă e posibil să mă căsătoresc cu ea.

FĂRĂ TITLU 41

Vorbeşte despre Celine (mireasa)

Celine, mulţumesc pentru tot.

Celine, aş vrea să mul

Celine,

*

Celine, mi-am dat seama că te iubesc când am împlinit un an de relaţie.

Eram în pat.

— Mai ştii când am zis că a fost bine, şi tu ai început să înşiri toţi paşii? am spus. Mi-am dat seama că aşa faci mereu.

Pian, sex, nu contează. Oricare ar fi lucrul pentru care ai fost lăudată, răspunsul tău automat este să explici cum l-ai făcut.

Ţi-am spus asta, şi tu ai răspuns:

— Scuze, o, Doamne! O să mă opresc.

— Nu te opri, am spus. Asta eşti tu.

Atunci am ştiut că te iubesc.

Sau am crezut că ştiu.

Dar chiar îmi place să aud cum gândeşti? La urma urmei, nu-mi place să te aud când exersezi. De fapt, nu e acelaşi lucru? Cum gândeşti în timp ce exersezi o piesă. Adică, poate, dacă am avea un apartament mai mare, dar cinci ore într-o cămăruţă? Abia dacă interpretezi o partitură întreagă, de la început la sfârşit? Uneori, aceleaşi câteva măsuri timp de o oră. Ba chiar aceleaşi câteva note. Citirea partiturilor. Exerciţii. Pianul îţi foloseşte creierul mai mult decât orice altceva. Mintea ta atunci lucrează cel mai greu. Deci, dacă nu vreau să ascult, atunci... mda.

În fine.

În ziua aceea de acum trei ani am hotărât că te iubesc.

Cu două săptămâni înainte, eram deja destul de sigur.

*

Stăteam în staţia de tramvai.

Era o dimineaţă de primăvară în Dublin, iar piatra cubică lucea din cauza ploii. Panourile publicitare de vizavi de noi erau tapetate cu reclame dezlipite la o piesă de teatru de la Abbey. Un cântăreţ ambulant din apropiere cânta la chitară – prost, dar cu ritm, aşa că nu te puteai abţine să baţi din picior. Cutia lui era deschisă, şi pe căptuşeala mov se aflau trei monede aurii, strălucitoare ca piatra cubică, şi atunci m-am gândit din nou la ea... Tu te-ai uitat la pantofii de piele ai unui tip şi ai spus: „Crăpăturile pantofilor sunt ca dosul mâinii.”

Am ştiut atunci că avem în comun chestia asta cu vorbitul.

Bineînţeles că nu ştii ce înseamnă.

Ideea e că eu pot să vorbesc. Pot să am un discurs funcţional cu aproape oricine, mai puţin când sunt mahmur, atunci nu pot să vorbesc cu nimeni.

Dar fac asta pentru ceilalţi, nu pentru mine. Eu nu am nevoie să-mi spună cineva bună dimineaţa. Spun bună dimineaţa numai dacă altcineva a hotărât să facem asta. Ne suflecăm mânecile şi considerăm dimineaţa asta bună. Dar toate dimineţile sunt bune pentru oamenii care dau bună dimineaţa, ceea ce, de fapt, înseamnă că afirmaţia e pesimistă. Îi dăm zilei care ne întâmpină un trofeu de participare pentru că presupunem că nu se poate descurca mai bine.

Nu o să fiu niciodată persoana care să dea întruna bună dimineaţa, deşi, dacă ceilalţi o fac, particip şi eu.

Celine, cu regret te informez că cel care poate îţi va deveni soţ foarte curând are o anxietate constantă că va rămâne fără lucruri de spus. Dacă sunt cu cineva, şi dinamica noastră este să vorbim despre oameni pe care îi cunoaştem amândoi, e posibil să rămânem fără lucruri de spus. Pentru tine, e ceva acceptabil. Doar o posibilitate din multele în caruselul nestatornic al vieţii. Dar, evident, pentru mine apare întrebarea: „Dacă asta înseamnă că sunt un ratat?” Şi folosesc acest „dacă” din bunătate, arată-i bătrânului Luke un pic de dragoste aici, pentru că niciodată nu mă îndoiesc că sunt un ratat. Ha!

În fine.

În staţia aceea de tramvai, în orice staţie de tramvai, noi vom găsi mereu lucruri despre care să vorbim.

Tu o să zici ceva despre pantofii de piele ai unui bărbat – „Crăpăturile pantofilor sunt ca dosul palmei” – şi că există simetrie, ştii tu, mâini şi picioare. Sau, dacă nu asta, o să observi altceva. Şi o să mă gândesc şi eu la ceva. O să zic: „Există simetrie şi între monedele rotunde, lucioase, şi pietrele rotunde, lucioase.” Sau nu o să spun asta, pentru că nu sunt chiar cretin, dar în fine. Important e că eu pot să fac nişte observaţii absolut fără sens când vorbesc cu tine, iar tu poţi să le faci când vorbeşti cu mine.

Pentru că nu sunt fără sens. Faptul că tu le spui le dă sens.

Am zis că nu sunt genul de persoană care să dea bună dimineaţa. Dar cred că nu eram înainte să te cunosc pe tine. O zi nu o să mă facă niciodată să zic: felicitări, zi, că eşti zi. Dar cred că tu meriţi să fii felicitată pentru ceea ce eşti. Iar tu eşti aici doar dacă există o zi. Prin urmare, o să-i recunosc zilei meritul acesta.

FĂRĂ TITLU 42

2:14. Nunta este peste unsprezece ore şi patruzeci şi şase de minute.

Sunt prea obosit să mai stau la birou, aşa că acum m-am prăbuşit pe pat. Pătura rămâne băgată sub saltea. Dacă mă bag sub ea, o să adorm şi o să mă trezesc fără discursul mirelui, iar atunci o s-o şterg cu siguranţă.

Ceea ce, într-un fel, ar ajuta. Ar face decizia mai uşoară. Problema e că o iubesc.

*

Cum pot să o iubesc şi să fiu aşa un nenorocit?

Trebuie să ne întoarcem şi mai mult în trecut.

FĂRĂ TITLU 43

Vorbeşte despre Archie (

FĂRĂ TITLU 44

Vorbeşte despre Archie (fost cavaler d

FĂRĂ TITLU 45

Vorbeşte despre Archie (prieten

FĂRĂ TITLU 46

Vorbeşte despre Archie (

FĂRĂ TITLU 47

2:38, aproximativ unsprezece ore până la nuntă.

Ăsta e cel mai prost discurs al mirelui din lume.

*

Dacă e aici în seara asta, vă rog să vă îndreptaţi privirile către bărbatul cu batistă de buzunar. Modelul nostim în zigzag e riscant la o nuntă, dar calculat: materialul e alb, iar cravata lui e simplă. Orice ţinută are nevoie de un erou, iar protagonistul lui Archie nu este articolul în sine, ci ansamblul său.

*

În al doilea an la Oxford, Colegiul Magdalen a trimis zece studenţi, printre care şi noi, la o vilă din Toscana. Să-mi bag picioarele dacă mai ţin minte de ce. Probabil moştenire de la vreun absolvent. Un geolog oarecare a murit acum şaizeci de ani, Onorabilul Geoffrey Onanistul sau ceva de genul, iar asta a fost ultima lui dorinţă: să trimită în Italia câţiva puşti de douăzeci de ani şi să aibă încredere că din asta vor ieşi nişte lucruri bune.

Am ajuns să luăm cu noi Ritalinul iubitului canadian de atunci al lui Archie. Şapte dintre noi zbârnâiam, iar trei erau gen „Ar trebui să răspund la e-mailuri”. Eu eram în tabăra cu e-mailurile, la fel ca Vivian. L-am întrebat
pe canadian dacă asta înseamnă că avem ADHD. El a zis că ar trebui să consultăm un specialist, pentru că nu se poate pune un diagnostic la întâmplare, după care ne-a mai oferit nişte Ritalin. În fine, ce voiam să zic cu povestea asta...

În săptămâna aceea, Archie a explicat *sprezzatura.*

Eram singuri în camera mea. Canadianul lui era plecat la o degustare de vin.

— Pot să mă uit la hainele mele şi să fac un plan de acţiune, a zis Archie, şi asta e eleganţă, dar tu ai ceva mai bun.

— Ce? am întrebat eu.

— *Sprezzatura.*

— Ce? am întrebat din nou.

— Uită-te la mânecile tale.

Mi-a întins un braţ.

— Mânecile suflecate, dar marginile nu sunt chiar egale.

— Păi, na, nu-mi pierd timpul cu asta. Să-mi aliniez mânecile.

— Asta vreau şi eu să zic. *Quelle nonchalance!* Oh, am aruncat şi eu asta pe mine.

— Dar chiar am aruncat-o pe mine.

— Şi eu – a demonstrat Archie cu mânecile lui suflecate, aproape identice – am aruncat asta pe mine.

— Dar ai spus.

— Eu sunt conştient de fiecare pas. Tu, pe de altă parte, nu înregistrezi conştient ce ai făcut. Numai că toate astea sunt în mintea noastră. Impresia la exterior este că amândoi doar am aruncat o cămaşă pe noi. Nu poţi dovedi contrariul.

— Archie, am zis, ai început prin a zice că tu nu ai *sprezzatura.*

— Corect, a zis el. Pe parcursul explicaţiei, mi-am dat seama că am. Şi are.

*

Nu mai e cavaler de onoare, dar tot e invitat.

Mă întreb cu ce o să se îmbrace.

Dacă vine.

*

Dar am ajuns prea departe. Să încep cu anul în care l-am cunoscut.

*

Era prima mea zi la Oxford. Mersesem cu autobuzul de la Londra, şi tot drumul îmi luasem notiţe despre interacţiunile sociale din revista pentru boboci:

- lasă uşa deschisă când despachetezi + salută când trece cineva pe hol
- pur şi simplu stai de vorbă, suntem cu toţii în aceeaşi barcă
- NU-i întreba pe ceilalţi de unde sunt sau ce citesc
- [propria adnotare: dacă insişti să întrebi, atunci întreabă ce citesc de plăcere, nu ce

studiază]

Se presupune că tata provenea dintr-o familie cu bani, dar pentru detalii ar trebui să-l fi cunoscut personal. Mama avea joburi temporare, le prefera pe cele mai umile, zicea că nici o carieră nu-i solicită tot creierul şi că e mult mai puţin obositor dacă nu ţi-l foloseşti deloc. Amândoi părinţii erau din Dublin, dar eu m-am născut la Londra, când planul mamei de a pleca la Londra şi a face avort a fost executat doar parţial.

Când l-am cunoscut pe Archie la universitate, tocmai mă străduiam să trec cu bine de prima zi.

*

În camera comună pentru studenţii din primul an de la Magdalen avea loc un concurs de cunoştinţe pentru boboci, iar eu mă descurc mai bine dacă trebuie să vorbesc cu oamenii într-un format structurat. Nu mă îndoiesc de capacitatea mea de a gândi, doar de cea de a relaţiona afectiv, aşa că, dacă singurul scop al discuţiei este de a discuta, atunci, mda.

În fine.

Am aşteptat în pragul camerei şi am intrat abia când se pregăteau să înceapă concursul.

Fata de la biroul de înscriere mi-a dat o etichetă şi un marker şi mi-a zis: „Scrie-ţi numele şi cursul.” Am scris: Luke Donnelly, Filozofie şi Teologie – o mulţime de i-uri – şi am căutat o echipă în care să intru.

— Ia uite aici un candidat, a zis cineva.

Ochi căprui, profunzi, pometi ascuţiţi, păr brunet. Pe urmă, nu am mai putut să mă uit direct la soare, aşa că mi-am mutat privirea spre bluza muştar şi eticheta: Archit Patel Stopford, Drept.

— Dacă eşti scoţian, te omor, a zis băiatul.

Un răspuns amuzant la asta – nu mi-a venit nimic în minte. În cele din urmă, am spus:

— Nu sunt scoţian.

— Deci Donnelly e irlandez, a spus băiatul. Da?

— A doua generaţie, am zis. Amândoi părinţii sunt din Dublin.

Explicasem chestia asta de atâtea ori, încât mi-a venit firesc.

— Splendid! a zis băiatul. Luke, eu sunt Archie. Nu ai echipă, nu-i aşa? Dacă da, las-o baltă. S-o zice despre mine că sunt un visător. Dar se pare, Monsieur Donnelly, că nu sunt singurul, dat fiind că, în sfârşit, am găsit a patra persoană de sorginte irlandeză.

Încă nu eram obişnuit cu arhaismele haioase ale lui Archie şi mă întrebam cine vorbeşte cu „splendid”.

Archie m-a condus la o masă pe care numele echipei era mâzgălit pe o pancartă: IREL-AMPERSAND. Alţi doi erau deja aşezaţi, iar Archie mi i-a prezentat, făcând semn spre ei.

— Shawn, de origine din New York, cu câţiva străbuni care au fugit de Marea Foamete Irlandeză din ţinutul Mayo. Vivian, născută în Lagos, s-a mutat în Irlanda când era copil, apoi la Londra la cincisprezece ani, în cele din urmă, onorându-ne cu prezenţa ei aici.

Apoi a arătat spre sine.

— Archit pentru vorbitorii de hindi, Archie pentru anglofoni, Archibald pentru taximetriştii rasişti; un bunic irlandez, unul englez, doi indieni, ceea ce înseamnă că sunt a treia generaţie de ceva.

În sfârşit, întorcându-se către mine:

— Îngerii mei, al patrulea membru. Cu siguranţă e mai irlandez decât mine sau Shawn. Vivian e cea mai irlandeză, că a şi trăit acolo, dar aţi putea tranşa chestiunea făcând skanderbeg, dacă vă interesează.

— Nu ne interesează, a zis Vivian. Nimeni în afară de tine nu dă doi bani pe chestia asta cu diaspora. Luke, stai jos până nu te sperie prostovanul ăsta.

*

În curând am aflat că, pentru a ieşi cu Archie, trebuie să uiţi de el când e pe cocaină sau când trece printr-o criză pentru că trebuie să scrie un eseu, sau amândouă odată, sau Dumnezeu mai ştie ce. Trebuie să accepţi că, ore, zile sau uneori săptămâni în şir, ar putea să fie fericit/nenorocit/mort şi nu o să ai nici cea mai mică idee despre care dintre astea e decât atunci când o să iasă iar la suprafaţă. În momentul acela, trebuie să te prefaci că totul e normal. Filozofia lui e: „Viaţa mi se pare atât de stresantă, că nu mi se poate cere să comunic cu oamenii care mă iubesc.”

Am ieşit împreună în primul an. Pe urmă, chiar înainte de vacanţa de vară, mi-a cerut

socotească că-mi făcusem planuri să vizitez Dublin fără permisiunea lui.

— De ce nu m-ai întrebat despre plecarea în Irlanda? a zis el.

Ca să dau un pic de context, până atunci Archie se dusese în tot felul de locuri, de la San Francisco la Delhi, fără să-mi ceară mie aprobare. Nici nu mă aşteptasem să facă asta, dar pretenţia lui că ar avea dreptul ăsta, mda, asta a fost ceva nou pentru mine.

— Ce voiai să te întreb? am zis.

— Nu vreau să dispari ca măgaru-n ceaţă câteva luni fără să vezi dacă pe mine mă deranjează.

N-am spus: Atunci ce-ar fi să nu mai faci nici tu asta? Văzusem efectele la iubiţii mamei. Îşi luau tălpăşiţa, apoi se întorceau şi voiau să afle unde fusese ea. Unul dintre ei a spart uşa. Încuietoarea se blochează şi acum. Aşa că am făcut ce face Nora: mi-am recunoscut vina.

— Nu mă pricep la relaţii, am improvizat.

Poate că replica asta, venită de la un puşti de optsprezece ani, pare auzită într-un serial sentimental. Şi aşa şi e. Am uitat care. Poate *Viata în Eastend.*

9 9 9 9

În fine, Archie a pus capăt relaţiei atunci.

O parte idioată din mine sperase că el o să implore şi o să spună, nu, Luke, am nevoie de tine. Dar, în realitate, nu asta fac oamenii când ei vor o relaţie, iar tu, nu. În viaţa reală, dacă au o părere bună despre ei înşişi, spun: „Ei bine, atunci la revedere!” Iar dacă au o părere proastă despre ei înşişi, se gândesc „Mai bine mă fac că sunt de acord” şi spun „Nu-i nici o problemă, hai să vedem ce iese”.

Deci, dintre cele două opţiuni, chiar cred că Archie a ales-o pe cea mai bună. Trage tu concluzia despre Celine.

Când eram la Oxford, sunt sigur că i-am provocat lui Archie la fel de multă durere câtă mi-a provocat şi el mie. El îşi aminteşte momentele acelea în detaliu, dar nu şi pe cele în care uita că exist. Aşa e memoria. Cu siguranţă, aşa e şi firea lui Archie.

Uite cum trebuie să te porţi cu el: tratează-l la fel cum te tratează el pe tine.

Problema e că eu nu am stăpânit niciodată modul lui de operare suficient cât să meargă lucrurile între noi. Dar l-am învăţat destul de bine cât să-mi distrug toate relaţiile ulterioare.

Dacă aş părăsi-o pe Celine la altar, de exemplu – ăsta ar fi un lucru pe care l-ar face Archie.

*

După el, a urmat Vivian. Am ieşit împreună câteva săptămâni în ultimul an la Oxford.

Prima întâlnire – Doamne! Am dus-o la un film de artă îngrozitor. Timp de nouăzeci de minute m-am gândit, futu-i, dacă i se pare oribil şi dă vina pe mine sau dacă-i place, şi eu mă fac că sunt de acord şi atunci o să construim totul pe fundaţia asta de înşelăciune. Ultima scenă se încheia cu imaginea unei maşini care înainta de-a lungul unui port. Am luat-o de mână pe Vivian şi am rămas aşa până la generic. În faţa cinematografului, a spus că fusese cel mai prost film pe care îl văzuse vreodată. Era frig. Scotea aburi când vorbea.

Ceea ce am făcut în continuare m-a uimit atunci. Privind retrospectiv, cred că s-a produs un declic şi m-am gândit: „Chiar îmi place Vivian; e momentul să fac chestiile alea pe care le făcea Archie, pentru că aşa funcţionează toate relaţiile, din moment ce prima mea relaţie s-a desfăşurat în felul ăsta.” Prin urmare, asta am făcut: am dispărut, am avut bizara incapacitate de a trimite un simplu SMS.

Nici o persoană sănătoasă la cap nu rabdă aşa ceva. Vivian a pus capăt relaţiei.

— Am încercat deja să schimb doi tipi care seamănă cu tine în toate privinţele importante, a zis ea. Puzzle-ul nu mă mai intrigă. Acum mă interesează mai degrabă cuburile Rubik. Îmi place să stau de vorbă cu tine,
dar pentru asta e de ajuns să fim prieteni.

Mi-a dat papucii atât de ferm, încât am depăşit momentul foarte repede. E uşor să-ţi vezi mai departe de viaţă când treaba se încheie clar. N-o să fiu niciodată nici cu Winona Ryder din anii nouăzeci sau, că veni vorba, nici cu cea din prezent, care încă e atrăgătoare şi încă îmi place, dar n-o să se întâmple – la fel cum n-o să se întâmple nici cu Vivian.

Cum zice mama: poţi să fii sigur de asta.

*

După examenele finale, eu, Vivian, Shawn şi Archie ne-am mutat împreună în Londra. Primul an pe care l-am petrecut în aceeaşi casă a fost cel mai fericit din viaţa mea. Am ajutat-o pe Vivian să se pregătească pentru interviuri până când a obţinut primul ei job, la o galerie de

artă. La vernisaje, avea un semnal secret – ridica din sprânceană – când voia s-o salvez de libidinoşi. În fiecare seară, ne prefăceam că avem o altfel de relaţie. Aceste parteneriate surogat erau mult mai distractive decât cel real pe care îl încercaserăm. Era o dinamică pe care Celine mi-a explicat-o mai târziu vorbind despre chestia aia cu armonia şi melodia, în care melodia însemna părţile cele mai bune. În serile alea, eu şi Vivian făceam doar melodie: eu, îmbrăcat mai informal, într-un costum cu care mergeam la muncă, ea, într-o rochie de cocktail. Ciuguleam măsline şi dădeam din cap aprobator la portrete. Armonia, lucrurile de zi cu zi încă mergeau prost dacă încercam, aşa că nu mai făceam asta.

Pe urmă, Archie a devenit tot mai dependent de droguri, iar cererile lui faţă de mine au crescut. Îşi cheltuia banii de chirie pe cocaină şi îmi cerea mie să-l împrumut. Dispărea. Se întorcea, dar mă repezea când îl întrebam unde fusese. Cele mai proaste părţi ale comportamentului său de la Oxford reapăruseră.

Era prea mult pentru mine. În plus, nu aveam stare. Firma mea mi-a oferit un post în Dublin, iar eu l-am acceptat.

*

Pe urmă am cunoscut-o pe Celine.

Am ieşit împreună. După doi ani, ne-am mutat la nr. 23. Am adoptat-o pe Madame Esmeralda după doi ani jumătate şi ne-am logodit după trei.

Astăzi, după patru ani împreună, ne căsătorim.

FĂRĂ TITLU 48

4:33 Durere de cap; am nevoie de mai multă cafea sau poate de mai puţină. E prea târziu pentru mai puţină, aşa că să încercăm mai multă.

Despre aventuri.

*

M-am culcat cu Grâinne, prietena lui Celine de la Conservator, înainte ca relaţia dintre mine şi Celine să devină exclusivă. Nu-mi plăcea Grâinne şi părea că nu îi e prietenă bună lui Celine – şi n-am avut dreptate? –, dar simţeam că se apropie discuţia aceea cu Celine. Ştii tu. Relaţia asta devine serioasă sau încetează. Ştiam că urmează, pentru că nu poţi să ţi-o tragi la nesfârşit cu cineva, fără implicaţii. N-are nici o legătură cu moralitatea. Doar cu hormonii. Termostatul tău se adaptează la ei într-un fel sau altul. Începi să te simţi mai bine în preajma unei alte persoane şi te ataşezi, sau te simţi mai rău şi se termină. Amândouă posibilităţile astea mă speriau, aşa că mi-am tras-o cu Grâinne. Nu mă întreba de ce am crezut că asta o să ajute.

În fine, până la urmă, chestia asta cu Grâinne a forţat discuţia despre relaţia serioasă. Şi i-am spus lui Celine: da, da da da, da. Nu vreau o relaţie, dar nu suport să te pierd, deci: da.

Nu am spus toate cuvintele asta, dar mna.

Peste două săptămâni, mi-am tras-o din nou cu Grâinne. Şi luna următoare cu cum-o-cheamă – altă prietenă de la Conservator – Tanja? Care pe urmă a zis: „Sper să-ţi dea papucii curând.” Nu mi-e deloc clar dacă ăsta a fost un compliment.

*

Acum trei ani şi jumătate, când ieşeam cu Celine de şase luni, ne-am dus într-o excursie de un weekend la Paris. Ne-am luat bilete la operă. Ideea mea de distracţie nu e tocmai să ascult un tip care ciripeşte despre viaţa lui de bărbier, dar am fost de acord să merg de dragul lui Celine. Biletele au costat o avere.

Pe urmă, cu două ore înainte de spectacol, Celine a primit un telefon de la un pianist polonez, care s-a oferit să o pregătească să interpreteze preludiile lui Chopin. Era acolo pentru o serie de concerte şi putea să se vadă cu ea doar în seara aceea. Celine nici măcar nu s-a prefăcut că mă întreabă dacă mă deranjează. Ţin minte că era Chopin, pentru că Celine nu vorbeşte niciodată despre Chopin. Cântă cât de puţin Chopin poate. Nu era încununarea carierei; era o zonă din repertoriul ei pe care o considera uşor deficitară.

Adică, teoretic, admir asta, să renunţi la vacanţă ca să exersezi la pian. Dar scopul pentru care vizitam Parisul împreună...

În fine, am coborât la barul hotelului.

Am băut gin. Lângă mine, o australiancă îl certa cu voce tare pe barman pentru că nu accepta Mastercard.

— Ce, eşti Amish? a zis ea.

— Nu e decizia mea, a răspuns barmanul.
— Menonit?
— E politica hotelului.
— Olandez din Pennsylvania?
— Daţi-mi voie, am zis eu şi am plătit băutura ei.

Asta a fost o decizie. Restul a fost calea minimei rezistenţe. Am ascultat-o cât a vorbit şi am urmat-o în pat.

Mai târziu, m-am întors în camera mea. Celine era tot plecată. În timp ce mă spălam pe dinţi, m-am gândit la o explicaţie:

Hei, Celine. Am avut un raport sexual tolerabil
cu deţinătoarea unui card Mastercard,
care nu e prea sigură de diferenţele dintre sectele anabaptiste.
Unele lucruri le ţii doar pentru tine.

*

Când, în sfârşit, mi-am pus-o cu Archie, acum şase luni, după un deceniu în care am fost în mare parte platonici, ne-am trezit într-o cameră de hotel nu prea diferită de cea în care sunt acum. Şi am făcut cafea.

Cafeaua este un ritual pe care nu am reuşit niciodată să-l am cu Celine.
Când ne-am mutat împreună, acum doi ani, mi-am imaginat cinci minute pe zi în care eu râşneam boabele şi aduceam paharele cu espresso în pat. Dar lui Celine i se pare dificil să-şi rezerve timp pentru aşa ceva, pentru că e mult prea boemă să se gândească la timp. Am căzut de acord să facem asta când se întâmplă să ne trezim amândoi odată şi bineînţeles că dimineaţa aceea nu a mai venit.

Iată-mă, deci, la jumătate de an după petrecerea mea de logodnă şi cu alte şase luni înainte de ceremonie, bând cafea cu Archie.

Comparaţia nu este corectă. Când locuiam cu Archie, a fost nevoie să-l rog să nu tragă cocaină în camera de zi, nici vorbă să vină la ora stabilită pentru cafea.

Dar nu e ăsta scopul unei aventuri? Să te păcăleşti că ar fi diferit cu altcineva?

Suficient de mult timp cât să evadezi. După aceea, înapoi la viaţa reală.

*

După noaptea aceea cu Archie, nu am mai înşelat-o. Cetăţean model, ştiu. Luke Preşedinte!

Dar probabil vă întrebaţi ce s-a întâmplat la petrecerea de logodnă.

FĂRĂ TITLU 49

E ora 5:00 şi mă simt cam ca şi cum aş fi mort. Camera este tipică pentru hotelurile londoneze din gama de mijloc: materiale luxoase, spaţiu inexistent. Cearşafurile sunt aşa de moi, că îmi vine să le fur, dar de o parte şi de alta a patului mai rămâne poate câte o jumătate de metru.

Camera noastră de hotel din Paris va fi asemănătoare, dacă o să mai avem lună de miere.

Cinci ore până la nuntă.

Iată ce s-a întâmplat la petrecerea de logodnă.

*

La 20:00, ora la care le-am spus invitaţilor să sosească la Mesteceni, am auzit-o întâmplător pe Celine când zicea că nu-şi găseşte aparatul de
fotografiat. De vreme ce nici unul dintre invitaţi nu fusese crescut în pădure, îmi rămânea timp din plin să îl caut înainte să apară primele persoane. Celine încă stătea de vorbă cu unchiul ei, asa că nu mi-am anunţat intenţia.

Asta este o discuţie pe care am avut-o de multe ori. Ea: „De ce nu-mi spui când vrei să faci ceva ce nu te-am rugat să faci?” Eu: „Pentru că ştiam că vrei chestia asta şi de ce să-ţi spun că o să fie gata în curând, când pot să-ţi spun mai târziu că am făcut-o?” Ea: „Strategia mea în viaţă nu e «Aşteaptă să facă Luke», aşa că e posibil să-mi fi făcut propriile aranjamente.” Eu: „Nu pot să cred că te cerţi cu mine despre dreptul tău nici măcar de a aranja jaluzelele, ci de a planifica să aranjezi jaluzelele.”

(Strategia ei în viaţă e sută la sută „Aşteaptă să facă Luke”, dar, în fine.)

La etaj, mi-am început căutarea cu întrebarea obişnuită: Unde aş uita să caut, dacă aş fi Celine?

Locurile aflate la înălţime şi dulapurile. Pune lucruri unde nu poate să le vadă, pe urmă uită că există. Bineînţeles, aparatul ei de fotografiat era pe un raft din biroul aflat în camera de

oaspeţi, o vechitură lată, directorială, cu câte o uşă cu cheie de fiecare parte.

Cât am stat acolo, mi-am verificat e-mailul de muncă. Nu-mi actualizasem căsuţa de câteva ore, ceea ce, pentru americani, e practic vacanţa anuală.

Cum funcţia Google de text predictiv s-a îmbunătăţit în ultimii ani, m-am obişnuit să mă joc cu ea. Aleg la întâmplare nişte cuvinte şi las algoritmul să termine propoziţiile, pe urmă verific dacă rezultatul este mulţumitor ca email. Până acum: da, pentru conversaţii politicoase, mai puţin pentru detalii. Am lăsat software-ul să-i spună şefului meu că sper că a avut un weekend minunat până acum şi să-i ureze un weekend minunat în continuare, iar între aceste felii de pâine voioase am pus singur carnea. „Weekend minunat în continuare" mi s-a părut îndeosebi de deprimant din două motive. Unu: presupunea ca persoana cealaltă să vadă e-mailul înainte să i se termine weekendul. Doi: ăsta părea un scenariu suficient de frecvent pentru ca maşina să-l completeze în locul tău.

20:23 Probabil se întrebau unde sunt, iar Celine tot avea nevoie de aparatul ei foto. Dar, înainte de asta, încă un e-mail.

20:27 La parter, cineva nou. După cum suna, vreo verişoară de-a doua de-a lui Celine: ultima de pe lista de invitaţi, prima la sosire. Puteam să rămân
acolo.

Mestecenii s-au umplut cu rude care trăncăneau, toate minunându-se de Celine. Le-am auzit în timp ce se adunau, mi-am identificat chiar şi prietenii – Vivian, Archie, Shawn –, dar nu am putut să mă mişc.

Dacă vă întrebaţi de ce mă înconjur de astfel de oameni ţipători, răspunsul e că, singur, sunt un laş. Nu am devenit mai încrezător în contexte sociale faţă de adolescenţă. Doar am învăţat să am întotdeauna o Celine, sau un Archie, sau o Vivian. Sau chiar şi un Shawn.

Dar iată-mă blocat, prea agitat ca să ies singur, chiar dacă ei erau toţi la parter. Îmi ador creierul, serios.

În fine.

Cineva a bătut la uşă.

Fără să aştepte răspuns, în cameră a intrat fosta lui Celine, Maria.

*

Peste o oră, eram în lobbyul unui hotel. Maria vorbea. Din cauza vitezei cu care articula cuvintele, dinţii i se mânjiseră de ruj, dar ar fi fost nevoie de un bărbat mai curajos decât mine să-i spună asta.

În camera de oaspeţi a unchiului lui Celine, Maria îmi oferise două opţiuni. Puteam să mă furişez afară cu ea şi să-i răspund la întrebări sau putea ea să strige către cei de jos că mă găsise. Prima opţiune mi se păruse mai atrăgătoare în camera de oaspeţi, pentru că îmi îmbogăţea eul prezent în detrimentul eului meu viitor. Pot să întârzii satisfacţia când vine vorba despre muncă şi bani, dar, în ceea ce priveşte contactele sociale nesolicitate, invariabil aleg avantajul cel mai rapid.

Acum, eul meu viitor devenise prezent şi nu iubeam viaţa.

— Prima întrebare, a zis Maria. De ce te ascunzi la propria petrecere de logodnă?

— Mda, nu răspund la asta, am zis. Bei ceva?

— O să iau un gin tonic. Şi tu la fel, ca un domn.

— Aşa se obişnuieşte?

J J J

Maria a încuviinţat din cap.

— Nu poţi să-i cumperi unei doamne mai mult alcool decât bei tu, altfel profiţi de ea. De fapt, eu nu rezist deloc la băutură, deci va trebui să iei două
shoturi.

Am cumpărat două ginuri tonice, fiecare cu numai un shot, şi m-am întors la Maria în lobby. Era elegantă ca Celine, dar nu atât graţioasă, cât mai degrabă hotărâtă. De câte ori Celine se aşeza pe un obiect de mobilier, se ghemuia ca pisica noastră. Maria, în schimb, şi-a pus picior peste picior şi şi- a întins braţele de-a lungul canapelei.

Eu am ocupat fotoliul de lângă Maria şi i-am întins băutura.

— A ta, cu un shot. A mea, bineînţeles, are două.

Maria a luat şi paharul, şi bonul din mâna mea.

— Mincinosule, a zis după ce s-a uitat pe notă.

— A doua întrebare? am zis.

— Încă n-ai răspuns la prima.
— Foarte bine. Am plecat de la petrecere pentru că voiam să vorbesc cu tine.
— Adevărul, te rog, a zis Maria.
— Mai mult decât voiam să vorbesc cu verişoarele lui Celine.
— Continuă.
— E şi o mătuşă, am zis eu.
— Eşti ameninţat de Celine, a spus Maria. Ai emoţii că sute de oameni o să evalueze dacă eşti un soţ-trofeu suficient de bun.
— Celine este în multe feluri, dar n-aş fi zis că e destul de bogată, încât să cumpere o persoană întreagă.
— Genul ăsta de soţ trofeu nu conferă vreun statut. Nu mai e ca înainte. E scârbos să te căsătoreşti cu cineva al cărui singur talent e că e sexi. Din păcate, dacă mă întrebi pe mine, pentru că oamenii sexi sunt o bucurie pentru ochi oriunde ar merge şi ar trebui îngrijiţi ca plantele. Dar încă e acceptabil să alegi pe cineva cu forme de capital cultural pe care tu nu le ai. Poate să fie reciproc. Şi Celine este un trofeu pentru tine.
— OK, am zis eu, prin asta înţelegând că mă săturasem de subiect.
— Fără tine, a continuat Maria, Celine ar părea o nebună în toată regula. Job închipuit, viaţă socială zero. Dar cu un soţ drăguţ şi stabil, e doar excentrică.
— Înţeleg.
— Şi Celine îţi oferă cultură. Fără ea, viaţa ta pare stearpă.
— Bine.
— Mie, cel puţin.
— Mi-am dat seama.
— Acum, a zis Maria, a doua mea întrebare: de ce e Celine cu tine?
— Nu ai răspuns chiar tu adineaori? Spre mulţumirea ta, cel puţin.
— Nu, a zis Maria. Eu vorbeam despre utilitatea socială. Pe lângă asta, cred că s-a ataşat de tine.
— Mă faci să roşesc, am zis.
— Nu face asta.
— Glumeam.
— Nici asta.
— Ce-ar fi să nu fac nimic? am zis. Aşa nu ne-am mai pierde timpul nici unul din noi.
— Ce băiat bun! a zis Maria. Vrei să ştii teoria mea?
— Nu, dar am ditamai bănuiala că asta urmează.
— Lui Celine îi plac bărbaţii frumoşi într-un mod efeminat, de exemplu, tu, a zis Maria, şi femeile care sunt frumoase într-un mod masculin, de exemplu, persoana din faţa ta. La fel e şi cu personalitatea. Îi plac femeile care fac pe şefele şi bărbaţii care fac ce li se spune.
— Interesant.
— Cât de des o aduci la orgasm?
— Ce?
— Te-am şocat, a zis ea cu o plăcere mieroasă. Uite ce bănuiesc eu. Patruzeci la sută din cazuri. În restul de şaizeci, delegi sarcina vibratorului ei verde japonez.

Mi-am vărsat băutura.

Maria a adăugat:

— Ghici de unde ştiu.

Atunci au intrat Phoebe şi Archie.

FĂRĂ TITLU 50

E 7:26. Dacă vreau să merg la nuntă, ar trebui să mă pregătesc. Dacă nu mă duc, am nevoie de un plan.

Aşa că hai să rezolv chestiunea.

Ar trebui să mă căsătoresc cu Celine?

*

La Oxford, oamenii vorbeau despre artă într-un mod pe care nu-l mai întâlnisem până atunci. Ei nu întrebau: „E bună, sau rea?”; întrebau: „Are succes, sau nu?”

Mi-a plăcut asta la început, dacă are succes sau nu. Părea mai puţin pedant, mai puţin dogmatic, decât bună sau rea.

Dar artiştii nu stabilesc criteriile după care sunt judecaţi.

Cu cât identitatea unui artist este mai marginalizată, cu atât mai mult presupunem că încearcă să-i dea o lecţie publicului. Cu cât îi credem mai traumatizaţi, cu atât mai multă traumă le cerem să dezvăluie. Cu cât suntem mai neobişnuiţi să vedem chipuri ca ale lor în lumea artei, cu atât mai crud îi comparăm cu ultima astfel de persoană care a reuşit, chiar dacă cei doi artişti nu au nimic în comun din punct de vedere stilistic sau filozofic sau de orice fel, în afară de locul întâmplător al naşterii.

Şi cu toţii facem asta şi în relaţii.

J J J J

*

De obicei, adică.

De obicei, judecăm un cuplu după cât de mult seamănă cu alte cupluri dinainte.

Nici măcar cupluri adevărate. Ci cu ideea noastră despre cuplu.

Am moştenit aşteptări pe care nici unul dintre noi nu şi le-a făcut pentru sine.

Căsătoria nu este bună sau rea, de succes sau nu. Doar funcţionează sau nu. De regulă, nu funcţionează, dar, dacă a ta e o excepţie, atunci felicitări. Jos pălăria!

Acum, poate căsătoria să funcţioneze pentru mine şi Celine?

FĂRĂ TITLU 51

8:00. Sase ore până la nuntă.

Adevărul e că am luat examene după ce am dormit chiar mai puţin de atât.

Mi-am răsucit inelul de logodnă pe deget toată noaptea. Mi-am făcut o urmă roşie furioasă pe piele.

Lumini de veghe, huruitul frigiderului. Zornăitul caloriferului. Zgomot de paşi de deasupra. Picioarele mele nu au stare. Mă ridic. Mă aşez. Îngenunchez, dacă am fost educat în spirit catolic. Am fost. Mama s-a asigurat că respect sacramentele. De mare folos mi-au fost, ce să zic.

Acum vreo douăzeci de ani, eu şi Celine repetam separat pentru ziua nunţii, participând la prima comuniune. Undeva în sudul Londrei, eu purtam costum. În altă parte, în sudul Dublinului, doi ani mai târziu, mama lui Celine, Brigid, îi aranja voalul. Încă de la orele acelea de catehism, propoziţia „Isus a murit pentru păcatele noastre” m-a deranjat. Adică, inclusiv gramatica. Nu ar trebui să fie „din cauza păcatelor noastre”? Dacă păcatele erau scopul, asta nu ar însemna că Isus a murit ca să salveze adicţia ta de jocuri de noroc, adică pentru ca tu să continui să joci? Asta nu l-ar face pe el un facilitator? Sau pe El, dacă ţii la lucrurile astea.

Ca să nu mai zic de cât de tulburătoare e teologia, cel puţin felul în care a fost interpretată. Ideea ar trebui să fie că Dumnezeu îşi (/Îşi) demonstra capacitatea de iertare. Ca garanţie, faptul că şi-a (/Şi-a) oferit propriul fiu este convingător – deci măcar asta se confirmă.

Dar iată ce a înţeles cultura irlandeză din crucificare: „Valoarea suferinţei este inerentă. Când suferi, faci ceva. Suferinţa ta este un dar pentru semenii tăi.”

Este clar de ce o naţiune colonizată a adoptat un cadru în care nefericirea măcar servea unui scop.

Dacă suferinţa poate fi evitată, iar vina aceea catolică mistuitoare te convinge să înduri inutil durerea, mda. Ăsta nu e stoicism. Ăsta e masochism şi e o boală foarte irlandeză.

Dar mai bine să termin discursul. Sau ce o fi asta.

*

Hai să încercăm un studiu de caz: pisica noastră, Madame Esmeralda.

Acum un an şi jumătate, eu şi Celine ne-am luat pisică. Asta era după şase luni de când ne mutaserăm împreună şi cu şase luni înainte să ne logodim.

Exact la mijloc.

Pisica a fost ideea lui Celine. Eu nu am avut animale de companie în copilărie, pentru că proprietarii caselor în care locuiserăm nu fuseseră niciodată de acord. Sincer, mie ideea mi s-a părut ciudată. Iei o fiinţă vie din familia ei, o îndopi cu bunătăţi, o castrezi. Nu sunt sigur că m-aş simţi prea confortabil dacă mi-ar face cineva asta.

Dar Celine a vrut pisică, aşa că ne-am luat pisică. Celine i-a pus numele. În primele două săptămâni, Celine a făcut totul pentru pisică.

Pe urmă, noutatea s-a estompat.

Acum, eu o hrănesc pe Madame Esmeralda, mă joc cu ea, îi curăţ litiera şi o duc la veterinar. Când şi eu, şi Celine suntem plecaţi, îi plătesc pe studenţii de la parter să stea cu ea. Madame Esmeralda urăşte singurătatea. Dacă nu-i acorzi suficientă atenţie, destramă hârtia

de toaletă sau dărâmă obiecte fragile de pe rafturi şi se minunează că obiectele cu pricina se sparg astfel. O să trăiască poate douăzeci de ani. Sincer, mă întreb dacă am făcut un lucru bun. Adoptând-o adică. Am ales-o pe ea pentru că a alergat către noi la adăpost, aşa că, de fapt, ea ne-a ales pe noi. Cineva a plătit cinci sute de euro pentru o pisicuţă, pe urmă s-a plictisit şi a abandonat-o în parc. Avem noroc că a fost găsită. Am coşmaruri cu ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost lăsată să moară de foame. Sau dacă o bufniţă s-ar fi năpustit asupra ei şi ar fi luat-o în gheare. Oare ea îşi aminteşte ziua aceea? O poartă în minte – „Am avut încredere in oameni, iar ei m-au lăsat afară, să mor”?

Credeam că o să spun: „Ezitarea mea de a-mi lua angajamentul faţă de o pisică arată clar că nu sunt pregătit pentru căsătorie.” Dar, în realitate, asta mi-a arătat doar că mi-aş vinde organele ca să ţin pisica asta în viaţă.

*

În fine.

Când lucrurile merg bine cu Celine – şi merg bine uneori...

Când lucrurile merg bine, doar pe Celine o văd. Nimic altceva nu mai contează pentru mine, nu în clipele acelea. Nu am mai simţit asta de când eram copil.

Am încercat să evadez din realitate de o groază de ori, efectiv să iau droguri.

Dar asta-i chestia lui Archie. La mine nu funcţionează. Pot să trag pe nas până mă fac praf şi tot ce pot să zic ca să mă descarc e „Eu, Luke, creatura asta vie, am tras pe nas până m-am făcut praf”. Pentru că, dacă-ţi zici, bun, e momentul să scapi de realitate, e ca şi cum ţi-ai zice să uiţi jocul. Şi atunci pierzi jocul tocmai pentru că ţi-ai amintit de el.

Dar ce vreau eu să zic cu asta e:

Sunt fericit numai când fac ceva care mă face să uit că exist.

*

Apropo, am aflat de ce unchiul lui Celine, Grellan, e aşa ciudat când vine vorba despre mine şi cafea. Gen „Luke preferă să bea cafea în loc de ceai şi toată lumea trebuie să ştie ce gândesc eu”.

Când l-am cunoscut, acum trei ani şi jumătate, am cerut cafea în loc de ceai. La fiecare întâlnire care a urmat, făcea o chestie incredibil de specifică: chiar dacă nu zicea nimeni nimic despre cafea, absolut din senin el zicea:

„Şi cât ai zice că plăteşti pentru boabele alea de cafea ale tale, Luke?”

E aşa cu direcţie, dar ce direcţie? Ce scop ar putea avea să mă întrebe asta? De atâtea ori? Pur şi simplu, de ce îi pasă? Tu ştii? Eu nu ştiu.

Şi în mod sigur e ceva logică-întortocheată-ca-teoria-corzilor, pentru că vorbim despre Grellan.

Iar eu vreau să ştiu.

Nu mă gândesc la el 99,99 la sută din timpul în care sunt treaz, ci atunci când arată vârful aisbergului. Nu aveam nevoie să văd aisbergul înainte să văd sugestia unui aisberg, iar acum am nevoie de tot aisbergul sau n-o să-mi mai găsesc pacea în veci.

Cu toate astea, când spun că Grellan e nebun... Să fim serioşi, tipul e un instalator irlandez imigrant extraordinar de practic. Nu şi-a uitat cheile niciodată şi nici nu a fost nevoie să facă mare efort ca să-şi aducă aminte de ele. Dar, de exemplu, l-am întrebat recent cum a ajuns să locuiască în Hampstead şi a răspuns:

„Toţi ai noştri am sărit de pe feribot în Euston şi am luat-o la goană ca nebunii să scăpăm unii de alţii, numai că ne-am dus toţi în aceeaşi direcţie şi ne-au lăsat picioarele la Kilburn. Atunci mi-am zis: în Hampstead sunt
mai mulţi copaci şi mai puţini irlandezi. Sunt stejari. Fiinţe vii. Orice animăluţe vrei, un stejar frumos. Şi nici un *bastun* care să te facă iepure negru. Aşa că m-am cărat încoace când am făcut rost de bani.”

Nimic remarcabil aici. O mulţime de irlandezi s-au dus la Kilburn în anii optzeci. Unii dintre ei s-au îmbogăţit şi s-au mutat în Hampstead. Dar Grellan a personalizat povestea şi îţi dai seama din cuvintele folosite că el o povesteşte. Eu a trebuit să caut *„bastun* care să te facă iepure negru”:

bastun / basdu:n/ (substantiv), bădăran

iepure negru (substantiv), o persoană care nu mai participă la liturghie

Dar am apreciat fraza înainte să ştiu toate sensurile.

Şi aşa e Grellan. Când zic că e nebun, nu pot să arăt cu degetul o anumită acţiune a lui care

să pară în mod special săritură de pe fix. Mai degrabă, chiar şi atunci când are aceeaşi părere simplă ca oricine altcineva, tot ar spune-o în modul ăsta specific lui.

Ceea ce explică faza cu cafeaua.

Cu alte cuvinte, Grellan făcea o glumă.

*

(Promit că e relevant pentru decizia de a mă căsători sau nu cu Celine.)

Am ştiut dintotdeauna că gluma lui Grellan e glumă, dar mi s-a părut răutăcioasă. Doar nu am crezut sincer că Grellan face un inventar al preţurilor boabelor de cafea. Am presupus că foloseşte umorul ca să-mi minimizeze poziţia faţă de el. Numai că Grellan nu foloseşte glumele în felul ăsta. Grellan observă când o persoană face ceva tipic pentru ea, iar el iubeşte oamenii, de asta i se pare amuzant. Pentru că, pentru el, oamenii sunt extrem de amuzanţi. Dacă nu ar iubi oamenii, standardul ar fi mai înalt. Ar trebui să folosească jocuri de cuvinte, sau ironia, sau altceva ca să mascheze agresivitatea.

Dar el mă tachina cu o chestie pe care o fac eu şi care lui i se pare haioasă. Şi nu e ceva aşa de profund.

Asta fac taţii irlandezi. Atribuie fiecăruia o chestie şi pe urmă întreabă întruna persoana în cauză dacă mai face chestia cu pricina. Poţi să testezi teoria asta dinainte, dacă vrei. Să zicem că urmează să cunoşti un irlandez de
vârstă mijlocie şi vrei să vezi cam ce glume tipice de tată irlandez face. Atunci poţi să porţi o pălărie galbenă. De fiecare dată când o să vă întâlniţi pe urmă, o să zică: „Eh, dar ce s-a întâmplat cu pălăria aia galbenă a ta, ai?”

Îţi arată că îşi amintesc lucrul ăla tipic pentru tine.

Iar lucrurile alea, nu mă înţelege greşit, şi le aleg absolut la întâmplare. Ce crezi tu că e tipic pentru tine n-are nici o legătură cu ce crede un tată irlandez că e tipic pentru tine.

Dar ce spun ei e că eşti important.

Bine, e clar că Grellan nu s-a gândit la asta atât de în profunzime. Ba sunt sigur că nu s-a gândit deloc.

Totuşi, la asta mă refer când zic că-mi place Grellan. Poate să-mi arate cum să fiu bărbat fără atitudinea aia de distruge-sau-fii-distrus. Şi, odată ce ştii cum s-o faci, nu e mult de muncă. Satisfacţia e intrinsecă, aşa că treaba merge de la sine: te porţi frumos. Mă uit la Grellan şi, într-un fel, mă gândesc că, dacă aş hotărî că sensul vieţii e fericirea, dacă n-aş mai încerca să fiu mai bun decât alţii şi, în schimb, aş încerca să-i iubesc, ar fi o investiţie. Până când aş ajunge de vârsta lui Grellan, aş fi ca el.

Pe vremuri, mă vedeam făcând asta cu Celine.

*

Dar Celine nu mă iubeşte doar pentru că exist.

Celine mă iubeşte pentru că-i ascult gândurile, mă ocup de casă, uneori îi provoc orgasmul şi, dacă nu, îi deleg bucuros sarcina vibratorului ei verde, japonez. (Sau eram bucuros înainte să aflu cine i l-a dăruit.)

Şi un robot ar putea să facă toate astea. Mai eficient în ceea ce priveşte vibratorul.

În timp ce Grellan...

Şi nu doar Grellan. Archie. Archie şi Grellan sunt doi bărbaţi pe care îi iubesc doar pentru că există. Am fost destul de prezent în viaţa lui Archie, încât acum să facem lucruri unul pentru altul. Dar nu despre asta e vorba. Iar Grellan nu a făcut nimic pentru mine, în afară de faptul că a adus vorba despre probabil cele mai discutate boabe de cafea din lume.

Cu toate astea, Grellan, în mod ciudat, este genul de om care vreau să fiu. Înainte, credeam că o să ajung ca el împreună cu Celine.

*

Înainte.

*

Pe urmă am înşelat şi am mintit şi ne-am logodit şi iar am înşelat şi iar am j j j j O J J J
mintit. Acum abia dacă pot să o privesc în ochi. Nu e vina lui Celine, bineînţeles. Dar relaţia asta mă face să fiu mai rău.

Mai rău decât ce? Nu sunt sigur. Dar Luke, în esenţă, nu are cum să fie atât de rău.

*

Din păcate însă, încă o iubesc.

Sunt bărbatul de acum patru ani, când ea s-a urcat pe scara aceea. Încă vreau să-mi întindă cana cu Mozart. Vreau să hrănesc pisica în bucătărioara noastră hidoasă în verde şi galben şi să spun lucruri fără sens în fiecare staţie de tramvai. Şi am minţit când am spus că nu-mi plac mâinile ei. Sunt partea mea preferată la ea. Ele îţi spun cine e, ce face. Ochii, buzele, punctele asupra cărora se concentrează sonetele – astea ţin strict de genetică. Dar mâinile ei...

Doamne, urăsc asta!

*

Tot nu pot să mă hotărăsc.

Dar pot să întreb pe cineva.

6. Versuri din cântecul *Karma Chameleon* al trupei Culture Club, lansat în 1983.

Partea a V-a INVITATA

52

— Uite ce am înţeles eu, a spus Vivian.

— Îm?

Luke arăta de parcă nu mai dormise de patruzeci de ani, inclusiv cei unsprezece în plus faţă de vârsta lui.

Vivian a luat trei zmeure din cosuleţul de plastic, le-a mestecat şi s-a sters la gură de suc. Îi spusese lui Luke că se aşteaptă să fie hrănită şi că urăste mâncarea de hotel; prin urmare, el trăsese o fugă până la magazinul local Sainsbury. Patul le-a servit drept masă. Cârnăciori, samosa cu legume, sushi, fructe, o cutie de un litru de smoothie verde, toate întinse pe un prosop – un mic-dejun ciudat, dar astea sunt cele mai bune.

— Vrei ultima *samosa?* a întrebat Vivian.

— Poţi s-o iei tu.

Ea a luat-o şi a muscat dintr-un colţ. Crocantă.

J J J

— Bun, a zis. Nu-ţi place ideea de căsătorie sau, cu siguranţă, nu cea pe care ai avea-o cu Celine, în care toate nevoile şi scopurile tale ar fi sacrificate pentru cariera ei. Dar adori micile intimităţi zilnice.

— Mda.

— În timp ce lui Celine îi place ideea de relaţie dintre voi, dar probabil nu se bucură de experienţă în sine.

— Foarte adevărat.

— Deci, a spus Vivian, amândoi vă aflaţi într-o situaţie de dragoste neîmpărtăsită.

— Nu credeam că e posibil asa ceva, dar... norocul nostru.

— În plus, ai înselat-o de mai multe ori, iar fosta ei te-a luat cu forţa de la petrecerea de logodnă, şi tu ai minţit-o apoi pe Celine în privinţa asta. E aproape sigur că Celine te-a văzut la aeroport a doua zi, dar nu a spus nimic. Pe urmă ţi-ai dat seama că amândoi sunteţi nefericiţi, chiar dacă Celine nu

J 55'

vrea să recunoască asta.

— Corect.

Vivian şi-a terminat *samosa.* Şi acum? Ceva de băut. A turnat un pahar de *smoothie* gros, verde, pentru ea şi încă unul pentru Luke.

— Hai! Ca să ai forţă.

— Nu pot să mănânc, a zis Luke.

— E un *smoothie.*

— Nu pot să beau.

— Ai băut cafea.

— Care mi-a alungat pofta de mâncare.

— Doamne sfinte!

Vivian s-a dus la ceainic.

— Măcar hai să mai bem câte o cafea, pentru că scopul de a împărţi mâncarea cu cineva, Luke, este să creezi conexiuni.

În timp ce vorbea, a vărsat în căni conţinutul a două pliculeţe de cafea instant.

— Zahăr? a întrebat ea. Lapte?

— Simplă e ok, a zis Luke.

— Eşti sigur că n-o vrei în stil barbar?

— Simplă.

Ea ştia foarte bine de pe vremea când locuiau împreună că Luke îşi bea cafeaua doar simplă, dar îi plăcea să-l scoată din fire. Iată-l acum gândindu- se: nu sunt barbar, nu sunt barbar, nu vreau lapte cu gust de cafea. Într-o zi, avea s-o rostească cu voce tare.

— Ei, a spus Vivian după ce Luke a sorbit din cafea, ce o să faci acum?

Luke a lăsat cana jos.

— O să mă însor cu ea.

*

Soarele de iunie era cald. Ceasul arăta ora nouă. În urmă cu o oră, după ce văzuse mesajul de la Luke, Vivian se dusese pe bicicletă la el. Fusese în
vizită la părinţii ei. Casa acestora era o fostă locuinţă publică, cu două camere la parter şi două la etaj, străjuită de tufişurile tatălui ei, Samuel. Acasă, în Lagos, Samuel fusese un grădinar pasionat. După ce familia se mutase în Dublin, nu mai avusese unde să cultive plante, dar, de îndată ce-şi găsiseră o casă în Londra, îşi făcuse o grădină.

După treisprezece ani, proprietarul îi ameninţase cu încă o mărire a chiriei. Samuel îi povestise lui Vivian discuţia în timp ce uda florile.

— Nu înţeleg, spusese el, de ce mormanul ăsta de cărămizi ar face doi bani, cu atât mai puţin o mie opt sute de lire. L-am întrebat pe proprietar: domnule, ce îmbunătăţiri recente s-au făcut aici? Nici un răspuns. Nici nu te poţi aştepta la răspunsuri de la nebuni.

Hortensiile tocmai înfloriseră. Aveau petale mari, pastelate, şi o mireasmă de miere şi vanilie.

— Pot să iau una pentru haina mea? întrebase Vivian. Mă duc la o nuntă. Tatăl ei tăiase o tulpină şi i-o prinsese la butonieră.

— Proprietar idiot! E defect la cap. A cui nuntă?

— A lui Luke.

Tatăl lui Vivian nu ştia că ea ieşise cu Luke în studenţie, ci îl cunoştea drept fostul ei coleg de apartament.

— Şi cine e mireasa? întrebase Samuel.

— N-o cunoşti, zisese Vivian.

Iar în sinea ei: Nici eu, de fapt.

*

— Ce am înţeles eu despre tine la Oxford, i-a zis Vivian lui Luke pe patul de hotel, e că vrei să fii iubit în întregime. Asta nu este ceva specific pentru Luke. Ce e specific pentru Luke e că îi tratezi pe oameni ca pe un rahat, ca să vezi dacă tot o să te mai iubească pe urmă.

Luke s-a tras mai departe de ea, ca pentru a evita să primească această acuză în faţă.

— Din câte ştiu eu, Archie a fost prima ta relaţie serioasă, a continuat Vivian. Şi Archie a crezut că ar trebui să-i suporţi tâmpeniile, pentru că aşa e dragostea. Dragostea înseamnă să-i laşi pe oameni să te rănească. Probabil că, la rândul lui, Archie a învăţat asta de la altcineva. Toţi o învăţăm. Dar unii
dintre noi trecem peste, iar alţii terorizăm populaţia generală la douăzeci şi ceva de ani, şi chiar şi mai târziu.

Luke a zâmbit resemnat.

— Te-ai gândit la asta.

— Nu chiar. Doar că sunt mai deşteaptă decât tine.

Nu putea s-o contrazică nici în această privinţă.

— M-a deranjat totuşi, a adăugat Vivian, că declarai că mă placi şi, jumătate din timp, o şi arătai, iar cealaltă jumătate din timp păreai să-mi testezi intens toleranţa la durere. Sau toleranţa la ieşit cu bărbaţi, dacă e vreo diferenţă. În fine, m-am lămurit, iar acum mă pricep mai bine să filtrez cererile. Detectez de la un kilometru genul „vreau-livra-mea-de-carne[7]”.

— Mă bucur.

Comentariu enervant, în teorie, dar ea şi-a dat seama din mormăitul lui că e sincer.

— În fine, a zis ea, asta a fost demult. Acum, despre nuntă.

— Da.

— Pe tine te-aş diagnostica drept o persoană-care-vrea-livra-ei-de-carne, iar pe Celine, o-persoană-care-neagă-vesel-pierderea-cărnii. Zic „persoană”, chiar dacă paradigma heterosexuală e destul de transparentă – se ştie cine ce face –, dar, ca să fiu corectă faţă de fosta mea iubită psihotică, să rămânem la „persoană”. Şi nu-i vorba că Celine ar fi un copil al

nimănui care tânjeşte să te salveze pe tine. E doar încăpăţânată. Dacă s-a hotărât deja că relaţia e perfectă, nu dă doi bani pe ce se întâmplă, de fapt, cu fiecare dintre voi.

— Păi, mda.

— Astea fiind spuse, a adăugat Vivian, eşti dus cu pluta dacă tot vrei să te însori cu ea.

Luke îşi tot răsucise inelul de logodnă. În timp ce vorbea Vivian, acesta îi alunecase şi căzuse pe noptieră. Metalul a zăngănit. Era rece, tare, din aur. Un cerc, o linie nesfârşită.

— E prea târziu, a spus Luke. Vocea lui era calmă. Nu spun că ea e singura persoană faţă de care aş putea vreodată să am sentimentele astea. Dacă analizezi dragostea... sunt conexiuni neuronale. Dar astea nu se construiesc peste noapte. Durează o grămadă de timp să devii dependent de cineva. Şi, odată ce ai ajuns acolo, e al naibii de greu să te dezveţi de obiceiul ăsta.

A luat inelul în mână. S-a uitat cu atenţie la el. Şi l-a pus pe deget, acoperind urma pe care i-o lăsase pe piele.

Vivian a adunat resturile picnicului de la Sainsbury şi le-a aşezat în frigider.

— Nu sunt şefa ta, slavă Domnului! Dar te-ai gândit că poate ea nu ştie că ai înşelat-o? Dublinul e mic. O să afle. Şi atunci, o să ia foc. E doar ceva la care să meditezi. Plec acum. Mă întorc peste o oră. Şi, dacă tot mai vrei să te însori cu ea, bine.

Luke nu părea convins.

— Ştiu că o iubeşti, a adăugat Vivian. Probabil şi ea te iubeşte pe tine. Dar poţi să iubeşti o persoană şi dacă nu ţi-ar fi un partener bun pe termen lung. Eu şi cu tine ne iubim, corect? „Ca prieteni”, ce o mai însemna şi asta. Nici nu intră în discuţie să ne căsătorim vreodată, dar asta nu afectează cu nimic ce simţim unul pentru celălalt. De asta urăsc noţiunea de „ales”. Ne diminuează capacitatea de a ne conecta unii cu alţii. Cu toţii avem sute de spirite înrudite. Mii, poate. Milioane. Pe cele mai multe, nu o să le cunoaştem niciodată, dar ele există. Celine este unul dintre sufletele astea pentru tine. Asta nu înseamnă că ar trebui să fie soţia ta.

— Teoretic, înţeleg asta.

— Dar nu o simţi. Ei, fă ce vrei. O să mă întorc.

53

„Vivian Nwosu: întâlniri cu tablouri în peste 29 de ani de viaţă”

1. Barber, Abayomi. An necunoscut. Titlu necunoscut. O copie tipărită, pe peretele bucătăriei familiei Nwosu, Lagos.

Vivian are opt ani şi locuieşte cu părinţii şi cu trei fraţi pe Insula Lagos. Familia vorbeşte engleză acasă, dar uneori Vivian îi aude pe părinţi folosind igbo la telefon. Este prima din clasa ei şi vrea să ştie tot. Într-o după-amiază de vară, o întreabă pe mama ei despre tabloul atârnat deasupra mesei din bucătărie. Înfăţişează o mare pe furtună, cu cer multicolor. Vivian a aflat cuvântul acesta, „multicolor”, dintr-o carte. Înseamnă galben, portocaliu,
albastru şi tot felul de alte culori.

— Ai fost acolo, pe plajă? o întreabă Vivian pe mama ei.

Mămica zâmbeşte şi spune nu, tabloul acela este făcut de un pictor nigerian celebru.

Când familia emigrează, copia tipărită e lăsată în urmă.

De atunci, Vivian şi-a întrebat ambii părinţi, de multe ori, dar nici unul nu- şi aminteşte numele pictorului. A încercat şi la profesoara ei din Dublin, o femeie albă zâmbitoare, care i-a răspuns că nu ştie prea multe despre arta „etnică”. Bănuiala lui Vivian este că e unul dintre peisajele suprarealiste ale lui Abayomi Barber. Într-o zi, o să-l găsească.

2. Uccello, Paolo. c. 1470. *Vânătoarea din pădure.* Muzeul Ashmolean, Oxford.

La trei ani după ce a emigrat din nou din Dublin la Londra, Vivian ia trenul spre Oxford, unde are interviuri. Este începutul lui decembrie. Profesoara ei de artă pentru începători i-a spus să nu-şi facă prea mari speranţe. Doamna Clarke nu a formulat chiar aşa, dar Vivian poate să interpreteze limbajul. De fapt, Vivian poate să interpreteze orice. În cele trei sisteme de educaţie diferite, faptul că e deşteaptă a rămas o constantă. Dar dacă nu e? Dacă membrii consiliului de la Oxford hotărăsc că totul e minciună?

În timp ce verifică orarul interviurilor în camera comună a Colegiului Magdalen, Vivian intră în vorbă cu un băiat de lângă ea.

— Şi tu eşti avocată? întreabă el.

Vivian este nedumerită – băiatul ăsta de şaptesprezece ani, cu fular maro, nu prea seamănă cu un profesionist din domeniul juridic –, dar se pare că el o întreabă dacă şi ea s-a înscris la Drept.

— Nu, zice Vivian, eu sunt istoric de artă.

Învaţă repede.

— Eşti pe Instagram? întreabă băiatul şi o caută după nume.

O notificare: Archit Gupta Stopford a început să te urmărească.

După interviuri, Vivian şi Archie se duc pe jos la Muzeul Ashmolean din Oxford. Vivian găseşte *Vânătoarea din pădure.* Este un tablou în ulei lung, dreptunghiular, care înfăţişează un cer întunecat, copaci şi oameni cu suliţe. Un trib de războinici nativi prinşi într-o sete primitivă de vărsare de sânge,
poate pentru a încerca să-şi îmbuneze zeii. Dar sunt albi, aşa că placa descrie tehnica.

În manualul ei scria că tabloul a fost expus la înălţimea umerilor. Aşa e, dacă tu şi curatorul aveţi aceeaşi înălţime.

J J J J

3. Yiadom-Boakye, Lynette. 2010. *Any Number of Préoccupations.* Serpentine South Gallery, Londra.

E septembrie 2015 şi Vivian tocmai s-a mutat înapoi în Londra cu Archie, Shawn şi Luke. După două săptămâni de la sosire, s-a dus cu Luke la o expoziţie a lui Yiadom-Boakye în Kensington. Tabloul preferat al lui Vivian este portretul unui bărbat în papuci albi şi un halat roşu intens. Fundalul este întunecat şi simplu. Nu-ţi dai seama de identitatea bărbatului din lucrurile pe care le deţine. Nu există nici un plafon decorat care să denote că e bogat, nici vase desperecheate, care să arate că e sărac. Costumul ales, postura: ăsta e el.

Luke se îndepărtează. Probabil ştie că Vivian vrea să fie singură cu tabloul. Mulţi oameni confundă expresia „Mă gândesc” a lui Vivian cu „Sunt tulburată” şi „Am nevoie de ajutor”. Dar Luke nu-i vâră niciodată ajutorul pe gât, şi ăsta e motivul pentru care doar pe el îl cheamă. A ascultat-o din materie înainte de examene; a ajutat-o să se pregătească pentru interviuri, pentru jobul ei de vis la Tate. Este mult mai blând şi mai de încredere acum decât când ieşeau împreună, în studenţie. Discrepanţa asta o întristează pe Vivian, dar mai mult pentru Luke decât pentru ea. Ea se descurcă. Are o iubită nouă acum şi, dacă nu merge cu ea, o să găsească oricând pe altcineva. Ea nu are nevoie de nimeni. Îşi este suficientă.

4. Artist necunoscut. An necunoscut. Titlu necunoscut. Cameră de hotel, centrul Londrei.

Este dimineaţa nunţii lui Luke.

Vivian se uită la tabloul de deasupra patului de hotel. Culori vii, mare învolburată. Să fie oare...? Nu e. Asta e artă corporatistă, produsă pentru a se potrivi cu mobila. Tabloul din casa ei din Lagos era special. Trebuie, altfel nu şi l-ar fi amintit. Da, îşi pune nostalgia, subiectivitatea şi fascinaţia ei de copil sub semnul întrebării – oare tabloul acela imprimat, amintit pe jumătate, era bun de ceva? Dar umerii ei sunt la înălţimea umerilor, universul ei este
universal, iar ea ia singură deciziile, deci asta e.

Lucrează la galeria de artă de opt ani deja. Condiţiile de muncă sunt îngrozitoare şi, recent, angajaţii au făcut grevă din cauza asta, dar lui Vivian îi place muzeul în sine. În tot acest timp petrecut acolo, a avut şase iubite. Fiecare dintre ele a considerat-o atrăgător de misterioasă la început, dar după un anumit punct a vrut să afle cine a murit. Şi toate voiau ca ea să aibă nevoie de ele, să-i fie dor de ele. Aşa că au plecat. Ea le-a lăsat. Nu umblă niciodată după nimeni. Întotdeauna o să se găsească altcineva.

Acum îşi mută privirea de la tabloul din camera de hotel înspre Luke. Se însoară azi – asta dacă nu cumva se răzgândeşte.

Vivian a fost uşor curioasă când Luke i-a trimis mesajul prin care o chema. El i-a descris dilema lui, iar ea i-a dat sfaturi. I s-a părut cathartic să spună cu voce tare ceea ce credea de mult timp: Luke nu e făcut pentru căsătorie. Probabil n-o să asculte de ea. Nu-i nimic. Nu îi învinuieşte pe oameni că sunt oameni, la fel cum nu ar învinui-o pe pisica lui Luke că e pisică. În orice caz, e viaţa lui Luke, nu a ei. Vivian nu o ia personal când oamenii nu ţin cont de părerile ei. La fel ca subiectele lui Yiadom-Boakye, nu va fi definită de circumstanţe exterioare, indiferent că sunt obiecte din fundal sau acţiuni ale *homo sapiens.*

Oricum, este aşteptată în altă parte. Îi spune lui Luke că o să se întoarcă.

Pe urmă pleacă să se vadă cu Archie şi cu Shawn.

Shawn le povestea lui Vivian şi Archie despre petrecerea burlacilor pe care o organizase în

calitate de cavaler de onoare al lui Luke.

— Dacă vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat, am zis, futu-i, băieţi, avem un tur de făcut, a spus el. (Deşi Shawn se mutase din New York în Anglia în urmă cu unsprezece ani, încă pronunţa de parcă spera să nu greşească accentul.) Liber la destrăbălare, animalelor! Dar Rakesh a spus „Să-mi bag, Shawn, tu eşti singurul animal de aici. Noi, ceilalţi, suntem nişte oameni civilizaţi, de 29 de ani, cu insomnie şi dureri de şale”, iar Tiernan a zis... aşa că noi...

J 5 5' 5

Shawn nu era obişnuit să fie lăsat să vorbească atât de mult. Părea să nu ştie prea bine cum să folosească tot timpul ăsta. Vivian avea propriile motive
pentru care tăcea şi era posibil ca şi Archie să le fi avut pe ale lui.

Dar nu-i stătea în fire lui Archie să-l lase pe Shawn să bată câmpii. Şi de ce ratase Archie petrecerea burlacilor?

Stăteau în camera din spate a unui restaurant din Mayfair, Vivian şi Archie pe banchetă, iar Shawn pe un scaun cu design minimalist. Interiorul era un amestec de stil modernist de la mijlocul secolului şi stil deco. În timp ce Shawn îşi povestea anecdota, le sosise comanda: *pains au chocolat* şi bruschete cu ciuperci. Lui Vivian i-a părut rău că se săturase deja cu micul-dejun încropit de Luke. Shawn îi trata cu largheţe, aşa că ei au băut lacom din prosecco.

— Apropo, Vivian, a zis Archie, rochia ta este încântătoare.

O schimbare neelegantă a subiectului, dar avea s-o accepte. A ridicat un colţ al mătăsii spre lumină şi i-a arătat lui Archie cum luceşte.

— Dintr-un magazin la mâna a doua.

— Unul adevărat? a întrebat Archie. Sau Oxfam Boutique?

— Ăsta-i uns cu toate alifiile, a spus Vivian.

— Ce? a zis Shawn.

Şi Archie a părut la fel de perplex.

— Probabil am auzit vorba asta în Irlanda, a spus Vivian.

Asta era una dintre consecinţele faptului că trăise în trei ţări. De obicei, era atentă să filtreze una-alta din discursul ei, dacă bănuia că cealaltă persoană nu va înţelege, dar băutura îşi făcea efectul.

— Shawn, a adăugat Vivian, zi-ne ce ai făcut la petrecerea burlacilor.

— Ne-am dus în Scoţia, a spus Shawn.

— Glasgow? a întrebat Vivian. Edinburgh?

Shawn a turnat prosecco pentru toţi.

— The Cobbler. E un deal şi să mor eu dacă nu l-am urcat toţi. Tiernan a dat cu piciorul într-o stâncă şi aproape a mierlit-o acolo.

— Cine-i Tiernan? a întrebat Archie.

— Vărul lui Luke, a răspuns Shawn. Ţi-am zis.

Archie a luat cu furculiţa o ciupercă de pe pâinea lui prăjită.

— Iar eu am uitat, aşa că am întrebat iar.

— Păi n-ar trebui să fie aşa imposibil să ţii minte numele unui tip, în pana mea, a zis Shawn, iar rolul lui în vieţile noastre e că e vărul lui Luke.

— Bun aşa, a zis Archie. Scuzele mele cele mai sincere. O să-l ţin minte pe Tiernan de acum.

— Frate!

— O să-mi tatuez numele lui pe pleoape.

— Nu-i mare brânză.

— Şi pe încheieturi.

Archie şi-a terminat pâinea şi a întins mâna după o patiserie.

— Dar am o întrebare.

— Zi.

— Dacă nu te deranjează.

— Zi, dom’le odată!

— Cine-i Tiernan?

Vivian a râs.

Îşi savurase băutura în timp ce băieţii se ciondăniseră. Pentru ea, erau nişte furnici. Oamenii de la galerie, la fel. Înainte de asta, ceilalţi studenţi de la Oxford. De fapt, toată lumea. Ea stătea deasupra lor şi privea punctele mici, negre: şirurile în care se deplasau, mersul lor pe

trei perechi de picioare. Putea să trăiască la nivelul lor. Putea să se mişte printre ele. Dar nu era nevoită şi, de multe ori, nici nu voia.

Persiflarea acestor două furnici, în special, o amuza atât de tare, încât nu şi- a verificat telefonul decât la 10:00.

Mă duc să mă întâlnesc cu mama

Ne vedem la biserică

7. Aluzie la *Negu̧ătorul din Venei̧ia* de William Shakespeare, în care cămătarul Shylock îi cere lui Antonio ori suma împrumutată, ori, dacă nu i-o rambursează la timp, o livră din carnea lui. Expresia a ajuns să desemneze o cerere nerezonabilă şi crudă.

Partea a VI-a

ZIUA NUNŢII

55

Mesteceni.

Familia McGaw era prezentă; familia McGaw era corectă. Încă trei ore până la nuntă.

Grellan era un muncitor destul de bun, dar încă şi mai bun la delegat. Sosise Ziua Z, iar el nu avea absolut nimic de făcut. Aşa şi trebuia să fie. Să ştii cine eşti e bine şi frumos, dar mai important e să ştii cine naiba nu eşti. Sa aşezat într-un fotoliu în fundul biroului şi a ascultat evenimentele dimineţii.

J J J

Nici urmă de tatăl lui Celine şi al lui Phoebe. Absentul nu se dezicea de reputaţia lui. Nepoatele o să fie amărâte din cauza asta, dar sora lui o să ştie ce să spună.

*

La parter, în bucătăria fratelui ei, Brigid a scos fierbătorul din priză. Grellan şi Maggy nu ştiau că e risipă să laşi lucrurile conectate la curent?

Pe urmă, Brigid a băgat din nou fierbătorul în priză, ca să facă ceai. Îşi demonstrase punctul de vedere. Nu mai era nimeni în bucătărie, dar ea îşi demonstrase punctul de vedere.

În timp ce fierbea apa, a coborât Maggy. În cinstea zilei acesteia, trecuse de la hainele obişnuite, cu imprimeu de leopard, la unele cu imprimeu de zebră. Brigid îi recunoştea cumnatei ei măcar acest merit: Maggy nu făcea niciodată eforturi să se integreze cu vecinii ei din Hampstead. Tinerii din cartier purtau cămăşi în stil scandinav. Femeile mai în vârstă se îmbrăcau de parcă tocmai veniseră de la fermă, deşi, sincer, Brigid se îndoia că mulgeau vacile. Văzuse multe geci de puf prin părţile acelea şi din nici una nu ieşeau mâini care să fi atins vreun uger.

— Ceai, Maggy? a întrebat Brigid.

Apa fierbea.

— Ce bine că ai coborât acum! Pe vasul ăsta scrie că trebuie cel puţin două ceşti şi nu voiam să-ţi stric fierbătorul, dar ar fi păcat să pun prea multă apă.

Spera că astfel transmite şi ideea generală că nu ar trebui să laşi aparatele în priză.

— Atunci o să beau un ceai, a zis Maggy.

Ce bine o fi să n-ai habar de nimic! O cauză pierdută.

*

Maggy a luat ceaşca de ceai şi s-a încruntat inutil când Brigid, fără s-o observe, a scos din priză fierbătorul acum gol. Oare femeia asta nu pricepea aluziile? Maggy îi mai menţionase lui Grellan că Brigid umblă tot timpul la aparatură. El zisese: „Şi ce-i rău în asta?”, iar Maggy răspunsese: „Păi e!” Grellan refuza să vadă ce era evident pentru Maggy: Brigid trăise prea mult timp în sudul Dublinului şi căpătase apucături de protestanţi zgârciţi. Maggy nu avea nimic împotrivă să se chivernisească, dar, dacă ai fi întrebat-o: „Maggy, ai plăti un bănuţ pe zi ca să nu mai bagi fierbătorul în priză de fiecare dată când faci ceai?”, atunci cu siguranţă răspunsul ar fi fost „Da”.

Cumnatele şi-au băut ceaiul şi au purtat o conversaţie plăcută.

*

La etaj, în holul de intrare de la Mesteceni, fotograful îşi testa aparatul de fotografiat. Era văr cu Maggy şi din acest motiv fusese angajat. Nepotism, dragă; *c'est la vie.* În timp ce îşi ajusta lentilele în faţa domnişoarelor de onoare dichisite, s-a întrebat dacă pentru aşa ceva făcuse el şcoala de artă. Rochiile femeilor erau toate verzi, de nuanţa mentei. Culoarea le punea în valoare pe trei dintre ele şi deloc pe celelalte două, dar putea să ajusteze asta mai târziu. Pozele lui aveau să facă pe toată lumea să arate cât mai bine. Despre ce altă nuntă

puteai să spui asta?

Acum, una dintre domnişoarele de onoare urca tropăind pe scări. El a setat aparatul să facă poze încontinuu. Avea un mers stângaci şi o expresie mai degrabă îngâmfată, dar pentru o fracţiune de secundă a surprins-o urcând cu
un aer graţios, cu bărbia ridicată şi un braţ fin sprijinit de balustrada de nuc.

*

Phoebe a ajuns în camera de oaspeţi. Oare să bată la uşă? A bătut.

— Eu sunt.

Celine a răspuns:

— Şterge-o de aici!

Celine spărsese o lebădă Waterford.

Fuseseră mai mulţi factori la mijloc.

*

Mai întâi, i-a venit menstruaţia. S-a trezit cu crampe, iar pe toaletă a şters un cheag de sânge. Perfect. Plănuise nunta intenţionat astfel încât să evite asta, dar stresul planificării îi tulburase ciclul.

Şi-a pus un tampon şi s-a privit în oglindă.

Ochii ei arătau obosiţi de câteva luni. Oare cearcănele mov i se vor estompa când, în sfârşit, ei doi îşi vor rosti jurămintele?

De la petrecerea de logodnă, din iunie, Celine nu mai cânta la pian în mintea ei, în timp ce-şi vedea de treburile de peste zi. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut un prieten. Înlocuise obiceiul cu căşti, dar ascultatul pasiv nu-i oferea aceeaşi tovărăşie ca toate cele optzeci şi opt de clape care locuiseră cândva în creierul ei.

Ca elevă stângace, avusese nevoie de recitaluri private. Domnul Mac Diarmada le vorbea monoton despre diploide; Paul Hogan arunca în ceafa ei cu hârtii mototolite; Leah O'Sullivan, care nu se ferea de contradicţiile vieţii, o făcea şi frigidă, şi curvă. Capetele lor erau note întregi, rotunde şi goale. Vocile lor vibrau ca nişte coarde. Celine îşi fixa pupitrul cu privirea şi interpreta *Grand galop chromatique* fără să-şi mişte mâinile. Coardă parţială în partea de sus a portativului, do bemol, do bemol – şi şi, serios, clape albe – e mare distanţa, deci mut nota mai joasă spre stânga? – nu, pot să ajung în dreapta, mulţumesc, gene de ţărani, pentru mâinile mari...

Peste ani, Celine i-a povestit lui Phoebe despre metoda asta a ei de evadare. Phoebe a răspuns:

— Celine, asta e disociere. Foloseşti disocierea în favoarea ta.

Dar funcţiona. Era distractiv. Iar acum nu putea s-o facă.

În toamna de după petrecerea de logodnă, călcase pe frunze fără să le redea foşnetul bătând din degete pe clapele ei. În iarnă, ninsoarea nu i-a mai evocat *Des pas sur la neige,* de Debussy. Primăvara nu i-a mai adus nici *Foşnetul* lui Sinding, nici *Păstrăvul* lui Schubert. Acum era vară din nou, iar ea era tot singură.

E adevărat că îl avea pe Luke.

Dar minciuna...

Nu numai a lui. A ei. Minciuna că „e în regulă". Minciuna că „nu l-am văzut pe Luke la aeroport după ce a zis că e deja acasă". Minciuna că „nu am nici un fel de îndoieli legate de căsătoria cu cineva care minte".

Dar îl iubea.

Dar o minţise.

*

S-a întors în camera de oaspeţi şi i-a trimis un SMS Tanjei, fosta ei colegă de Conservator şi domnişoară de onoare, în care scrisese cuvântul „ciclu" şi inserase câteva emoticoane cu cranii. Tanya i-a venit în ajutor cu o compilaţie YouTube intitulată *„Familia Simpson:* de fiecare dată când Homer şi Marge se căsătoresc".

Celine a urmărit compilaţia în pat. Primul videoclip era cu muzică de cazinou la începutul unei ceremonii în stil drive-by. Al doilea avea câteva măsuri din marşul nupţial al lui Mendelssohn, transpus astfel încât să sune a *Familia Simpson.* Al treilea videoclip, care nu includea explicaţia pentru care Homer şi Marge se căsătoreau din nou, arăta o orchestră care cânta o bucată mai lungă din piesa lui Mendelssohn.

Era ora 8:00. Putea să tragă o fugă până jos, la pian, şi să cânte marşul.

*

În camera albastră din partea din faţă a casei, Celine a ridicat capacul. Pianul era dezacordat, dar fiecare notă era exact cu un semiton mai joasă, aşa
că diferenţele erau aceleaşi: instrumentul doar avea un mic guturai.

Îi plăcea să păcălească vechitura aceea şubredă să scoată cântece; îi plăcea să ştie clapele care se blocau şi să găsească atingerea potrivită pentru a le debloca. Niciodată nu putuse să o înghită pe sora muziciană din *Micuţele doamne.* În primul rând, fata era o toantă. În al doilea rând, le invidia pe fetele care aveau piane frumoase, ceea ce înseamnă că dădea vina pe instrumente. Orice gogoman poate impresiona până la lacrimi dacă are un pian cu coadă Steinway. Adevăratul test, care îţi solicită răbdarea, îl reprezintă pianinele colţuroase.

După câteva game, Celine a căutat pe Google partitura şi a aşezat telefonul orizontal pe pupitrul de deasupra clapelor.

Marşul nupţial făcea parte din suita lui Mendelssohn compusă pentru a acompania *Visul unei nopţi de vară.* Aceasta era cam cea mai păgână piesă din toate timpurile, dar fiica reginei Victoria folosise muzica la ceremonia ei creştină şi, în curând, practica se răspândise, devenind tradiţie. Şi asta iubea Celine la pian. Ecourile lui. Vibraţiile lui. Claviatura putea s-o transporte oriunde, în mintea oricui – de la cea a lui Mozart, care visa cu ochii deschişi la bordelurile turceşti, la cea a Ninei Simone, care făcea variaţiuni pe Bach.

Iar marşul lui Mendelssohn însemna mult mai mult decât bucata cântată în filme.

Cele mai multe interpretări privau marşul nupţial de episoadele sale şi păstrau numai celebrul imn. Dar, dacă auzeai compoziţia întreagă, partea forte ţi se părea mai puternică, iar acordurile vesele îşi atingeau ţinta. Interpretată în întregime, te încălzea. Te făcea să cânţi. Astfel, puteai să găseşti context în altă parte. În nunţile acelea din *Familia Simpson,* povestea lui Homer şi a lui Marge alcătuia crescendoul. Nu erau *South Park;* nu erau *Family Guy;* ei chiar se iubeau, iar măsurile acelea din Mendelssohn transpuse în stil simpsonian asta transmiteau. Nu era nimic greşit aici. Încă un avantaj al pianiştilor: puteai să-ţi cânţi *magnum opus* sau să o acompaniezi pe a altcuiva. O sonată, da, asta era artă. Dar câteva măsuri discrete care ajutau un cineast să-şi spună povestea – şi asta era tot artă.

Celine îl iubea pe Mendelssohn, şi iubea *Familia Simpson*, şi o iubea chiar şi pe Tanja pentru că-i trimisese videoclipul acela stupid, şi se bucura că e vie, iar dacă rapid însemna fericit în notaţia muzicală, atunci aşa să fie, avea
să meargă mai rapid şi mai rapid şi mai rapid către altar...

Atunci a căzut lebăda de sticlă.

A alunecat de pe capacul pianului.

Şi s-a crăpat.

57

— Nu tu ai spart lebăda! i-a zis Phoebe surorii ei în camera de oaspeţi. Te calmezi odată? Maggy nu ar fi trebuit s-o aşeze pe pian. Pianele vibrează. Orice ignorant ştie asta. În plus, e nunta ta. Poţi să spargi tot ce e în casă, dacă vrei.

Iată cum arăta dispunerea de la Mesteceni din momentul acela:

Camera de oaspeţi
- Ea
- Celine

Biroul unchiului Grellan
- Unchiul Grellan

Bucătărie
- Brigid
- Mătuşa Maggy

Holul de la intrare
- Domnişoarele de onoare (inclusiv Tanja, care probabil şi- o trăsese cu Luke)
- Fotograful
- Diverse rude

Camera roşie
- Alte diverse

Camera albastră
- Pianul

rude • O lebădă Waterford în minus

Nici unul nu-i servea la nimic. Avea să se descurce singură.

Într-un fel, Phoebe era recunoscătoare micii nemernice tăiate în cristal. Lebăda spartă era un lucru specific, imediat, care o luase razna. În timp ce, de exemplu, Tanja era o parte atât de mică din imaginea de ansamblu. Era poate a şaptesprezecea în topul de douăzeci de motive pentru care Celine nu ar fi trebuit să se mărite cu Luke. Dacă ar fi fost vorba de orice alt cuplu, „Mirele probabil a înşelat cu una dintre domnişoarele de onoare acum câţiva ani" ar fi o lovitură unică şi fatală. Dar, pentru acest cuplu fericit, în această zi fericită, era doar ceva la ordinea zilei.

Să zicem că Tanja e pe locul şaptesprezece. Lista completă?

Motive pentru care Celine nu ar trebui să se mărite cu Luke

1. Faza aia de la petrecerea de logodnă, când Luke a şters-o de acolo cu fosta lui Celine, Maria.
2. În aceeaşi seară, Luke a prins-o pe Phoebe la înghesuială în faţa toaletei şi i-a zis ceva de genul: „Sunt cel mai de neîncredere idiot de pe planetă, dar trebuie să ai încredere în mine că tot ce fac este pentru Celine."
3. Archie nu mai este cavalerul de onoare al lui Luke, nici măcar unul dintre ajutoare. De ce? Luke a dat vreo explicaţie? Şi de ce să-l rogi pe fostul tău iubit să-ţi fie cavaler de onoare? Iar dacă tot îl rogi, de ce anulezi chestia pe urmă?
4. Vivian – tot o fostă şi foarte implicată în viaţa lui Luke. Părea prea inteligentă să mai vrea să se culce cu nesimţitul ăla, dar ce-i cu toţi foştii ăştia, Luke?
5. -

Putea s-o tot ţină aşa. Toată povestea era dubioasă. Iar Celine păruse îngrijorată chiar dinainte de dezastrul cu lebăda.

*

— Am putea să facem... prostia aia, cum îi zice, cu praful de aur, a zis Phoebe.

— Ce? a întrebat Celine.

Surorile erau încă în camera de oaspeţi de la Mesteceni. Phoebe stătea într- un fotoliu vechi de brocart, iar Celine în picioare lângă dulap. Mireasa îşi pusese deja mănuşile. Probabil că cioburile lebedei o speriaseră că şi-ar putea răni mâinile valoroase.

— O lipeşti la loc, a explicat Phoebe. Pe urmă dai cu aur pe crăpături.

— *Kintsugi.*

— Tocilaro! Dar îţi zic eu că Maggy n-o să observe. Nu are un milion de fleacuri din astea în formă de lebădă?

Celine a ridicat mâinile în care avea cele două jumătăţi. Gâtul şi ciocul erau clar de lebădă. Celălalt fragment, spatele şi aripile, ar fi putut fi cu uşurinţă considerate o cochilie.

— E ceva care... a zis Celine. Uite, Phoebe, asta rămâne între noi.

— Sigur, a spus Phoebe.

Celine a unit cele două jumătăţi ale lebedei şi le-a aşezat pe dulap. Era îmbrăcată într-o cămăşuţă şi pantaloni scurţi şi arăta surprinzător de tânără. Când surorile purtau pijamale, părea să nu existe nici o diferenţă de vârstă între ele.

— Nu cred că Luke a spus adevărul, a zis Celine, despre motivul pentru care a lipsit de la petrecerea de logodnă.

Se uita la podea în timp ce vorbea.

Phoebe s-a dus lângă sora ei, în faţa dulapului, şi a rotit lebăda în mâini, cumva, doar pentru a alinia jumătăţile un pic mai bine. Gata. Abia dacă se vedea că era spartă.

— Dacă aş şti ceva despre noaptea aia, a zis Phoebe, ceva care poate. ţi- ar schimba părerea. Dacă aş şti ceva de genul ăsta. Şi aş putea să-ţi spun. Şi nu ţi-am spus până acum. Crezi că ai vrea să ştii?

Celine a luat lebăda din nou şi a ridicat-o în dreptul ferestrei.

— Nu, a zis ea. Nu aş vrea să ştiu.

A pus lebăda la loc.

Apoi a adăugat:

— Nu ai nevoie întotdeauna de povestea întreagă.

— O să fie distractiv, i-a spus Vivian lui Archie.

— Mda, a zis Archie, dând pe gât espressoul, numai că n-o să fie.

O oră şi jumătate până la nuntă.

Shawn îi părăsise ca să se achite de îndatoririle de cavaler de onoare. Vivian şi Archie se mutaseră la o cafenea care avea tapet cu peşti, mese din cuarţit şi covoare persane. După ce s-au aşezat, Archie i-a mărturisit lui Vivian că se răzgândise: nu mai voia să fie martor la nunta tâmpită a lui Luke.

— Are loc la biserica iezuită, a spus Vivian.

— Nu am nimic împotriva iezuiţilor, a spus Archie.

— Păi singură nu mă duc.

— Cum vrei.

— Hai să mai încercăm o dată: Singură nu mă duc. Iar tu spui: În cazul ăsta, Vivian, dă-mi voie să te însoţesc.

Archie nu îi explicase niciodată clar de ce nu mai era cavalerul de onoare al lui Luke. Nu avea timp, spusese el, dar în cazul ăsta de ce să nu fie pur şi simplu unul dintre ajutoare?

— Sunt impresionat că au reuşit să găsească loc la o biserică catolică, a spus Archie. Nici unul nu e credincios.

Vivian a râs.

— Familia lui Celine pare foarte pricepută la a obţine lucruri. Ai văzut ce casă are unchiul ei?

— Dar de ce i-ar interesa asta? Luke e bisexual.

— Care-i legătura?

Archie nu s-a uitat în ochii lui Vivian şi a încercat să mascheze asta privind undeva în apropierea feţei ei. Vivian a simţit că e pe punctul de a apăsa pe un buton.

Habar nu avea ce ar putea face butonul respectiv, ceea ce o întărâta şi mai tare să-l apese.

În cele din urmă, Archie a zis.

— Nu-mi place sofistica. Şi nici cazuistica. Şi nu-mi place când oamenii se mint singuri. Îmi pare rău să-ţi dau vestea asta, dar biserica este homofobă. De ce să te căsătoreşti acolo? Nu respect asta.

— Nu e nevoie să-l respecţi pe Luke, a zis Vivian. Eu trăiesc bine mersi fără să-l respect pe Luke.

Nu când venea vorba despre decizii de viaţă, în orice caz.

Era interesant şi că Archie îl menţionase numai pe Luke, când probabil ştia că şi Celine era bisexuală.

— Nu vezi că se eschivează? a zis Archie. Întâmplător, Luke se căsătoreşte cu o femeie, aşa că e primit la biserica catolică, iar preotul încuviinţează şi nimeni nu înţelege că Luke ar fi putut la fel de bine să se căsătorească cu un bărbat. Aşa, Luke nu e nevoit să se întrebe ce ar fi făcut. Unde ar fi ţinut
ceremonia. Dacă i-ar fi spus familiei lui: nu sunt catolic, nici unul dintre voi nu e catolic practicant, nu vă datorez o nuntă catolică.

Vivian a pus jos ceaşca de cafea.

— Eu cred că asta e problema lui Luke.

Archie părea să mai aibă ceva de spus. Vivian se îndoia că va putea să scoată acel ceva de la el în cafenea.

A adăugat:

— Vrei să ne plimbăm?

*

Au ajuns în Little Venice şi au mers agale de-a lungul canalului. Pe fiecare mal al apei, conacele din perioada Regency şi sălciile plângătoare absorbeau zgomotul străzilor aglomerate din apropiere.

— Pare că întotdeauna mă întorc la apă, a spus Archie. În special la canalul ăsta. Dar cred că e tipic irlandeză chestia asta cu apa. Când bunica ne ducea la mare, ne spunea mereu: „Intraţi?”, fără vreun context, ca şi cum era subînţeles că în apă. În Irlanda nu eşti niciodată departe de mare.

— Nu-i adevărat, a spus Vivian. În Irlanda sunt paisprezece comitate fără acces la apă. Am învăţat asta în clasa a cincea. Nu o să-mi iert niciodată părinţii că au aşteptat până când am ajuns eu adolescentă ca să plece. Dacă ar fi făcut asta cu câţiva ani mai devreme, n-aş mai fi fost nevoită să învăţ unde se află Offaly.

— În fine, a zis Archie, în Irlanda, „fără acces la apă” înseamnă doar că eşti la o oră

distanţă de mare în loc de treizeci de minute.

— Ai fost vreodată în Irlanda?

— Ziceam mereu cu Luke că o să mergem, dar n-am mai ajuns.

Şi aşa au ajuns frumos la adevăratul subiect.

— Vino la nuntă, a spus Vivian. Luke vrea să fii acolo.

— Ştiu, a spus Archie. Dar...

Oare Archie îl mai iubea încă pe Luke?

Prostii! Vivian trecuse peste povestea ei cu Luke în urmă cu opt ani. Archie de ce n-ar fi făcut la fel? Avea un job solicitant şi toate substanţele ilicite de care ar putea avea nevoie cineva. Dar era posibil ca nimic din toate astea să nu-l ajute să-şi uite trecutul. Era posibil să-l facă să rămână blocat în
el.

Poate ar trebui să încerce.

Pe cât de blând a putut, l-a atins pe braţ pe Archie şi a spus:

— Încă mai ţii la Luke?

S-au oprit. Chipul lui Archie i-a confirmat bănuiala.

— Archie.

Vivian l-a îmbrăţişat.

— Archie, uită-te la mine. Luke e un tip cu un job.

— Bine, dar şi eu sunt un tip cu un job.

— Nu, tu eşti tu. Ce vrei să facem? Putem să ne cărăm de aici oriunde vrei.

Archie s-a întors spre Vivian cu un zâmbet pe care îl voia nonşalant.

— Tu trebuie să mergi la nuntă.

— Mă duceam numai pentru distracţie. Poţi să mă distrezi tu acum.

— Vreau să merg. Ştii, să pun punct.

Vivian a oftat.

— Nici unul nu învăţaţi.

— Ce anume?

— Dă-mi voie să explic pentru capul ăsta prost al tău. Când ni se pune pata pe o persoană, bunul Dumnezeu ne ajută s-o uităm când plecăm dracului de lângă ea. Tăiem legăturile. Nu ne mai pierdem vremea în viaţa ei ca un naş mai degrabă neglijent. Ce prostie! Dar, dacă vrei să mergi, a întins ea braţul, hai să mergem!

*

Au luat metroul câteva staţii, apoi au urcat treptele mizerabile spre lumina zilei.

Archie era persoana potrivită cu care să te strecori prin centrul Londrei. Presupunea că ceilalţi se vor mişca să-i facă loc, iar ei aşa şi făceau. Grupurile erau la fel de rapide precum cel mai lent membru al lor şi la fel de neînfricate precum cel mai tupeist.

Au traversat strada.

— Maniac criminal, a zis Archie când aproape i-a lovit un taxi.

— Urăsc maşinile, a spus Vivian.

Ea nu avea carnet şi era mai uşor să se opună decât să înveţe.

Au cotit pe o străduţă cu frizerii, localuri de sushi şi baruri întunecate. Au urmat o stradă mai largă şi o biserică – dar nu, era de ştiinţă creştină, a lor se afla mai departe. Trotuarul a continuat de-a lungul unui drum cu un şir de case diferite. Un bărbat cu hanorac şi o femeie cu rochie mulată se apropiau din direcţia opusă. Veniseră din locuri diferite, sau exista un loc în care se potriveau ambele ţinute?

Alte case, de data aceasta într-un şir uniform de tencuială albă, întreruptă ici şi colo de alei cu foste grajduri convertite în apartamente. Devenise simbol al statutului social să locuieşti într-un fost grajd. Lui Vivian îi amintea de strada din Dublin pe care îşi petrecuse copilăria, unde un dezvoltator convertise o toaletă publică din perioada victoriană în cafenea. „Meniul e în regulă”, spusese tatăl ei, Samuel, „dar nu-ţi vine să mănânci acolo, când ştii ce era înainte”.

Archie a spus că sunt aproape.

În capătul drumului, era un cartier de locuinţe cenuşii, în stil brutalist, şi un conac din cărămidă. În cele din urmă, au făcut dreapta. Găsiseră biserica.

59

Familia McGaw în haos acum; familia McGaw răspândită care încotro.

O oră până la nuntă şi va trebui să înfrunte un trafic îngrozitor.

Grellan avea principiile lui, deşi e drept că pe multe le inventa pe loc. Unul dintre ele era: „Nu face lucruri la care nu te pricepi, fir'ar!" Altul era: „Fă tu lucruri la care nimeni altcineva nu se pricepe, fir'ar!"

Grupul de nuntaşi trebuia să plece şi era clar că nu avea să se mişte singur.

Phoebe. Nu avea tact. Eficientă tocmai din motivul ăsta. După câte se auzea, era la parter, în camera roşie. Nu aşa îi zicea Maggy, dar uitase cuvântul pe care îl folosea ea. „Salon" sau ceva de genul.

— Ea e, a zis Grellan cu oarecare uşurare.

Nepoata lui mai mică era pe canapea, unde se holba la telefon. Făceau des asta amândouă, Celine şi Phoebe, şi auzise odată că ecranele afectează creierul. Dar la fel se spusese şi despre microunde, iar el nu voia să dea ascultare alarmelor false despre tulburările omului modern.

— Care e situaţia, domnişoară? a zis Grellan.

Phoebe şi-a ridicat privirea.

— Celine e îmbrăcată. Acum o coafează, pe urmă o machiază. Domnişoarele de onoare au totul sub control. Maggy şi mami sunt pe cât de pregătite pot să fie.

Grellan a încuviinţat. Alea două o să fie pregătite pentru nunta lui Celine când or zbura porcii.

— Doar tati nu a venit, a adăugat Phoebe.

— Celine vrea să-l aştepte?

Phoebe a clătinat din cap.

— Dezamăgită, dar nu surprinsă, aş zice eu.

— Cu siguranţă.

— Se întreba dacă aş putea să te rog ceva, a zis Phoebe.

— Bineînţeles.

— Dacă tati nu vine, poţi s-o conduci tu la altar?

Şi de data aceasta, principiile lui Grellan s-au ciocnit. Iată un lucru la care, fără îndoială, nu ar fi bun: „(pompă şi) ceremonie". Dar era altcineva care să se descurce mai bine?

Maggy.

Ea era făcută pentru aşa ceva.

Grellan o invitase la dans atunci, cu decenii în urmă, într-o sală de la Centrul Irlandez din Camden. Ea stătea acolo, intermediind parteneriate pentru prietenele ei, fără altă autoritate decât că se ştia cu toată lumea. Lua câte un băieţandru de braţ şi îl împerechea cu câte o fătucă palidă, apoi făcea prezentările şi îi trimitea de acolo. Fireşte, el se întrebase dacă putea fi el cel pe care fata să-l păstreze pentru ea.

— Pe mătuşa ta ar trebui s-o întrebi, i-a zis Grellan lui Phoebe. Ea are aptitudini pentru treburi din astea, cu mirese.

— Are experienţă? a întrebat Phoebe.

— Nu-i nevoie, a zis Grellan. Chestie de pricepere.

— Spilcuit! i-a zis Vivian lui Luke. Perfect, superb şi uluitor! Câteva întrebări.

Încă patruzeci de minute.

Luke stătea cu Vivian şi cu ajutoarele lui într-o cămăruţă luminoasă din partea din spate a bisericii. Când plecase din camera lui de hotel, şi el îi spusese că sigur se duce la ceremonie, ea îi trimisese un reproş – „Eşti chiar nebun" –, dar părea să-l fi iertat. Aşa era Vivian: şocată sau amuzată de mişcările muşuroiului ei, dar niciodată furioasă, niciodată speriată.

În cameră mai erau Shawn, Rakesh de la muncă şi vărul lui Luke, Tiernan. Luke nu putea să nu se gândească la faptul că prima poziţie, ocupată de Shawn, ar fi trebuit să-i revină lui Vivian, dar dintre „cavaler" şi „de onoare", doar jumătate i se potrivea.

În orice caz, Vivian îşi dăduse singură sarcina de a evalua smochingul lui Luke.

— Aştept comentariile tale, i-a zis el.

— Prima observaţie, a spus Vivian.

— Da?

— Ar fi pata de cafea.

Nu-i venea să creadă. Nu-şi luase ochii de la cafeaua Americano tot timpul cât o băuse. Dar pata era acolo, chiar pe pieptul lui.

— N-o atinge, i-a spus Vivian. Mai rău faci. Shawn, adu oţet. Sau merge şi cu votcă.

— De unde?

— Foloseşte-ţi telefonul.

Înainte ca Shawn să dispară din raza lor vizuală, cu atât mai puţin din cea auditivă, Vivian a adăugat:

— Unii învaţă să fie neajutoraţi, alţii nici măcar asta nu învaţă.

J *J i y i* **J**

— Cât timp mai am? a întrebat Luke.

— Nu ştiu. Trimite-i mesaj lui Celine.

*

În seara aceea, aveau să fie în Paris. De vreme ce acolo merseseră în primul lor weekend important, pentru Luke era alegerea firească. La început, Celine răspunsese că ideea de a-şi petrece luna de miere la Paris pare răsuflată. Luke se abţinuse să comenteze despre impulsul ei de a adopta o atitudine snoabă – ăh, Paris, toată lumea a auzit de el.

Existau asocieri neplăcute, sigur. În primul rând, banalitatea romantizării capitalei franceze. Faptul că Celine l-a lăsat baltă pe Luke ca să facă un curs de Chopin cu virtuozul acela polonez. Biletele lor la operă abandonate, împăturite într-un pliant, şi australianca aceea pe care o abordase Luke la bar. Dar Paris era şi muzică electronică live într-un pub lângă Bastilia, cinema în aer liber pe pajiştile din Parc de la Villette şi o expoziţie de fotografie Group f/64 pe care o văzuseră într-o fostă sală de dans. Mâncare marocană la Au P'tit Cahoua, o instituţie a celui de-al 13-lea arondisment – separatoare cu filigran crem, adieri de chimion, usturoi şi piper negru. Făcuseră toate astea. Nu însemnaseră nimic?

Numai că amintirea depindea de creierul care o adăpostea. Celine ar fi povestit probabil: „Am fost la Paris şi m-am gândit la muzică." Aşa vedea ea lumea. Făcea X şi se gândea la muzică. Făcea Y şi se gândea la muzică. Uneori, cu ea era şi un accesoriu pe nume Luke. Poate avea şi el o viaţă interioară, bravo lui.

Vivian avea dreptate: aventurile lui Luke erau evidente. Dacă Celine voia vreodată să investigheze, putea afla repede. Era de ajuns să întrebe o domnişoară de onoare sau chiar pe fosta ei, Maria, din moment ce Maria părea să ştie tot. Să o întrebe pe Phoebe?

Putea să întrebe pe oricine din limuzina nupţială care se apropia acum de biserică. Oricine avea să-i spună lui Celine: Pleacă!

*

Vivian s-a întors în camera mirelui, iar Luke şi-a şters pata de pe cămaşă cu un şerveţel înmuiat în votcă.

— Apasă, nu freca, nu freca, să văd dacă poate să-ţi împrumute cineva o cămaşă, a spus Vivian şi a plecat iar.

Vărul lui Luke, Tiernan, s-a întors spre el şi a spus:

— A, uite, de ce nu faci schimb cu mine?

— Tragi de timp, ai? a spus colegul lui Luke, Rakesh. Pe urmă ar trebui să faci schimb şi tu, şi tot aşa.

— Cam aşa e, a zis Tiernan, de parcă îşi reconfigura întreaga filozofie de viaţă.

Rakesh a primit un telefon şi a ieşit din cameră. Shawn încă era plecat să caute votca pe care o găsise Vivian între timp.

— Mă cheamă natura, a spus Tiernan.

I-a tras o palmă tare pe spate lui Luke în timp ce ieşea.

*

Pe urmă, Luke a rămas singur.

Şi-a dat jos cămaşa şi a zgâriat cu unghia pata de cafea.

Celine îi scrisese că ajunge în zece minute, ceea ce însemna cel puţin douăzeci. Toată familia ei era aşa. Susţineau că e o chestie tipic irlandeză, uitând că Luke era pe jumătate irlandez, că locuia şi muncea în Irlanda şi că văzuse cu ochii lui că unii irlandezi ajung la timp.

Mireasa îi arătase rochia în apartamentul lor din Dublin, de la nr. 23. Fusese a bunicii ei şi data din anii şaizeci. Avea mâneci ca de tricou, vintage, un luciu alburiu şi corsaj croşetat. De la distanţă, semăna cu chestia de bumbac pe care o purtase Celine în seara în care îi dăduse lui Luke cana cu Mozart. Poate că, în timp ce Celine se îndrepta spre altar, el avea s-o vadă pe ea, pe cea de atunci. Ea o să intre pe uşa bisericii, iar el o să se întoarcă şi o so vadă.

Şi ea o să se apropie tot mai mult de el, până când n-o să mai fie chimie sau o posibilitate, ci o persoană reală.

I se sculase părul pe braţe. Aer prăfos – sedimente de pe pereţi, poate. Şi-a răsucit inelul. A

făcut câţiva paşi. S-a răsucit, a păşit, s-a răsucit, a păşit. Cămaşa i se lipea de spate. Transpira abundent. Doamne!

Muşchii îi erau încordaţi, de parcă se pregăteau să fugă.

Încă treizeci de minute.

*

O bătaie în uşă şi vocea lui Vivian:

— Ghici cine e.

— Tu, a spus Luke.

— Ghici şi mai cine.

Uşa s-a deschis, şi acolo era Archie.

61

În limuzina nupţială se auzea Abba. Celine a văzut portativul în minte.

I Do, I Do, I Do, I Do, I Do. Măsura în patru timpi, do major. La fel era şi marşul lui Mendelssohn: măsura implicită, acord banal. Oare toţi compozitorii credeau că mariajul e pentru pămpălăi? Dar versurile Abba spuneau o altă poveste. „No hard feelings if we can't make it"8 – o atitudine tipic suedeză. Dacă ar fi fost scrise de un irlandez, ar fi vorbit despre cum îţi zdrobeşti capul de o stâncă, şi nu pentru că te-a pus altcineva, iar apoi cum îl blestemi pe Dumnezeu că persoana iubită te-a respins, chiar şi după ce te-ai dus şi ţi-ai zdrobit capul pentru ea.

Unii denumesc cele cinci linii orizontale cu notele muzicale „pentagramă", nu „portativ". Un clarinetist din Boston de pe un vas de croazieră pe care cântau amândoi ţipase odată la Celine din cauza asta. El zicea că a) „portativ" înseamnă portabil şi, prin urmare, b) toată lumea ar trebui să folosească termenul „pentagramă", nu „portativ", când se referă la notaţia muzicală. Celine i-a răspuns că şi „pentagramă" mai are un sens, acela de stea în cinci colţuri, deci argumentaţia lui nu are nici o logică pentru ea. Aşa că, deocamdată, datorită moştenirii colonialismului britanic asupra formării ei muzicale irlandeze, o să continue să folosească termenul vechi: „portativ". Clarinetistul i-a zis să-i dea dracului pe tipii ăia şi să adopte „pentagramă". Nu au făcut prea mari progrese după aceea.

De ce simţea nostalgie faţă de tipul ăla? Poate îi era dor de un conflict deschis.

Limuzina era deja blocată în trafic.

— Şi cum se simte mireasa? a întrebat Grellan.

— Mireasa se simte minunat, a zis Celine.

Maggy a boscorodit traficul:

— De ce au ieşit toţi azi pe stradă? E ziua tuturor nătărăilor?

Banchetele limuzinei erau capitonate în bordo. Pe plafon era o oglindă în care puteai să vezi că arăţi ca un câine anxios. Celine stătea faţă în faţă cu mama, mătuşa şi unchiul ei. Alături de ea erau domnişoarele de onoare: Phoebe, Tanja şi încă o prietenă de la Conservator, Ro, cea despre al cărei iubit bârfise Maria. Măcar Luke nu făcea asta: să poarte un război psihic deghizat împotriva întregului ei cerc social. Făcea asta numai cu ea. Chiar ştia cum să facă o fată să se simtă specială.

Luke, Luke, Luke.

Deşi în limuzină era cald, Celine tremura în rochia ei cu mâneci scurte.

În poşeta albă cu mărgeluţe pusese cele două jumătăţi ale lebedei sparte. La sugestia politică a lui Phoebe, Celine o informase pe Maggy despre accident doar după ce se urcaseră în limuzină. Înconjurată de familie, într-un mediu luxos, Maggy râsese nonşalant: „Sigur, consider-o un dar de nuntă. Jumătate pentru el, jumătate pentru tine. Dar ai grijă să nu te tai la deget." Pe urmă, Phoebe a întrebat cine primeşte fundul şi orice urme de furie rămase în Maggy au fost direcţionate către Phoebe.

Poşeta miresei încă se afla în poala lui Celine. Înfăşurase fiecare jumătate de lebădă în câte o şosetă, ca să-şi protejeze mâinile, şi purta mănuşi de satin, ca să fie sigură.

Cristalul nu putea s-o rănească.

Dar Luke, da.

62

Vivian închisese în urma ei uşa camerei în care se afla Luke şi plecase să-l caute pe Archie.

Încă douăzeci de minute până la începerea ceremoniei.

Muşuroiul ei se umplea.

Cunoscuse câţiva dintre membrii familiei lui Luke la petrecerea de logodnă, cu un an

înainte. Iată-i pe partea lui de biserică. Mama lui arăta ca o Celine de cincizeci şi cinci de ani. Aceeaşi faţă pătrată, aceleaşi haine discrete, aceeaşi nevoie stilată de control. Femeile astea monotone îşi justificau monotonia pretinzând că asta le scuteşte să mai ia decizii. Prostii! Dacă „roşu sau albastru?” îţi provoca o cădere nervoasă, probabil aveai aşa ceva şi dacă purtai bej.

L-a urmărit pe Shawn când a intrat în biserică. Se ducea înapoi în camera mirelui? Era oprit la fiecare câteva strane de prieteni de la universitate.

Fuseseră populari toţi patru la Magdalen. Se vedea după câţi foşti colegi veniseră acum. Pe atunci nu-şi dăduse seama, pentru că erau fericiţi în bula lor închisă. Fuseseră lucruri despre care nu putuse să discute cu băieţii, nici măcar cu Archie, care era considerat ba grec, ba indian, şi era oprit mai rar de
portari. „Accesul interzis pentru vizitatori.” Încercase să poarte blazere pepit şi pantofi Oxford maro – cum să vă arăt, cretinilor, că învăţ aici, ah, ştiu, o să port pantofi cu acelaşi nume ca nenorocita asta de universitate –, dar bărbaţii aceia continuau să o oprească, aşa că pe urmă purtase orice avusese chef.

Învăţase deja că nu-i poate repara pe alţii. Singurul lucru pe care avea nevoie să-l ştie, în orice tranzacţie umană, era dacă relaţia respectivă e bună pentru ea; dacă se potriveşte. De aceea îi dăduse papucii lui Luke la douăzeci de ani. „De ce nu-mi scrie?” nu era treaba ei. Adevărul e că el nu scria, iar ea voia pe cineva care să-i scrie.

Shawn a venit alături de ea pe culoar. A bătut cuba.

— Poţi să-i spui lui Luke că e aproape ora?

— Îl caut pe Archie, a spus Vivian.

— De ce?

— Cămaşa lui Luke.

— A, da. Futu-i! Am uitat să cumpăr oţet.

Nu era nici urmă de Archie pe partea lui Luke de biserică, aşa că Vivian şi- a trecut privirea peste jumătatea lui Celine.

Principalii membri ai familiei McGaw nu ajunseseră încă; aveau să vină odată cu mireasa. Dar mătuşile erau acolo, cu costumele lor de tweed, iar rudele mai tinere aveau capetele alea mari de irlandezi. Puteai să le deosebeşti pe irlandezele albe din Irlanda de irlandezele albe din diaspora, pentru că cele din diaspora nu se dădeau cu fond de ten portocaliu, decât dacă erau genul cu Fiat 500, iar atunci se dădeau chiar cu mai mult. În ceea ce-i priveşte pe bărbaţi, cei din Irlanda aveau mai multă acnee sau aşa păreau, pentru că erau mai palizi.

Vivian nu era la fel de interesată de diferenţele acestea ca Archie, dar îi făcea plăcere să-şi clasifice furnicile.

Şi iată-l şi pe Archie, aproape de ieşire.

Vivian i-a făcut cu mâna. „Archie!”, a strigat ea pe muţeşte. „Vino!”

Luke avea nevoie de o cămaşă. Amândoi băieţii aveau nevoie să vorbească. Iar dacă muşuroiul lua foc, ea putea să-l privească.

63

Aveau la dispoziţie cincisprezece minute s-o ducă pe Celine la biserică.

Pentru Phoebe, compartimentul din spate al limuzinei arăta astfel:

<u>Locurile din faţă, în spatele şoferului</u>

Brigid – Grellan – Maggy

<u>Locurile din spate</u>

Celine – ea – Ro – Tanja

— Ăsta e drumul? a întrebat mătuşa Maggy.

— Da, a răspuns Brigid.

— Drumul spre biserică? a zis Maggy.

Grellan a răspuns:

— Aşa arată Maps.

— Eu pe Maps o întreb? a zis Maggy. Sau pe ochii din capul tău?

— Ochii au întrebat-o pe Maps, iar Maps a zis că ăsta e drumul, a zis Grellan.

— Dacă nu e ăsta drumul, o să întârziem, a spus Maggy.

Phoebe a zis:

— Oricum întârziem.

— O să întârziem şi mai mult, a spus Maggy.

— Ce muzică e la ceremonie? a întrebat Ro.

Domnişoara de onoare care nu se culcase cu Luke. Aşa îşi amintea Phoebe J J J cine era Ro. Dacă asta nu-ţi spunea tot ce aveai nevoie să ştii despre Luke...

De la geamul ei din limuzină, Celine a spus:

— Nimic neobişnuit. Mendelssohn.

— Ah! a zis Ro.

Părea că nu vrea să fie nepoliticoasă.

— Cam clişeu, nu? a zis Tanja, care nu avusese niciodată astfel de scrupule.

— E clişeu numai dacă eşti plicticos, a zis Celine. Dacă nu poţi să ai gânduri noi despre lucruri vechi. Partitura asta este foarte complexă. Şi înseamnă ceva pentru oamenii care nu cunosc compozitori. Înseamnă ceva pentru Luke.

— Asta-i drăguţ, a zis Ro.

Nu prea aveau ce să răspundă la aşa ceva, aşa că au tăcut toate.

Conversaţia vârstnicilor s-a auzit din nou din partea cealaltă a limuzinei.

— Religia e precum copiii, spunea unchiul Grellan. Dacă ai una nouă, doar despre asta vorbeşti, dar vrei să auzi numai despre a ta.

— Mai puţin când eşti catolic, că atunci e cel mai rău să auzi despre religia ta, a spus Brigid.

Phoebe a intervenit:

— Sunteţi în Irlanda, le-a zis mamei şi unchiului ei. Catolicismul e sexi în Anglia. E primul lucru pe care-l spui oamenilor, dacă eşti catolic.

— Nu-i adevărat, a zis mătuşa Maggy. Sunt în ţara asta de patruzeci de ani, domnişoară. Ştii cui i-am spus că sunt catolică?

— Preotului tău, a zis Phoebe.

— I-am spus coafezei anul trecut, a răspuns Maggy. Era Miercurea Cenuşii şi aveam cenuşă pe frunte, na, iar ea m-a întrebat dacă e o mască de cărbune.

— Şi asta era? a spus Phoebe.

— Atât, a zis Maggy. Nici unui alt suflet în afară de coafeză, care e o comoară, să ştiţi. Sunt dependentă de femeia aia, pe cuvânt. Nici unui alt suflet nu i-am mai zis vreodată că sunt catolică.

— Nu ştii ce pierzi, a zis Phoebe.

Maggy a dat să răspundă, când a văzut ceva.

— E drumul, a spus ea şi a ţipat. Biserica! Uitaţi, e biserica...

64

Vivian l-a condus pe Archie în camera mirelui şi l-a invitat înăuntru, ca să facă schimb de cămăşi cu Luke.

— Vă las în intimitate, a zis ea şi a închis uşa.

A rămas afară şi a aşteptat.

65

O vreme, Luke şi Archie nu au spus nimic.

În cele din urmă, Archie a vorbit.

— S-ar putea – cred că ar fi mai bine să împrumuţi cămaşa de la altcineva.

— Stai, a zis Luke. Îmi pare bine că ai venit.

— Vivian m-a adus cu forţa.

— Archie, a spus Luke, putem să vorbim?

— Ce, acum?

— Mda.

— Bine, dar... a spus Archie şi s-a oprit. Nu te însori?

— În legătură cu asta, a spus Luke.

Când a fost clar că Archie nu o să răspundă, Luke a continuat:

— Nu sunt sigur.

Archie tot nu a spus nimic.

— Dacă să mă însor, a zis Luke.

— Păi, a spus Archie, conform programului, ai zece minute să te hotărăşti. Dar îmi închipui că Celine o să întârzie cel puţin cinci.

Luke a râs.

Din nou tăcere. În cele din urmă, Luke a spus:

— Nu am fost sincer.

— Nu? a zis Archie.

— Nu. Când zic că nu sunt sigur – adică, îţi explic doar dacă vrei.

Archie a spus:

— Cred că de tine depinde asta.

— Corect.

Bonomia din vocea lui Luke suna fals.

— Sincer, nu mă pricep prea bine să ştiu ce vreau.

Archie a izbucnit într-un râs ascuţit.

— Trebuie să te contrazic aici, bătrâne. Am petrecut mult timp negând realitatea. Dar întotdeauna a fost glorios, evident de clar ce vrei. Tu vrei ce am făcut până acum. Mi-ai spus chiar tu asta acum zece ani. Ar fi trebuit să ascult.

— Îmi pare rău.

— Numai pentru că, în sfârşit, eşti obligat să decizi.

Acum Luke nu-şi mai putea controla panica.

— Dar, dacă nu ar trebui să alegem.

— Prea târziu. Acum câteva luni sau chiar săptămâni, ai fi putut să vii spre mine. Chiar şi azi-dimineaţă, ai fi putut să mă ai. Dar nimeni nu stă nemişcat pe vecie. Poate într-o zi o să înveţi că toţi ceilalţi sunt la fel de interesanţi ca
tine sau poate nu. Nu-mi pasă.

— Archie. Spune-mi, şi eu o să.

— Nu face asta!

— Nu vreau să-ţi irosesc timpul promiţând că o să mă schimb, a zis Luke. Nu poţi să mă crezi. Nici nu mă aştept la asta. Dar dacă.

— E posibil să te schimbi, a zis Archie. N-aş paria bani pe asta, aşa că n-o să-mi pariez viaţa.

La început, Luke nu a răspuns. Pe urmă:

— Eu ţi-am spus.

— Ce? a întrebat Archie.

— Nimic.

— Repetă-mi ce ai spus.

— Că. Ţi-am zis că nu mă pricep la relaţii.

— Ştii ceva, Luke? a spus Archie. Eu am iubit o idee. În mintea mea erai un idiot, dar unul căruia îi păsa. Tu? Tu nu eşti nimic. Nu te deranjează dacă mă răneşti. Te deranjează doar dacă eşti învinuit pentru asta. Aşa că, pentru aţi îndeplini dorinţele, o să mă gândesc la tine ca la o tenie. Tenia nu a greşit cu nimic. Tenia nu poate concepe răul. Dar, dacă o tenie ar continua să-şi bată joc de mine, aş scăpa de ea.

Archie a plecat pe uşa interioară. Aceasta s-a trântit.

*

Sau n-a fost aşa.

O vreme, Luke şi Archie nu au spus nimic.

În cele din urmă, Archie a vorbit.

— S-ar putea – cred că ar fi mai bine să împrumuţi cămaşa de la altcineva.

— Stai, a zis Luke. Voiam doar să-ţi mulţumesc că ai venit.

— Cu plăcere, a zis Archie. Asta a sunat sec. Vorbesc serios, să ştii. Uneori îmi doresc – nu, mi-am dorit –, dar, mă rog, nu contează. E ciudat că te însori. Dar o să mă obişnuiesc.

— Celine mi-a zis odată, a spus Luke, că fiecare relaţie are nevoie de o armonie şi o melodie şi că nu se poate să ai doar melodie.

Vorbea de parcă îşi amintea ceea ce îşi explicase deja sieşi.

— Şi încă ceva despre. Sincer, nu ştiu dacă ea este de acord cu mine, dar
nu poţi să te constrângi să-ţi iei angajamentul într-o relaţie. Ca atunci când înveţi să cânţi la pian. E nevoie de multă muncă, şi partea asta o alegi. Dar trebuie şi să vrei, şi nu e vina ta dacă nu vrei.

— Aşa e, doar că nu sunt sigur de ce ţii atât de mult să mă convingi pe mine, a zis Archie, nu fără amabilitate.

— Bun, a zis Luke. E ceva ce ştii. Indiferent dacă avem – Celine urăşte cuvântul ăsta, dar, în fine –, dacă avem talentul ca să facem treaba asta să meargă. Oricum, o să aflăm. Asta e singura aşteptare pe care o poţi avea de la căsnicie. Să afli.

— Aproape a ajuns, a spus Archie. Hai, repejor!

O pauză, timp în care se presupune că bărbaţii au schimbat cămăşile între ei.

Apoi Luke a intrat în biserică.

*

Sau nu a fost aşa.

Primul final era posibil. La fel şi al doilea.

Dar, cu urechea aproape de uşă – nu lipită, căci avea şi ea nişte standarde, ci aproape –, Vivian a auzit următoarele.

O vreme, Luke şi Archie nu au spus nimic.

În cele din urmă, Archie a vorbit.

— S-ar putea – cred că ar fi mai bine să împrumuţi cămaşa de la altcineva.

— Stai, a zis Luke şi i-a sunat telefonul.

Trei ţârâituri.

Atunci Luke i-a spus lui Archie:

— E Celine. Vrei să...

— Am înţeles.

Archie a ieşit şi a închis uşa în urma lui. Când a văzut-o pe Vivian, a ridicat din sprâncene. Vivian i-a zâmbit din colţul gurii. Au rămas aşa, în linişte, în faţa camerei mirelui.

Ţârâitul telefonului lui Luke se auzea prin perete.

Au auzit o pauză, apoi:

— Celine?

66

Ajunseseră cu cinci minute întârziere.

Când limuzina trăgea în faţa bisericii, dinăuntru se auzea *At Last* de Etta James, dar Celine încă avea ABBA în cap. Voci texturate, secvenţă de saxofon. Fără resentimente, dacă nu reuşim.

Măcar de-ar fi aşa uşor!

Grupul miresei a coborât, însă Celine a rămas aşezată.

Tanja adusese confetti şi fluiere de hârtie, pe care le-a împărţit cu grupul afară. Toţi ţipau şi râdeau, iar fotograful a dezlănţuit o rafală de poze cu ei. A ţinut butonul apăsat, iar clicurile s-au succedat ca nişte gloanţe. Clic-clic-clic peste Etta James, iar limuzina păstra mirosul înţepător rămas de la parfumurile a nenumărate femei. Câte alte mirese mai fuseseră în maşina aceea? Şi unde erau acum? Mai erau căsătorite?

Fluiere de hârtie, râs, clic, tut, râs, clic, iar ea voia asta, chiar voia, dar era nefericită din cauza minciunilor.

Luke aştepta în biserică şi era prea târziu, iar acum trebuia să se mărite cu el.

Tot anul, Celine simţise o apăsare în piept. La fel se crispase şi când Maria voise ca ea să mintă. Îşi suprimase furia faţă de Luke, o zdrobise cât de mult putuse, dar acum, să stea în faţa tuturor cunoscuţilor şi să se prefacă încă o dată...

Ar fi fost cea mai mare minciună pe care o spusese vreodată şi către cel mai mare public.

Iar tot restul vieţii ei ar fi avut la bază acea minciună.

Una era să lipeşti un obiect spart – să îndepărtezi aşchiile, să laşi marginile curate, să pui lipici pe ele, şi apoi să pictezi cu aur pe deasupra. Atunci nu te prefăceai că lucrul acela nu căzuse; toată lumea ştia că îl culeseseşi de pe jos. Celine avea să fie mult mai îndrăzneaţă astăzi, în drum spre altar. Avea să strângă în mână cele două jumătăţi, să le considere un întreg şi să ignore faptul că ar putea-o face să sângereze.

Şi-a încleştat degetele pe poşetă, în jurul lebedei sparte.

— Te grăbeşti, Celine?

Phoebe şi-a băgat capul înapoi în limuzină.

— Aşteaptă lumea.

— Doar o clipă, a zis Celine.

— Mişcă-te!

— Nu.

— Nunta.

— Nu.

— Nunta, nunta, nunta.

— Phoebe, ce Dumnezeu? – şi Celine a atins din nou poşeta şi a chemat-o pe sora ei în

maşină.

— Celine, a zis Phoebe, care-i buba?

— Nici una.

— Haide!

— Nici una, a zis Celine. Doar că. vreau să ştiu.

— Ce?

— Mai devreme, când m-ai întrebat. m-am răzgândit. Vreau să ştiu.

Aşa că Phoebe i-a spus.

Din biserică se auzeau acorduri. Organistul se încălzea. Aparatul foto clicăia, fluierele şuierau, confetti zburau. Rochiile verzi ale domnişoarelor de onoare se înfoiau. Grellan şi Brigid se ştergeau la ochi; Maggy întindea şerveţelele pe care le luase întâmplător la ea. Iar surorile se cuibăreau în maşină, Phoebe o ţinea pe Celine de mână, iar Celine ţinea poşeta, care, la rândul ei, ţinea înăuntrul ei cristalul spart.

— Du-te tu afară şi explică-le, i-a spus Celine lui Phoebe.

Pe urmă Celine a luat telefonul.

67

— Celine?

— Luke.

— Eu.

— Celine?

— Sunt aici, Luke.

— Zi ceva.

— Celine.

— Luke. Nu pot.

68

Ora 20:00, restaurant pe acoperiş, la etajul douăzeci.

*

— Shoturi! a decretat Maria.

Gaşca ei s-a conformat.

Tanja, Grâinne, Ro, Jack: toţi prietenii de la Conservator, în afară de Celine. De înţeles în condiţiile date. Măcar Celine plătea pentru băuturi. Sau, mai degrabă, familia ei plătea. Celine n-ar fi avut cum să achite nota de plată pentru băutura la discreţie a 150 de persoane în centrul Londrei. Celine, spre deosebire de Maria, încă nu câştigase un premiu internaţional pentru pian. Celine, spre deosebire de Maria, nu avea un contract de înregistrare cu Deutsche Grammophon. Celine, spre deosebire de Maria, nu avea un număr imens de urmăritori pe YouTube. Şi Celine, spre deosebire de Maria, fusese prima din ele două care avusese altă relaţie pe termen lung – care acum dăduse ortul popii cu surle şi trâmbiţe. Biata Celine!

Au sosit cinci shoturi de tequila cu sare şi lămâie.

Poate Maria bea ca să-şi sărbătorească triumful. Sau poate Maria bea pentru că, în ciuda succeselor ei, încă îşi pierdea vremea pe la nunta anulată a fostei ei iubite. În orice caz, tequila era fructată.

— Nu te uiţi pe unde mergi? a zis Maria.

Cavalerul de onoare al lui Luke se lovise de ea. Shane? Seamus?

Cavalerul de onoare nu a răspuns nimic. Încerca să scape de fotograf.

*

— la-te şi tu după semne, a spus Shawn.

Fotograful l-a privit cu uimire prin lentilă.

— Mai pozează un pic.

— Frate, nu pozam deloc, a zis Shawn.

— Mă urăşti, dragule! – încă fixându-l prin lentilă. Iubitule, mă dispreţuieşti. Ah – ia uite – ăsta nu-i cumva un zâmbet? Stai aşa, scumpule!

Shawn s-a lăsat fotografiat. Iar nenorocitele alea de poze-bust, tip corporatist. Şi chestia cea mai nasoală la nesimţiţii ăştia – dacă-l întrebi pe el – era că te tratau ca pe un puşti idiot. Mititelul de Shawn nu vrea să zâmbească? Nu, bulangiule! Shawn are alţi peşti de sfârâit în wok. În tigaie sau cum pana mea îi zice.

Nu putea să gătească nici dacă-l picai cu ceară, dar putea să-ţi spună următorul lucru: împreună, salvaseră situaţia.

El şi mătuşa lui Celine, Maggy.

În urmă cu o oră, la biserică, Maggy îi făcuse semn lui Shawn în timp ce organistul se încălzea. „Ai auzit că tocmai au anulat nunta?” a zis Maggy, iar când Shawn a negat, ea i-a şoptit câteva propoziţii la ureche. Ei, pe naiba! Dar, pe urmă, Maggy a adăugat: „Recepţia oricum e plătită, aşa că o să-i trimitem pe toţi acolo. Eu mă ocup de partea miresei, tu de a mirelui.” De acolo, fusese uşor. Băutură la discreţie; valea, nătărăilor! Unii dintre ei cică, Shawn, ce dracu’ se întâmplă? Dar el le spusese: „Îţi explic mai târziu, hai odată, omule!” şi pe urmă plecaseră cu toţii de la biserică şi ajunseseră la restaurant, dar el tot nu le răspunsese la întrebări. Nu le zisese nimic. Asta înseamnă să fii cavaler de onoare.

După ce a scăpat de fotograf, Shawn i-a găsit pe tovarăşii lui de îndatoriri, Rakesh şi Tiernan, aşezaţi pe două fotolii din catifea într-un colţ.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, le-a zis Shawn celorlalţi bărbaţi fără vreun preambul, adică dacă vreţi să ştiţi părerea mea, dragostea înseamnă scutece.

Rakesh s-a uitat la telefon, iar Tiernan s-a scărpinat în cap.

Shawn a continuat neperturbat.

— Afecţiunea înseamnă că-ţi place cineva. Dragostea înseamnă că o să-i schimbi scutecele. Dacă e nevoie. Înţelegeţi ce zic?

— Nu, a zis Rakesh, nu prea.

— Ce vreau să spun, a zis Shawn – trebuia să ai răbdare cu el – e că, înainte să faci un copil, trebuie să te întrebi: o să-i schimb scutecele copilului ăstuia? Şi nu numai când e bebeluş. Dacă dă un autobuz peste el când are doişpe ani şi nu-şi poate mişca braţele şi e incontinent tot restul vieţii, o să-i schimb scutecele? Tre’ să te întrebi asta. Şi dacă nu poţi să răspunzi „da”, nu
face un copil.

— Ei, a zis Tiernan.

— La fel cu animalele de companie. I-am zis lui Luke când el şi Celine şi- au luat pisica aia. Am zis, când pisicuţa o să îmbătrânească, poate o să înceapă să se răhăţească pe podea. Va trebui să strângi după ea sau să-i pui scutece. Dacă nu poţi să faci asta, nu-ţi lua pisică.

— Iar Luke ţi-a ignorat sfatul ăsta înţelept? a întrebat Rakesh.

— Dacă vreţi să ştiţi ce cred eu, cred că o să-i schimbe scutecele pisicuţei, dar n-o să fie încântat de treaba asta. Celine cu siguranţă n-o să le schimbe. Aşa că Luke ar trebui să rămână cu pisica. Dar, fraţilor, prieteni, compatrioţi, uite ce zic eu. Dacă îi spui cuiva că o să-l iubeşti toată viaţa, prin asta se subînţelege că o să-i schimbi scutecele.

— Auzi, a spus Tiernan, ăsta era discursul tău de cavaler de onoare?

— Ha, ha, bulangiilor! Dar dacă vreţi să ştiţi cum văd eu lucrurile, există multe evenimente în viaţă în urma cărora jumătatea ta ar putea să rămână în scutece. Iar dacă tu nu vrei să-i schimbi scutecele nu înseamnă neapărat că eşti un om rău. Dar nu te căsători cu persoana aia. Eu de asta nu-mi bat capul cu relaţiile.

— Pentru că – a rostit Rakesh lent, de parcă voia să-i ofere lui Shawn timp să vină cu un argument mai bun – pentru că, atunci când te înţelegi bine cu cineva, începi să ai gânduri intruzive despre cum ai putea ajunge să-i schimbi scutecele.

— Mda, frate! Stai, iar a venit ăsta. Idiotul cu aparatul foto.

Shawn i-a arătat un deget fotografului.

*

Fotograful a ţinut cont de gestul lui Shawn şi s-a făcut nevăzut.

A scanat mulţimea.

De la cel mai copt la cel mai crud, toţi erau mangă.

Nu erau copii, din fericire. Un coşmar pentru fotograf. Nici o apreciere a unghiurilor.

Acum, măreşte distanţa focală. Surprinde locul înainte de apusul soarelui. Pereţi şi plafon din sticlă. Privelişte: Hyde Park, Kensington High Street, clădiri rezidenţiale grandioase, şiruri de case identice – sau, dacă preferi,
Mayfair, zgârie-nori şi Tamisa. Adorabil, adorabil, adorabil. Clic!

Vizavi de bar era un ring de dans. Vreo treizeci de petrecăreţi deja migraseră înspre el. Frumos. Clic, clic, clic. Alţii stăteau pe băncile lungi de lemn, cu coatele dispuse în jurul farfuriilor goale şi tortului cu cinci etaje, mâncat pe jumătate. Un grup mai mare de invitaţi dădeau târcoale barului. Unii rătăceau către şi dinspre toalete – Ce tot făceau femeile acolo? Depuneau ouă? – sau stăteau aşezaţi lângă ferestre, minunându-se de privelişti. Arătau

aproape poetic. Clic.

Fotograful a aşteptat alte instrucţiuni de la muza sa.

Nu a mai primit nici una, aşa că l-a căutat pe Grellan.

Iată-l – lângă tort, strigând.

Distanţă focală micşorată.

Clic.

*

Familia McGaw mânca şi bea, cu accent pe „bea”.

Toţi prezenţi, toţi corecţi.

Grellan, Maggy, bineînţeles, Brigid, Phoebe, mătuşica Bernadette şi fiica cea mică a lui Flann, Sorcha. Şi Flann, fratele lui Grellan, era acolo, în colţ, unde îi desfăta pe prietenii lui Luke de la Oxford cu ştiinţa lui despre vânzările de vite. Sfatul lui Flann nu valora nici cât o ceapă degerată, un lucru pe care Flann şi sfaturile lui le aveau în comun, dar prefăcuţii ăia neîndemânatici erau uşor de convins. Că nu-i mai tace fleanca aia! „Hai să vă zic cu cât se dau junincile.” Flann habar n-avea care-i stânga şi care-i dreapta, dar lasă-l pe bietul prostan să se simtă bine.

Celine?

Grellan o văzuse pe nepoata lui mai devreme la recepţie. Încă purta rochia de mireasă şi se îndrepta direct spre bar. O adevărată McGaw: alcoolul, ultima oprire pe orice grafic. Era posibil să bea încă, într-un colţ. Mulţimea din jur se făcuse suficient de mare cât s-o acopere.

Un chef reuşit, chiar şi în condiţiile date. Şi asta i se datora în mare parte lui Maggy.

— Ce straşnic ţi-a ieşit! i-a strigat Grellan de vizavi.

Între ei era tortul, un monstru cu glazuri în formă de bujori. În urmă cu o oră, când îl tăiase, Maggy smulsese figurinele nupţiale şi le pusese pe o farfurie. Pentru scurt timp, rămăsese cu cuţitul deasupra miniaturii lui Luke, dar până la urmă îl cruţase; Domnul avea să-i decidă soarta; sau, dacă nu, personalul de curăţenie.

— Ce-ai zis?! i-a strigat Maggy înapoi lui Grellan.

— Te-ai descurcat bine cu toată brambureala.

— De azi? a zis Maggy. N-a fost nici o brambureală.

— Vorbesc în general, a spus Grellan, dar, de obicei, înainte de recepţie, are loc o nuntă.

— Ei, acum, a zis Maggy. Gin din partea casei şi fără preoţeală. Unele lucruri cer muncă de convingere, altele sunt floare la ureche.

— Apropo, ai văzut-o pe Celine?

— Nu. Poate sora ta a văzut-o, a zis ea, arătând spre Brigid.

*

De pe ringul de dans, Brigid i-a surprins privirea lui Grellan. A zâmbit şi şi-a extins zâmbetul către Maggy, salvatoarea familiei. Scorpia aia ar fi trebuit să-şi vadă de treburile ei cu zeci de ani în urmă, dar n-ai să vezi aşa ceva.

Fiica cea mică a lui Brigid, Phoebe, purta negocieri aprinse cu DJ-ul. Stăteau la platane şi se luptau ca pisicile din Kilkenny[9].

— Pune Mitski! a strigat Phoebe.

— Mitski nu e muzică de nuntă, a strigat la rândul lui DJ-ul.

— Nunta a fost anulată.

— Dar...

— Pune Mitski!

Au ajuns la un compromis: au căzut de acord asupra piesei *Washing Machine Heart,* care avea un ritm vesel. Pe urmă, Brigid a ascultat cu atenţie versurile. Încă unul dintre cântecele lui Phoebe de fată tristă, cum le spunea ea, despre cum solista intră într-o relaţie care ştie că o va distruge. Chestia asta nu s-a schimbat niciodată, nu-i aşa? Indiferent cât de mult au avansat femeile din punct de vedere al egalităţii juridice, instituţionale sau cum vrei să-i zici, tinerele încă îşi oferă inimile în căuşul palmelor, astfel încât orice vultur să se poată năpusti. Brigid făcuse asta în urmă cu treizeci de ani.

Fostul ei soţ se considerase un bărbat complicat. Dacă problema ar fi fost a ei, Brigid ar fi întrebat: care sunt complicaţiile şi cum poţi să le simplifici? Dar, pentru el, era destul să-şi încline capul şi să audă o trosnitură.

Măcar Phoebe ieşea numai cu femei, deşi, din câte ştia Brigid, puteau să fie unele rele. O fătucă independentă, asta mică a ei – poate prea independentă, în cămăruţa ei tristă din

Londra. Dar, pe măsură ce cântecul lui Mitski se estompa, Phoebe se legăna mulţumită. Se pricepea grozav la dans. Păcat că nu se prinsese baletul de ea.

Phoebe era în siguranţă. Dar Celine?

Brigid a scanat încăperea, căutând o pată albă. Nu abia o văzuse pe Celine, în urmă cu mai puţin de o oră? Undeva la bar, dacă nu o înşela memoria.

Nici urmă de ea.

Atunci, un grup de costume s-a destrămat. Celine fusese în spatele lor, cocoţată pe scaunul cel mai îndepărtat.

Stătea de vorbă cu un bărbat. Prietenul lui Luke.

69

— Sunt un cretin, a spus Archie.

— Dacă zici despre tine că eşti cretin, atunci zici şi despre mine, a spus Celine. Iar eu nu sunt cretină.

— Zece ani din viaţă am făcut chestii pe care le-ar face un iubit, deşi nu eram iubitul lui.

— Tu erai iubitul lui. Doar că el nu era iubitul tău.

— Nu ziceai că nu sunt cretin?

După ce vorbise la telefon cu Luke, Celine plecase singură de la biserică să cumpere votcă de la Tesco Express. Pe urmă continuase să meargă. Un poliţist îşi mijise ochii la ea când bea din sticlă, dar nu-i spusese nimic. Oare cum arătase, în ochii lui? Rochie de mireasă, Smirnoff, nici un bărbat. Aşa cum ar trebui.

După o plimbare lungă, frumoasă, venise la petrecere. Phoebe o întâmpinase la uşă şi o condusese la bar, păzind-o de întrebări.

Pe urmă, Celine stătuse şi băuse singură. Îşi pusese poşeta pe scaunul de lângă ea şi nimeni nu îndrăznise să întrebe dacă se poate aşeza acolo. În cele
din urmă, întrebase Archie. Ea nu obiectase. Existau şi oameni mai răi.

Vorbeau deja de câteva ore şi tot la subiectul „Luke” erau.

— O parte din mine crede că pot să-l fac să se implice, a zis Archie.

Celine a luat o gură de apă.

— Nu poţi şi, dacă ai putea, n-ai vrea.

— Am făcut-o de oaie toţi trei. Apropo, îmi pare rău.

— Pentru ce? Nu-mi eşti dator cu nimic.

— Acum vorbeşti ca el, a spus Archie.

— Atunci primeşte şi tu la schimb scuzele mele complet nenecesare. Nu m-am logodit cu Luke cu scopul de a te răni pe tine, dar cred că te-a durut.

— Vivian a zis ceva. Stai să-mi aduc aminte. Era... Luke e doar un tip cu un job.

— Suntem nişte cobai. Ne daţi anxietate în legătură cu un lucru, iar noi tragem concluzia că lucrul ăla probabil merită avut.

Archie i-a făcut semn barmanului, fără să-şi ia ochii de la Celine.

— O să mă duc să mă culc cu cel mai nasol bărbat care a existat vreodată, şi asta tot ar fi mai puţin jalnic decât să mă lupt cu cineva pentru Luke.

— Eu nu mă lupt niciodată cu nimeni pentru un bărbat, a spus Celine. Dacă el nu poate să se hotărască, atunci n-au decât să-l ia alţii.

— Am fost la fel de rău ca Luke, de fapt.

A venit barmanul. Archie a comandat un Black Manhattan, apoi s-a întors spre Celine.

— M-am purtat îngrozitor cu toată lumea, în afară de Luke. Dar şi cu Luke.

— Ei, acum ştii să nu mai faci asta, a zis Celine.

— Mă îndoiesc că ai fi la fel de generoasă, dacă ai fi unul dintre oamenii cu pricina.

— Oh, aş vrea să te văd mort. Dar fiecare om e duşmanul cuiva.

— Nu toţi provocăm la fel de mult rău, a spus Archie.

— Ştiu. Dar uite, s-o luăm ca exemplu pe Maica Tereza. O persoană care nu prea a făcut rău, aş zice eu. Cu toate astea, dacă sunt într-un tren cu Maica Tereza, şi ea tuşeşte spre mine, atunci, în povestea mea, ea e aia care a tuşit.

— Nu au canonizat-o? E Sfânta Tereza acum.

— Archie, până când îţi cer eu în mod explicit să-mi vorbeşti despre
catolicism, te rog să presupui că sunt saturată.

*

Au tot stat de vorbă. Archie a dat pe gât două shoturi, unul după altul. Votca de mai

devreme deja nu-şi mai făcea efectul asupra lui Celine, aşa că a comandat ceai rece cu un shot dublu de rom.

— Doamne, cât am trăncănit! a zis Archie. Tu cum te simţi?

— Fă-mi o favoare, Archie, a spus Celine. Nu mă întreba.

Avea nevoie să proceseze nunta anulată în ritmul ei. Dar ăsta este un termen detestabil: „a procesa”. De parcă amintirile sunt carne de porc. De parcă îţi arunci experienţele într-un concasor, apoi ambalezi rezultatul şi îl etichetezi. Nu poţi să laşi lucrurile aşa o vreme? Să se decanteze în tine, fără să ştii cum să le numeşti? Oamenii te întreabă cum te simţi şi se aşteaptă la un răspuns rapid. Aşa că ea se prefăcea. Răspundea că bine sau rău, sau orice voiau ei să audă. Dar, pentru ea însăşi, pentru a putea trăi cu propria persoană, pentru a se interesa de ea însăşi, chiar şi când sentimentele ei erau la fel de frustrant de opace şi pentru sine, şi pentru oricine altcineva, avea nevoie să rămână în ambiguitatea aceea. Era greu, dar să mintă era şi mai greu.

Pentru moment, Celine a schimbat subiectul înapoi la Archie.

— Am impresia că voiai să mă întrebi ceva, a spus ea. Dar îţi e teamă să nu te faci de râs. Semeni cu el în privinţa asta. Aşa că o să răspund, iar dacă nu era vorba despre asta, îmi asum. Aşadar: nu cred că te-a iubit mai puţin. De fapt, devotamentul lui faţă de tine este evident.

Archie a scurs ultimele picături din pahar.

Celine a continuat:

— Probabil ţi-a spus că nu vrea o relaţie, iar tu ai făcut ce fac oamenii sănătoşi la cap, adică ai spus că nici tu nu vrei.

— Nu, a răspuns Archie şi i-a făcut din nou semn barmanului, era evident ce voiam eu.

— Ce i-ai spus?

— A fost atât de demult. A dracu’ treabă! Tocmai terminaserăm primul an la universitate. Am zis că nu pot să cred că se cară în Irlanda trei luni fără să mă avertizeze, iar el a răspuns că ţi-am zis că aşa sunt eu, deci la ce te aştepţi,
şi atunci eu am spus că nu mai pot să fac asta. Pe urmă am făcut fix acelaşi lucru încă zece ani.

— Asta-i tot ce ai spus?

— Ce altceva mai era de zis?

— Voia să-l contrazici, a spus Celine. Şi nu poţi s-o faci dacă îl cerţi. Probabil de asta te-a ţinut la distanţă. Dacă ai fi zis: „Luke, vreau să fim împreună, iar dacă nu putem, atunci trebuie să ne despărţim de tot, altfel o să fiu torturat de speranţe false”, cred că asta aştepta. Are nevoie de un ultimatum.

— E un copil.

— Amândoi eraţi cam tineri.

Archie s-a jucat cu batista albă de la piept.

— Tot eu pic prost, pentru că încă îmi doresc să fi spus asta.

— Nu aveai de unde să ştii. Iar eu am spus-o şi ai văzut ce a ieşit.

Barmanul s-a apropiat de ei. Înainte ca Archie să spună ceva, Celine a cerut un castron cu alune.

— Bea cât vrei, a zis ea. Nu sunt mama ta, dar în felul ăsta alcoolul n-o să- ţi intre în sânge la fel de repede. În plus – barmanul plecase să le aducă alunele –, cred că nici tu nu erai pregătit. Dacă nu poţi să-i spui unei persoane că o iubeşti până când nu eşti sigur că o să-ţi răspundă la fel...

— Cum ai spus şi tu, eram copii, a zis Archie. Dar, dacă amândurora ne-a mai venit mintea la cap, dacă eu şi el ne-am transformat în adulţi în toată regula şi nu mai suntem ca nişte sugari întinşi cu forţa pe un soi de roată medievală, crezi că poate atunci.?

— Am auzit lucruri minunate despre puterea vindecătoare a timpului.

— Am stricat nunta asta.

— Nu-ţi face iluzii, a spus Celine. Singuri ne-am stricat nunta. În principal, pentru că am făcut nuntă.

— Aproape.

— Mai pedant de-atât poţi?

— Zic şi eu, a spus Archie.

— Iar eu întreb, a spus Celine. Mai pedant de-atât poţi? Ţinând cont de potenţialul tău,

există un nivel latent de pedanterie pe care nu l-ai atins încă?

— Sunt avocat, a zis Archie. Deci nu.

Le-au fost aduse alunele.

Luke avusese dreptate într-o singură privinţă: Celine ajunsese să-l placă pe Archie în cele din urmă. Nu prea făcea asta, nu-i aşa? Să se bucure de oameni.

Fusese o prostuţă înfumurată, când crezuse că genialitatea ei o împiedică să fie înţeleasă şi că asta o face unică. Adevărul era că nimeni nu cunoaşte o altă persoană, nu pe deplin. Singurătatea ei nu era specială. Alege o fiinţă umană – orice fiinţă umană – orice cunoscut: cu toţii am simţit că suntem prea complecşi pentru ca un alt om să ne înţeleagă. De asta ai nevoie de oameni, la plural: pentru ca, împreună, să te înţeleagă în integralitatea ta. De acum înainte, nu o să se mai aştepte ca partenerul sau partenera ei să-i ofere totul. Cineva poate să-i împărtăşească dragostea pentru pian, altcineva să înţeleagă cum e să fii fiica cea mare într-o familie irlandeză, o altă persoană să găsească cel mai bun mod de a-i răsufla în ureche – da – chiar aşa, şi o alta să o ajute să depăşească tot dezastrul ăsta cu Luke.

În curând, Celine o să fie în Paris, într-un pat de hotel doar al ei. În lobby, o să se afle un pian cu coadă, la care managerul o să-i dea voie să cânte. Poate o să exerseze, poate nu. Timpul ei o să-i aparţină în totalitate. Americanii o plăceau pe Celine pentru că le căuta aprobarea, iar francezii îl plăceau pe Luke tocmai pentru că nu făcea asta. Acum, ea putea să fie şi ca ea, şi ca el, să urască pe toată lumea, şi să iubească pe oricine, şi să vadă cum se comportă când e singură. O să poarte blugi rupţi, un tricou alb şi un trenci: haine care te fac să te simţi în siguranţă. Pentru ea, o să fie un risc. Ceilalţi nu o să afle niciodată.

70

— Vivian, cea mai veche prietenă a mea, a zis Phoebe, n-ai cumva o ţigară?

— Mai multe, a spus Vivian. Toate pentru mine.

— Am cumpărat un pachet azi-dimineaţă, a minţit Phoebe. Dar, cu toate câte s-au întâmplat azi...

Vivian a zâmbit strâmb şi i-a întins o ţigară lui Phoebe.

Stăteau la intrarea laterală a restaurantului. Phoebe era încă îmbrăcată cu rochia verde mentă de domnişoară de onoare, iar Vivian în portocaliu.

— Cum se simte Celine? a zis Vivian. Am văzut-o cu Archie.

— O să supravieţuiască, a răspuns Phoebe. N-are probleme cu realitatea. Ideile o pun în dificultate.

— Şi Luke e la fel. Bănuiesc că aşa se explică.

— Că aproape s-au căsătorit, sau că nu?

— Amândouă, a zis Vivian.

Şi-au terminat ţigările. Vivian i-a mai oferit una lui Phoebe, iar ea a acceptat. Nici toată nicotina din lume nu putea s-o îmbătrânească mai repede decât o zi petrecută cu familia ei.

— Evident, tu ştii mai multe despre Celine, a zis Vivian, dar problema lui Luke e că nu poate să stea de vorbă cu oamenii. Mi-a luat ani de zile să-mi dau seama că probabil eu sunt cea mai bună prietenă a lui.

— A fost apropiat de Celine o vreme, a spus Phoebe. Şi de Archie.

— Sigur, a zis Vivian. Dar nu poate să stea de vorbă cu Celine despre Celine şi nici cu Archie despre Archie şi, Dumnezeu e martor, nu poate să stea de vorbă cu unul despre celălalt.

— Şi nu consideră că asta ar fi o problemă.

Phoebe a tras un fum din ţigară.

— Reprimă tot. Crede că le face oamenilor o favoare.

— Complexele lor de martiri au avut o relaţie reciproc avantajoasă. Sper doar că vor fi OK şi în rest.

— Nu cred că Celine are complexul martirului. Urăşte conflictul, dar numai pentru că înseamnă bătaie de cap.

— Serios? a zis Vivian. Poate mi s-a părut.

— Cu cât trăiesc mai mult, cu atât mă conving că nu poţi să-ţi dai seama cum e un om din ce spun alţii despre el.

— Dar poţi să-ţi dai seama cum e omul care vorbeşte despre el, a zis Vivian. Ştii, te-ai descurcat foarte bine azi.

— Da? a zis Phoebe. Te-am invidiat. Că nu te-ai implicat.

— Nu prea fac asta. Uneori mă gândesc că ar trebui.

— Nu cu Luke. Promite-mi că nu cu Luke.

Vivian a râs.

— Luke ar trebui să se implice cu Luke. De câteva decenii tot amână asta.

A stins mucul.

— La fel de bine aş putea să spun asta şi despre mine.

— Am hotărât până la urmă cine a avut dreptate în privinţa talentului? a întrebat Luke.

Celine a ocolit o piatră de pe drumul de pământ.

— Cred că amândoi. Nimeni nu e bun în mod automat la ceva. Dar, ca să-ţi exersezi o abilitate, ai nevoie de dopamină. Fără asta, nu poţi să fii atent fizic. Deci, dacă sistemul meu endocrin mă recompensează când cânt, iar al tău, nu, atunci nu-i de mirare că eu sunt mai bună.

Luke nu pusese întrebarea în sensul ei literal. Dar aşa era Celine: nu înţelegea deloc subtextul.

Se întâlniseră la intrarea în Hyde Park dinspre Upper Brook Street. Celine sosise îmbrăcată în rochia de mireasă. Şi Luke încă purta costumul, iar, în timp ce se plimbau prin parc, străinii le zâmbeau încurajator.

— Trebuie să hotărâm nişte lucruri, a adăugat Celine.

— Ce lucruri?

— Apartamentul. Pisica.

— OK, a zis Luke. Din moment ce tu iei luna de miere, probabil ar trebui să mă duc la numărul 23 să-mi iau lucrurile. Şi o iau pe Madame Esmeralda cu mine.

— Slavă Domnului! a zis Celine. O iubesc, dar ar muri.

— Dacă ar rămâne la tine?

— Da.

— Asta aşa e.

— Taci din gură! a zis ea.

Nu se mai simţise aşa relaxat în preajma ei de peste un an.

Celine a continuat:

— Dar mai bine păstrează tu apartamentul.

— Păi, a zis Luke, toate astea au fost din vina mea.

— Eu te-am părăsit pe tine.

— Din cauza tâmpeniilor pe care le-am făcut.

— Nu voiam să mă mărit, a zis Celine. Tâmpeniile pe care le-ai făcut doar au forţat hotărârea.

— Pe bune, ia tu apartamentul.

— Nu pot să-mi permit chiria singură.

— Nici eu.

Lui Luke aveau să-i lipsească ferestrele glisante, treptele de piatră şi uşa roşie, chiar şi podeaua subţire şi tencuiala scorojită. Istoria...

Dar nu avea bani.

— Bine, a spus Celine pe un ton aspru. Apartamentul e un obstacol. Amândoi am contribuit la dezastrul ăsta, dar contribuţia ta a fost mai mare, aşa că e treaba ta să reziliezi contractul de închiriere. Totuşi, a fost şi vina

J 5'5

mea, aşa că o să continui să plătesc partea mea de chirie până când rezolvi.

— Unde o să stai?

— Cu Brigid.

Ah, da, casa spaţioasă a copilăriei, familia care atenua fiecare cădere. Nu sa mai simţit vinovat şi a fost de acord cu aranjamentul.

— Ah, şi înapoiază cadourile, a zis Celine. Scrie bileţele de mulţumire.

Au ajuns la Serpentine Bridge din parc. Râul curgea pe sub cinci arcade din piatră de culoarea mierii. Turiştii se îmbulzeau de-a lungul parapetului, în timp ce bicicliştii treceau în viteză pe lângă ei. Copiii ţipau, lingeau îngheţată, alergau după câini. Cerul era senin.

Celine s-a aplecat spre apă, a expirat încet şi a întins mâinile cu mănuşi de satin, în care ţinea o poşetă albă.

— E o prostie, dar.

— Dar ce? a zis Luke.
— Ţi-am spus că am scăpat o lebădă?
— Nu mi-ai spus.
De la ea preluase asta: „nu mi-ai spus” în loc de „nu”. Ce avea să se facă el cu amprenta asta irlandeză? Putea să continue s-o folosească, mai ales în Dublin, dar cumva nu simţea că i se potriveşte.
Celine a deschis poşeta, a despăturit două şosete, după câte se părea, şi i-a arătat două bucăţi sparte de porţelan.
— Una dintre lebedele lui Maggy, a zis ea. A căzut de pe pian. Am crezut că poate o s-o lipesc la loc, dar.
— Două lebede se împreunează pe viaţă, a zis Luke, dar nu sunt sigur că merge şi cu două bucăţi din aceeaşi lebădă.
— Nu rămân mereu împreună. Lebedele divorţează.
— Serios?
— De obicei, pentru că nu reuşesc să procreeze.
Luke nu şi-a putut reţine un râs.
— Romantică întotdeauna.
— Tu eşti ăla romantic. Ia lebăda.
— Nu o vreau.
— Putem s-o aruncăm în râu? a zis Celine. E un gând drăguţ, nu? Să lăsăm jumătăţile să plutească în aval.
— Un gând drăguţ, a repetat Luke. Adevărul e că o să taie gâtul vreunei raţe.
— Retrag ce-am spus mai devreme: că tu ai fi ăla romantic.
— Poate că nici unul din noi nu e romantic şi trebuie să scăpăm de lebăda asta.
Au făcut cale întoarsă, pentru că văzuseră coşuri de gunoi mai devreme pe alee.
— Cred că ai putea spune că reciclarea e romantică, a zis Celine. Pierzi tot ce iubeşti, dar iubirea se întoarce în altă formă etc.
— Nu poţi să reciclezi sticlă spartă, a zis Luke.
— Opreşte-te!
— Din motive de securitate.
— Bine, a zis Celine. O să repar lebăda.
Au ajuns la una dintre porţile de intrare în parc. S-au îmbrăţişat, şi ea şi-a înclinat atent capul sub bărbia lui. O secundă, el a crezut că ea o să-şi ridice privirea, dar ochii ei au rămas plecaţi. Când s-au desprins, ea aproape a scăpat poşeta pe jos. Din reflex, el a prins-o. Nu era nevoie. Ea o ţinea deja bine.
— Mult noroc! a zis Luke.
Aproape a adăugat „cu lebăda”, dar se referea la toate, în general.
— Şi ţie! a zis ea.
Şi-au luat rămas-bun.

8. Fără resentimente, dacă nu reuşim.
9. Aluzie la un limerick despre două pisici din comitatul Kilkenny din Irlanda, care s-au luptat atât de înverşunat, încât doar cozile au mai rămas din ele.

Mulţumiri

Aş vrea să-i mulţumesc agentei mele Harriet Moore şi editoarei Lettice Franklin – ambele, colaboratoare sau complice, după caz. Sunt recunoscătoare şi restului echipelor de la W&N, Hachette Irlanda, Ecco, editurilor care mi-au publicat traducerile şi tuturor celor implicaţi în apariţia şi distribuţia acestei cărţi.
Mulţumesc cititorilor care au sprijinit primul meu roman. Generozitatea voastră mi-a oferit timpul necesar pentru a-l scrie pe acesta.
Molte grazie Fundaţiei Santa Maddalena şi lui Beatrice pentru o bursă minunată în Toscana. *Go raibh maith agaibh freisin*— întregii echipe de la Centrul de Arte Cill Rialaig pentru o săptămână superbă pe coasta Kerry.
În copilărie, am citit sute de romane înainte să-mi treacă măcar prin minte că fuseseră scrise de nişte oameni, cu atât mai puţin că aş putea fi şi eu unul dintre ei. Am învăţat meserie de la alţi scriitori şi scriitoare, majoritatea morţi de mult. Aşa că mulţumesc ficţiunii, lucrul meu preferat, lucrul pe care, cumva, am ocazia să-l fac, la rândul meu.

10. Mulţumesc, în limba irlandeză.